ஓம்.
பரப்பிரம்மணேநமஃ.

"ஏகம் சத்விப்ரா பஹுதா வதந்தி."

இகபரசுகசாதனி.

வாலியம் I. } 1904ஸு மார்ச்சு, ஏப்ரல்மீ {புத்தகம் XI, XII.

மனனமாலை.

மாரனெடுத்து வளைக்குமொரு கரும்பையொடித்து மலர்சிதறி, நாரியடுத்த வளிமாலை குலயத்துசந்து நயந்தோடி, வீரமனத்து வினைப்பாகர் குறிப்பினொழுகி விளையாடு, மீரமதிச்செஞ் சடைக்களிநல் யானையிணைத்தாளேத்துவாம்.

விந்துமோகினி மானெனவிரிந்து
தத்துவக்காட்டிற் றனித்திடுமுயிரை
ஆணவவேங்கை யொருபாலடர்ப்ப
மாயைக்குடாவடி யொருபான்மயக்கக்
காமியக்கடமா வொருபாற்கறுவ
விருவினைமலைப்பாம் பொருபாலிழுக்க
ஆசையாமண்ணை யொருபாலறையக்
குலமெனுஞமலி யொருசார்குரைப்பக்
கல்விக்காளியா ரொருசார்கவரச்
சமயச்சூறை யொருசார்தாக்க
அவாவெனும்படுதீ யறிவைக்கொளுவ
மாயாவாத வனசரர்வெருட்ட
வின்னணமாவி யிடருறுங்காலை
உயிரிடையொளிபுக் கிருந்தவொருவரத்
தாயினுஞ்சாலத் தயாநிதியிரங்கிக்
கட்கடைவாளாற் காடறமாற்றலு
முட்கினயாவு முயிர்பிழைத்தன்றே.

மூலமாயெவைக்கு மறியொணாவுருவாய் மும்மலங்களைந்தவர்க்கெளிதாய், ஆலபோசனஞ்செய் தழிவிலாதவனா யருமறைச் சிரத்தொளிர்பவனாய், பாலலோசனனாய்ப் பசுதொறும்பதியாய்ப் பக்குவச்சனகனாதியர்க்காய், ஆலமர்கீழ லமர்ந்துரைபவனை யகத்தவிசிருத்தியின்படைவாம்.

அண்டமெலாம் வலம்புரிந்தா னறுமுகவன் கரிமுகவ னறிவாலாயந்திட், டெண்டிசைக்குஞ் சிவனிறைவன் சிவனையல்லா துலகுயிரு மில்லையென்றே, மண்டியவன் பாலெழுந்து வலம்புரிந்தான் மகிழ்ந்திறைமாங் கனியளித்தான், கண்டவிரு வகையாலுங் கன்மபல ஞானபலங் காணலாமே.

ஈசனாய்ப்பரம தத்துவனாகி யீறிடை முதலிலனாகி, யேசறுமணியா யெவைக்குமாதார மாகியேதனக்கவையிலையாய்ப், பாசமோசகனா யனாதிமுத்தனுமாய்ப் பகருஞானானந்தக் கடலா, யாசையாற்காண்போர்க் கற்புதவடிவா மம்பிகாபதியினைப் பணிவாம்.

வாழ்வனைத்துமயக்கமெனத்தேர்ந்தேன்றேர்ந்த
வாறேனானப்பாலோர்வழிபாராமற்
றாழ்வுபெற்றிங்கிருந்தேனீதென்னமாயந்
தடையுற்றான்மேற்கதியுந்தடையதாமே
யூழ்வலியோவல்லதுன்றன்றிருக்கூத்தோவிங்
கொருதமியேன்மேற்குறையோவுணர்த்தாயின்னம்
பாழவதிப்படவெனக்குமுடியாதெல்லாம்
படைத்தளித்துத்துடைக்கவல்லபரிசினானே.

எந்நாளுனக்கடிமையானநாளோ
வெந்நாளோகதிவருநாளெளியனேன்றன்
சிந்தைநாளதுவரைக்குமயங்கிற்றல்லாற்
றெளிந்ததுண்டோமௌனியாய்த்தெளியவோர்சொற்
றந்நாண்முதலின்பக்கால்சற்றல்லாற்
றடையறவானந்தவெள்ளந்தானேபொங்கி
வந்தநாளில்லைமெத்தவலைந்தேனுன்னை
மறவாவின்பத்தாலேவாழ்கின்றேனே.

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாத வாருயிருக் கோருயிரா யமர்ந்தாயானாற், கண்டவரார் கேட்டவரா ருன்னாலுன்னைக் காண்பதல்லா லென்னறிவாற் காணப்போமோ, வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வனோடு மனைவியொடுங் குடியிருர்து வணங்கிப்போற்றும், புண்டரிகபுரத்தினினாதாந்த மோனபோதாந்த நடம்புரியும் புனிதவாழ்வே.

எத்தனைபிறப்போ வெத்தனையிறப்போ வெளியனேற்கிதுவரையமைத்த, தத்தனையெல்லா மறிந்தநீயறிவை யறிவிலியறிகிலே னந்தோ, சித்தமும்வாக்கும் தேகமுநினவே சென்மமுமினியெனா லாற்றா, வைத்திடிங்கென்னை நின்னடிக்குடியா மறைமுடியிருந்த வான்பொருளே.

கடலமுதேதேனேயென்கண்ணேகவலைப்
படமுடியாதென்னைமுகம்பாராய்பராபரமே.

தேடுந்திரவியமும்சேர்ந்தமணிப்பெட்டகமும்
கூடவருந்துணையோகூருய்பராபரமே.

ஆழ்ந்தாயேயிவ்வுலகிலல்லலெல்லாந்தீர்ந்தருளால்
வாழ்ந்தாயேயென்றனைநீவாழிபராபரமே.

தாராவருளையெல்லாந்தந்தனையுநின்னருளில்
வாராயோவென்றனைநீவாழிபராபரமே.

பூராயமாய்மனதைப்போக்கவறியாமலையோ
யாராயலைந்தேனரசேபராபரமே.

மின்னனையபொய்யுடலைமெய்யென்றுநம்பியையோ
நின்னைமறக்கைநெறியோபராபரமே.

ஞாலத்தைமெய்யெனவேநம்பிநம்பிநாளுமென்றன்
காலத்தைப்போக்கியென்னகண்டேன்பராபரமே.

பொய்யுலகவாழ்க்கைப்புலைச்சேரிவாதனைநின்
மெய்யருளின்மூழ்கில்விடுங்காண்பராபரமே.

கொல்லாவிரதமொன்றுகொண்டவரேநல்லோர்மற்
றல்லாதார்யாரோவறியேன்பராபரமே.

தேடினேன்றிக்கனைத்துந்தெண்டனிட்டேன்சிந்தை
வாடினேனென்மயக்கமாற்ருய்பராபரமே. [நைந்து

கல்லெறியப்பாசிகலைந்துநன்னீர்காணுநல்லோர்
சொல்லுணரின்ஞானம்வந்துதோன்றும்பராபரமே.

மூர்த்திதலந்தீர்த்தமுறையாய்த்தொடங்கினர்க்கு
வார்த்தைசொலசற்குருவும்வாய்க்கும்பராபரமே.

ஞாலமெலாம்படைத்தவனை படைத்தமுக்கணுயகனே வடிவேற்கைநாதனே, கோலமிலாக்கொடியேனற்குணமொன்றில்லேன் குற்றமேவிழைத்தேனிக்கோதுனோனை, சாலமெலாஞ்செயுமடவார்மையல்நீக்கிச் சன்மார்க்கமடையவருள்தயவாய்ஞானச், சீலமெலாமுடையவருட்குருவாயென்னைச் சிறுகாலையாட்கொண்டதேவதேவே.

கோடையிலேயிளைப்பாற்றிக்கொள்ளும்வகைகிடைத்த
குளிர்தருவேதருநிழலேநிழற்கனிந்தகனியே
ஓடையிலேயூருகின்றதீஞ்சுவைத்தண்ணீரே
யுகந்ததண்ணீரிடைமலர்ந்தசுகந்தமணமலரே
மேடையிலேவீசுகின்றமெல்லியபூங்காற்றே
மென்காற்றில்விளைசுகமேசுகத்திலுறும்பயனே
ஆடையிலேஎனைமணந்தமணவாளாபொதுவில்
ஆடுகின்றவரசேஎன்னலங்கலணிந்தருளே.

மனமிளைத்துவாடியபோதென்னெதிரேகிடைத்து
வாட்டமெலாந்தவிர்த்தெனக்குவாழ்வளித்தநிதியே
சினமுகத்தார்தமைக்கண்டுதிகைத்தபொழுதவரை
சிரித்தமுகத்தவராக்கியெனைக்களித்தசிவமே
அனமுகத்தானரிமுதலோர்துருவினிற்கவெனக்கே
அடிமுடிகள்காட்டுவித்தேயடிமைகொண்டபதியே
இனமெனப்பேரன்பர்தொழப்பொதுநடஞ்செய்யரசே
என்னுடையசொன்மாலையாவுமணிந்தருளே.

அகங்காரமெனும்பொல்லாஅடவாதிப்பயலே
அடுக்கடுக்காயெடுக்கின்ருயடுத்துமுடுக்கின்ருய்
செகங்காணத்தலைகாலுந்தெரியாமலலைந்து
திரிகின்ருய்நின்செபந்தான்சிறிதுநடவாது
இகங்காணவடங்குகநீயடங்காயேகணத்தே
யிருந்தவிடந்தெரியாதேயெரிந்திடச்செய்திடுவேன்
சுகங்காணவென்றனைநீயறியாயோநான்ருன்
சுத்தசிவசன்மார்க்கம்பெற்றபிள்ளைநானே.

மாயையெனும்படுதிருட்டுச்சிறிக்கியிதுகேளுன்
மாயையெலாஞ்சுமைசுமையாவரிந்துகட்டிக்கொண்டு
சாயையெனும்பெண்ணினத்தார்தலைமேலுமுனது [ன்
தலைமேலுஞ்சுமந்துகொண்டோர்சந்துவழிபார்த்தே
பேயெனக்காட்டிடையோடிபிழைத்திடுநீயிலையேல்
பேசுமுன்னேமாய்த்திடுவேன்பின்னுமுன்னும்பாரேன்
ஆயெனைநீயறியாயோவெல்லாஞ்செய்வல்லார்
அருளமுதுண்டருணிலைமேலமர்ந்தபிள்ளைநானே.

பெருமாயையென்னுமொருபெண்பிள்ளைநீதான்
பெற்றவுடம்பிதுசாகாச்சுத்தவுடம்பாக்கி
ஒருஞானத்திருவமுதுண்டோங்குகின்றேனினிநின்
னுபகரிப்போரனுத்துணையுமுளத்திடைநான்விரும்பே
அருளாயஜோதியெனக்குபகரிக்கின்றதுநீ [ன்
யறியாயோயென்னளவிலமைமகவயலமர்க
தெருளாயவுலகிடையென்சரிதமுணர்ந்திலையோ
சிற்சபையென்னப்பனுக்குச்சிறந்தபிள்ளைநானே.

உருவெளியேயுருவெளிக்குள்ளூற்றவெளியுருவே
உருநடுவும்வெளிநடுவுமொன்ருனவொன்றே
பெருவெளியேபெருவெளியிற்பெருஞ்சோதிமயமே
பெருஞ்சோதிமயநடுவேபிறங்குதனிப்பொருளே
மருவொழியாமலரகத்தேவயங்குமௌனமணியே
மந்திரமேதந்திரமேமதிப்பரியாமருந்தே
திருவொழியாதோங்குமணிமன்றிநடத்தரசே
சிறுமொழியென்றிகழாதேசேர்த்துமகிழ்ந்தருளே.

தூக்கமெனுங்கடைப்பயலேசோம்பேறியிதுகேள்
துணிந்துனதுசுற்றமொடுசொல்லுமரைக்கணத்தே
தாக்குபெருங்காட்டகத்தேயேகுகநீயிருந்தால்
தப்பாதுன்றலைபோகுஞ்சத்தியமீதறிவாய்
ஏக்கமெல்லாந்தவிர்த்துவிட்டேனுக்கமெல்லாம்பெற்
இன்பமுறுகின்றேனீயென்னையடையாதே [றேன்
போக்கில்விரைந்தோடுகநீபொற்சபைசிற்சபைவாழ்
பூரணர்க்கின்பாம்பேருளென்பவறிந்தே.

கோபமெனும்புலைப்பயலேகாமவலைப்பயலே
கொடுமேகக்கடைப்பயலேகுறும்புமதப்பயலே
தாபவுலோபப்பயலேமார்ச்சரியப்பயலே
தயவுடனிங்கிசைக்கின்றேன்றாழ்ந்திருக்காதிர்காண்
தீபமெலாங்கடந்திருள்சேர்நிலஞ்சாரப்போவீர்
சிறிதுபொழுதிருந்தாலுந்திண்ணமிங்கேயழிவீர்
சாபமுறுமுன்னமறிந்தோடுமினோவென்னைத்
தானறியீர்தனித்தலைவன்றலைப்பிள்ளைநானே.

பருவமிலாக்குறையாலோபகுதிவகையாலோ
பழக்கமிலாமையினாலேபடிற்றுவினையாலோ
இருவகைமாயையினாலோவாணவத்தினாலோ
வென்னாலோபிறராலோவெதனாலோவறியேன்
சருவலொழிந்தென்மனமாம்பாங்கிபகையானாள்
தனித்தபரையெனும்வளர்த்ததாயுமுகம்பாராள்
திருவமடப்பெண்களெலாம்வலதுகொழிக்கின்றார்
நிபுணரெங்கணடராஜர்நினைவையறிந்திலனே.

அஞ்சலென்ற கரதலமுங் கணபணகங் கணமு
மரைக்கிசைந்த புலியுடைய மம்புலிச்செஞ் சடையும்,
கஞ்சமலர்ச் சேவடியுங் கனைகழலுஞ் சிலம்பும் கருணை
பொழி திருமுகமுங் கண்களொரு மூன்றும், நஞ்சை
யுண்ட மணிமிடறு முந்நூலு மார்பும் நலந்திகழ்வெண்
ணீற்றொளியு மறிமானு மழுவும், பஞ்சடிச்சிற் றிடை
யுமையா ளொப்பனைபா கமுமாய்ப் பால்வண்ண ருளத்
திருக்கப் பயமுண்டோ வெமக்கே.

யாக்கையெனும் புழுக்குரம்பை யணைந்தணையாப்
பொருளை யருளொளியைப் பராபரத்துக் கப்புறமா மறி
வை, நீக்கமற மயிர்முனைக்கு மிடமறவெங் கெங்கு
நிறைந்துநின்ற முழுமுதலை நினைவிலெழுஞ் சுடரைப்,
பாக்கியங்கள் செய்தனந்தந் தவக்குறை கண்முடிக்கும்
பழவடியார் தமக்குதவும் பசுந்துணர்க்கற்பகத்தை, வாக்
குமன விகற்பத்தா லளவுபடா வொன்றை மாசற்ற வெ
றுவெளியை மனவெளியி லடைப்பாம்.

சித்தாந்தசாரம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

ஆணவமலம் மாயாகாரியமெனின் மாயாகாரியம்
ஆகந்துகமாதலின் ஆகாது. மாயையெனின் மாயைதன்
காரியத்தினாலே மலத்தினை நீக்கி ஆன்மாவினுடைய
ஞானத்தினை விளக்குதலின் அதுவுமன்று. மாயை தன்
காரியத்தால் விளக்கினாலும் காரணபேதத்தால் மறையா
தோவெனின், காரியத்திலில்லது காரணத்தினுமில்லை.
அக்கினிகாரியமான தீபத்தினாலும்விளக்கிக் காரண
மான தன்னாலும் விளக்குதலின். ஆயின் மாயை காரண
ரூபத்தால் விளக்குமோவெனின், அப்படிவிளக்காது.
ஆன்மாக்களை விஷயங்களிலே மோகிப்பிக்கும் ஆணவ
மலம்போல முழுதுமறையாது. ஆகலான் ஆணவம்
இருளும், மாயைவிளக்குபோலு மெனக்கொள்க. இனி
ஆணவம் ஞானாபாவமெனின், அபாவமொரு திரவிய
மல்லாதபடியினாலே மறைக்குந்தொழிலைச் செய்யமாட்
டாது. கடத்தினுடைய அபாவம் சலக்கிரகணம்பண்ண
மாட்டாமைபோல. ஆதலான் ஞானாபாவமுமன்று.
ஞானத்தினுடைய பிராகபாவமெனின் பிராகபாவ மனா
தியான ஞானத்தான்முடிவு. ஆதலான் முடிவுள்ளதற்
குத் தோற்றமுண்டு; உண்டாகவே தோன்றியழியுமாத
லான் அதுவுமன்று. அந்யதாஞானமெனின் ஒன்றைக்
கருதுதலே யந்யதா ஞானமாதலின் அம் மாறுட்டமோ
ரேதுவின்றிவராது. சுத்தி வெள்ளியாகத் தோன்றும்
போது கண்ணின் குற்றத்தாலன்றித் தோன்றாத வாறு
போலவாதலின் இதுவுமன்று. இனி ஆன்மாவின் குண
மெனின் சித்தான ஆன்மாவின்குணம் ஞானமன்றிச்
சடமாயிராது. தீயின்குணம் வெம்மையன்றிச் சீதமாகா
வாறுபோலவாதலால் அதுவுமன்று. இந்த மூலமலம் சக
லரென்னப்பட்ட வான்மாக்களுக்குக்கருவி கூடியசக
லாவத்தையிலே அராகமுதலிய கருவிகளிலே யாவே
சித்து மோகம், மதம், அராகம், விஷாதம், சோஷம்,
வைசித்திரியம், அரிஷமென்னும் எழுவிதங்களையுஞ்
செய்விக்கும். இவற்றுள் மோகமாவது அதிபாதகமுத
லிய பஞ்சபாதகங்களை ஆசிரியரா லுணர்ந்திருப்பினும்
அவ் வுணர்ச்சிகள் சிறிதும் விளங்காதபடி மிழப்பித்து
அவற்றை நன்றென்று செய்விப்பது. மதமாவது தான்
மோகித்துப் புணர்ந்த வரைவின்மகளிரை அருவருக்
காமற்பார்த்து இவள் திவ்வியமாதென்றும், இவளின்
அரியபேறெனக்கில்லை யென்று மதிப்பிப்பது. விஷாத
மாவது ஒருவன் வாஞ்சித்துப் புணர்ந்த மகளிரைப்
பிரிந்தபோது மிகவும் வருந்தியழும்படி மனோதுக்கஞ்
செய்விப்பது. அராகமாவது ஆசிரியனாலே தருமநூல்
களைக்கேளாதா னொருவனுக்குச் சிவத்திரவிய முதலிய
வற்றை வவ்வுதற்கு வாஞ்சையைச் செய்விப்பது. சேர

ஷமாவது அந்த மனோதுக்கத்தாலே யுடம்புவருந்தும்படி ஆகாரத்திலே கருத்தின்றிச்செய்விப்பது. வைசித்திரியமாவது, நமக்குப்பரமசிவ னானாவிதமான விருவினைப்பயனையுந் தெய்வீகமுதலிய மூவகையாலே தருவனென்று முணர்வையிழப்பித்து இவனென்னைத் தாழ்வித்தான் வாழ்வித்தான், யானிவனைத் தாழ்வித்தேன் வாழ்வித்தேன் என்பிப்பது. அரிஷமாவது, மனைமுதலிய வளங்களைக்கண்டு களித்து எமக்கு இனியென்ன குறையென்பிக்கை. இவ்வாணவம் ஆன்மாக்களை அணுத்தன்மைப்படுத்தி நிற்கையால் ஆணவமெனப் பெயராயிற்று.

முதல்வனுடைய சத்தியாகிய வருளாலே மகாமாயையிலேநின்று நாதத்துவந்தோன்றும், நாதத்திலே விந்துசத்திதோன்றும், விந்துவிலே சதாசிவதேவர் தோன்றுவர், இவரில் மசேச்சுரர்தோன்றுவர், இவர் உருத்திரதேவரைக் கருத்தாவாகவுடைய சுத்தவித்தையை யுண்டாக்குவர். இங்ஙனந்தோன்றிய முறையிலே நாதம், விந்து, சதாசிவர், ஈசுரர், உருத்திரர் என்னுமைவருஞ் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசுரம், சுத்தவித்தையென்னு மைந்து தத்துவங்களினும் நிலைபெறுவார்கள். முன்னஞ்சொன்ன விந்துவிலே சூக்குமைமுதலிய வாக்கு நான்குமுதிக்கும். ஞானசத்தி யதிட்டானத்தினாலே சிவதத்துவமும், கிரியாசத்தி யதிட்டானத்தினாலே சத்திதத்துவமும் இவையிரண்டுஞ் சமமாக வதிட்டித்தபோது சதாசிவதத்துவமும், ஞானங்குறைந்து கிரியை யதிகமாக வதிட்டித்தபோது ஈசுரதத்துவமும், கிரியை குறைந்து ஞானமதிகமாக வதிட்டித்தபோது சுத்தவித்தியா தத்துவமும் தோன்றும். இனி ஞானசத்தி யதிட்டானத்தினாலே குடிலையினின்றும் அபரநாதமும், கிரியாசத்தி யதிட்டானத்தாலே அபரவிந்துவுந் தோன்றும். சிவஞ் சத்தி நாதவிந்துவாகிய நான்கும் முதல்வனுக்கு நிட்களமான திருமேனியென்றும் இலயத்தானமென்றுஞ் சொல்லப்படும். சதாசிவதத்துவம் சகளநிட்களமான திருமேனியென்றும் போகத்தானமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இச் சதாசிவ தத்துவத்திலே அட்சரசொருபமாய்ச் சகளமாயிருக்கிற அபரநாதமும் அபரவிந்துவும் அணுசதாசிவர்களுடன் அடங்கும். ஈசுரமுதலிய நான்கும் சகளமான திருமேனியுமாய் அதிகாரத்தானமுமாய் இருக்கும். முன்சொன்ன விந்துவிலே ஐம்பத்தோரட்சரமும், சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும், இருபத்தெட்டுத் திவ்வியாகமங்களும், நாலுவேதமுந் தோன்றும், ஈசுர தத்துவத்திலே அட்டவித்தியேசுரரும், சுத்தவித்தையிலே சத்தகோடிமகா மந்திரங்களும் சுத்தரூபமான வெண்பத்தொருபத மந்திரங்களும் ஆகமங்களும் வேதங்களுமடங்கும். இனி முதல்வன் நிட்களமும், நிட்களசகளமும், சகளமுமாக மூவிதமான திருமேனிகொண்டபோது, பராசத்தியாகிய முதல்வியும் மூவகைப்படும். எங்ஙனமெனின்? சிவமு நாதமுமாக நிட்களமானபோது சத்தியும் விந்துவுமாக நிட்களையாயிருக்கும். முதல்வன் சதாசிவமாக நிட்கள சகளமாயிருந்தபோது மனோன்மணியாக நிட்கள சகளையாயிருக்கும். முதல்வன் ஈசன், உருத்திரன், மால், அயனாகச் சகளனானபோது மகேசை, உமை, திரு, வாணியாகச் சகளையாயிருக்கும்.

இனிக்கலைகள் ஐந்தில் நிவர்த்தியாவது தன்னிடத்திலேபொருந்தின ஆன்மாக்களுடைய சங்கற்பத்தை விடுவிக்கையால் நிவிர்த்தியென்று பெயராயிற்று. பிரதிட்டையாவது தன்னைப்பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்குச் சங்கற்பவிடுதியை நிலைபெறுவிக்கையால் பிரதிட்டையாயிற்று. வித்தையாவது அந்தச்சங்கற்பவிடுதியினிலை பெற்றால் ஆன்மாக்கட்கு அனைத்தறிவையும் விளக்குதலால் வித்தியாகலையாயிற்று. சாந்திகலையாவது அந்த ஞானத்தாலே ஆன்மாக்கள் இராகத்துவேஷமின்றியிருந்தபடியாலே விகற்பஞானஞ் சாந்தமானமென்கிற நினைவுங்கழன்று பரமாகாசரூபமாய் நிற்கையால் அதீதகலையாயிற்று. இந்தக்கலைகளும், தத்துவமும், புவனமும், அர்த்தரூபமும் வாக்குநான்கும் அட்சரங்களும், பதங்களும், மந்திரங்களும் வேதங்களும் சத்தரூபமாயிருக்கும். ஆகலின் மகாமாயை சத்தார்த்தரூபமாக விரண்டுவடிவாயிருக்கும் படங்குடிலானாற்போலும்.

அசுத்தமாயையானது தனுகரண புவனபோக மென்னு நாலுவிதமாய் அவை தாமொன்றையொன்றெவ்வாத முறைமையினையுடையதாய், அழியாததாய், ஒரு முதலையாய், எக்காலமுந்தோன்றாததாகி கன்மந்தொலையுமளவும் ஆன்மாக்களெல்லாவற்றிற்கும் விஷயங்களிலே யறிவைமயக்குவதாய் சடமாய், சலனமற்றதாய், தோன்றிப்பரந்த தன்னுடைய காரியமான தத்துவம் முப்பத்தொன்றினும் வியர்த்தத்தையுடைத்தாய், சகலமுந்தோன்றின கூற்றிலேநின்று அடைவிலேபொருந்தி, அந்தத்தத்துவங்கள் ஒடுங்கவருகிற சங்காரகாலத்திலே அவ்வுயிர்நிலைகளெல்லாம் அங்குராதிவித்திடத்தடங்குமாறுபோலப் பொருந்துதற்கிடமாய் ஆன்மாக்கள் உள்ளபடிகாணாமல் பொய்யை மெய்யென்று காண்மயங்குமலமாய், முதல்வனனுக்கிரகத்தா னிலைபெறும்.

மாயையெதற்கென்னில்,— அது பிரபஞ்சத்திற்குத் தாரகமாகும். அங்ஙனந் தாரகமாக மாயையென வொன்றுவேண்டுமோ முதல்வனிடத்திலே பிரபஞ்சம் சிலந்தியிடத்திலே நூல்தோன்றி யொடுங்கினாற்போலவும்,

கடலிற்றிரைதோன்றி யொடுங்கினற்போலவும், வானிடத்து மின்னுமிடியுந்தோன்றி யொடுங்கினற்போலவும் தோன்றியொடுங்குமாதலால் முதல்வனல்லது உபாதானமில்லையெனின், அசித்தான பிரபஞ்சம் சித்தாகிய முதல்வனிடத்துத் தோன்ரு பொன்னிற்களிம்புதோன்ருமையின். மாயை நிலைபெற்றுள்ளதாயின் முதல்வனென்றுக்கெனின், மாயை சடமாகையால் தானேதனுவாதிகளாய்ப் பொருந்தமாட்டாது. அந்த முதல்வனும் மாயையைக்கொண்டன்றி ஒன்றையுண்டாக்கமாட்டான். ஆனல் முதல்வன் சத்தியினனென்னில் அந்தமாயையும் அவனைப்போல அனுதியேயாதலிற் புதிதாகவொன்றையுண்டாக்கிக்கொள்ளவேண்டுவதில்லை. முதல்வன் அம்மாயை விரியப்பண்ணி யெவற்றையு முண்டாக்குவன். ஆதலாலே கர்த்தவ்வியத்தை மாயை கொடுத்ததென்று சொல்லப்படாது.

முதல்வனே படைப்பானுயின் இங்ஙனம் படைக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தினை ஒருபடியாகப்படையாமற் பறவைமுதலியனவாகப் படைக்கவேண்டிய தென்னெனின், ஆன்மாக்கள் முன்செய்த கன்மத்துக்கீடாக வாகும். கன்மமுண்டாயின் முதல்வனெற்றுக்கெனின், அக்கன்மஞ்சடம், முதல்வன் அந்தவுடம்புகளைப் படைத்தது, முன்னரார்ச்சித்த கன்மபலங்களைப் புசிக்கும் ஆன்மாக்கள் பொருட்டாகும். முன்னுர்ச்சித்த கன்மபலத்தை ஒருடம்பிலே நின்றனுபவிப்பது ஆன்மாவாயின் ஆன்மாத்தானே புண்ணியபாவங்களின் முறைமைக்கீடான உடம்பைப் பொருந்துமென்னின், சடமான மாயாகாரியத்தின் றிரட்சியும் முதல்வனுய்த் தானே அறிகைக்கோ ரறிவுமில்லாத முறைமையினையுடைய வான்மாவும் பொருந்துதற்குப் பிரமாணமில்லை.

முதல்வன் ஆன்மாக்களுக்குத் துன்பமிகவுண்டாக இவ்வுடல்களைக் கூட்டியது வினைப்பயன்களைப் புசித்தற்காகவோ அங்ஙனமாகுக. கன்மமோ மாயையோ ஆன்மாவினை முற்பட்டுப் பொருந்தியதெனின், ஆன்மாவென்றுண்டு அன்றே ஆணவமலமுமுண்டு. (ஆனல் மாயையும் கன்மமும் பின்புளவானவோவெனில்) ஆணவமலமுண்டாகவே மாயையும் கன்மமும் நெல்லினிடத்துண்டான தவிடுமுமியும் அந்நெல்லிற்கு அனுதிசம்பந்தமானற்போல அனுதியாம்.

அசுத்தமாயையினிடத்திலே அனந்ததேவராருளாலே கலை, காலம், நியதி, வித்தை, அராகம் உண்டாம். உருத்திரதேவராருளாலே கலையிலே மூலப்பிரகிருதிதோன்றி அதினின்றும் குணங்கடோன்றும். இக்குணத்தின் சமமும் ஏற்றக்குறைச்சலும் சித்தமும் புத்தியுமாம். புத்தியினிலகங்காரமுதிக்கும். இந்த ஆங்காரமானது தைசதவகங்காரமும், வைகாரியகங்காரமும், பூதாதியகங்காரமுமென மூவிதமாம். தைசதவகங்காரத்திலே சாத்துவிகமும், மனமும், ஞானேந்திரியமைந்துந் தோன்றும். வைகாரியகங்காரத்திலே இராசதகுணத்தினைப்பொருந்தின கன்மேந்திரியங்களான வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தமைந்துந்தோன்றும். பூதாதி யகங்காரமானது தாமதகுணமிக்க சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தமென்னுந் தன்மாத்திரைகளுண்டாம். அச்சத்தமுதலிய தன்மாத்திரையில் வான், அனிலம், அனல், புனல், மண், ஆகாயமுதலிய வைம்பூதங்களும் முறையேதோன்றும். பூதத்திலே சத்தமூன்ருய குணங்களைந்தும் ஆகாயமுதலியவற்றில் ஒவ்வொருகுண மென்மேலும் பொருந்தும். அப்பூதங்கட்குத் தெய்வங்கள் சதாசிவமுதலாக வைவர்பொருந்துவர். இனித் தத்துவங்களொடுங்குமுறைமையுந்தோன்றினமுறைமையேயாம்.

சன்மமலமானது ஆன்மாக்கள் பொருந்தப்படுமுடம்பிற்கு ஓர்காரணமாய் நானுவிதமான போகங்களையுடையதாய், நாசத்தையும் உற்பத்தியையும் பிசாங்குரநியாயமாக உண்டாக்கிவரும். ஆகையினலே தொன்றுதொட்டுவருவதாய், பலவிதப்படுவதாம். சிருட்டிகாலத்து உடலெடுக்குமிடத்துச் சூக்குமமாய் ஆன்மாக்கடோறுஞ் செல்வதாய், மனவாக்குக் காயங்களாலுண்டாக்கத்தக்க முறைமையுடையதாய், திதிகாலத்தில் ஆன்மாக்களுக்குச் சீவிதமாகப் புத்தியை அடைந்திருப்பதாய் சுவர்க்கநரகங்க ளுண்டாதற்குக் காரணமான புண்ணியபாவங்களாய், ஒடுங்குக்காலத்தில் மாயையிலேயொன்றுபட்டுப்பொருந்தும்.

மணவழகன்னல்.

(இன்னும்வரும்.)

அவமதித்தலினல் வருந்திமை.

உலகத்தில் பிறர் நம்மை நன்கு மதிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமுடையவர்கள் அவர்கள் முந்திமதிக்கவேண்டிய தாவசியகம். இரகசியத்தை யறியாது அனேகர் பிறரைப் பலபேருடைய முன்பாவது, அல்லது, தனித்தாவது உல்லங்கனஞ்செய்து அதனல் பெருமையடையலாமென்று மதி யக்கக்கொள்ளுகிருர்கள். பெருமையும் சிறுமையும் தான் பிறருக்குத்தர, அவை முறையே தனக்குவரும்யென்று பொருள்பட, மகாகவியாகி அதிவீரராமபாண்டிய மகாராசன் தன்னல் செய்யப்பட்ட நறுந்தொகை யென்னும் நீதிநூலில்

"பெருமையுஞ் சிறுமையுந் தான்றரவருமே" எனக் கூறியிருக்கின்றார். இதற்குச்சில திருஷ்டாந்திரங்களை யெடுத்துக்காட்டுகின்றோம்:—

புத்திசாதுரியமுள்ள ஒரெளியவன் ஒரு நியாயாதிபதி முன்னிலையில் சாட்சிகூறவந்தனன். அவனுடைய கல்வித்திறத்தையும் புத்திநுட்பத்தையுங் கண்டு அந்த நியாயாதிபதி பொறாமைகொண்டு அவனினும் தன்னை அதிக கல்விமானென்றும் புத்திமானென்றும் அந்த நியாயஸ்தலத்திலுள்ளார் நன்கு மதிக்கவேண்டுமென றெண்ணி அந்த சாட்சிக்காரனைப்பார்த்து, ஓய்! நீ நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சரியாகச் சொல்லவில்லை. நீ திருடனென்பதை உன்முகம் நன்றாகக் காட்டுகின்றது என்றான். இப்படி வரம்புகடந்துபேசிய நியாயாதிபதியைப் பார்த்து அச்சாக்ஷிக்காரன் ஐயா! என்னுடைய முகங் கண்ணாடியான்றிறற்றான் காண்கின்றீர்? என்றான். இதைக்கேட்டு நியாயாதிபதி பெருத்த அவமானமடைந்தான்.

மற்றொரு கட்சிக்காரன் நியாயஸ்தலத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது அவனுடைய எதிரியின் நியாயவாதி அவனைப்பார்த்து நீயேன் நாய்போல் குலைக்கின்றாய்! என்றான். அதற்கு அக்கட்சிக்காரன் ஐயா! திருடனைக்கண்டநாய் குலையாதிருக்குமா? என்றான். இதைக் கேட்ட நியாயாதிபதி அங்குள்ளார் பலரும் நகைக்க அவமான மடைந்தனன்.

ஒரு அரசன் தன் மகனையும் ஒரு விகடகவியையும் அழைத்துக்கொண்டு வேட்கைக்குப்போனான். வழியில் பெருமழை பெய்ததினால் அரசனும் அவன் புதல்வனும் நனைந்து ஈரமாய்ப்போன தமதுடைகளைக் கழற்றி மூட்டையாகக்கட்டி விகடகவிதலைமீது வைத்துச் சுமந்துவரும்படிக் கட்டளையிட்டார்கள். அவன் ராசவிசுவாசத்தோடு அம்மூட்டையைச் சுமந்துகொண்டு போகும்போது அரசனும் அவனுடையகுமாரனும் விகடகவி ஒருகழுதைபாரம் சுமந்துகொண்டு போகிறானென்று பரிகாசமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். இதைக்கேட்ட விகடகவி அவர்களைத் திரும்பிப்பார்த்து ஒருகழுதை பாரந்தானா? இரண்டுகழுதை பாரம் சுமக்கின்றேனே என்றான். இதைக்கேட்ட அவ்விருவரும் ஐயோ நாம் அவனைக் கழுதையாக்கப்போய் அவன் நம்மிருவரையுங் கழுதைகளாக்கிவிட்டானே என்று துக்கித்தார்கள்.

ஒரு அரசன் தன்னுடைய சபாமண்டபத்திலே கொலுவீற்றிருக்கையில் அத்தேசத்திலிருந்து ஒரு சிறந்த வித்துவான் தன்னுடைய பாண்டித்தியத்தை அரசனுக்குத் தெரிவித்துப் பரிசுபெறலாமெனக்கருதி அவ்வரசன்முன்வந்து நின்றான். அவனைக்கண்ட அரசன் தன் முகத்தைப்போல் அந்த வித்துவானுடையமுகமிருப்பதைப் பார்த்து, ஓய்! உன்தாயார் இந்த ஊர்வழியாக எப்போதாவது வந்திருப்பாளா? என்று வினவினான். அதற்கந்த வித்துவான் மகாப்பிரபோ! என் தாயார் இந்தவூர்வழியாய் எப்போதும் வந்ததில்லை யென்றும், என் தகப்பனார்மாத்திரம் தேசாந்திர யாத்திரை செய்துகொண்டு வரும்போது இந்த நகரத்திலேயே சில காலம் வசித்திருந்தாரென்றும், எனக்குக் கேள்வி என்றான். இதைக்கேட்ட அரசன் சபையார் முன்னிலையில் மிக்க அவமானமடைந்தனன். ஆனதால்,

கல்வியிலாவது, செல்வத்திலாவது, அதிகாரத்திலாவது, குலத்திலாவது தான் சிறந்தவனென்று கருதி பிறரை உலலங்கனமாகப் பேசினால் அவன் பெருத்த அவமானமடைவானென்பது சத்தியம்.

"யாகாவாராயினுநாகாக்ககாவாக்காற்
சோகாப்பர்சொல்லிழுக்குப்பட்டு"

என்று நாயனாரும் சொல்லியிருத்தலால் நாம் ஒருவரையும் அவமதித்தலாகாது.

"வைகறைதுயிலெழு"

என்று நமது பெருமூதாட்டியாராகிய ஔவைப் பிராட்டியார் கூறியுள்ள சிறுவாக்கியத்தைச் சற்று கவனிப்பாம்:—

காலையில் அருணோதயத்துக்குமுன் நித்திரைவிட்டெழுந்திருப்பது தேகசுகாதாரத்துக்கேற்றதென்று சாஸ்திரம் முறையிடுகின்றது. ஒருநாளெல்லாம் மனம் பலவாறாக வுழன்று, பின் இரவில் அயர்ந்து நித்திரை செய்து மனதுக்குவேண்டிய ஆசோதை தந்த பிறகு அதிகாலையி லெழுந்திருப்போரின் மனம் மிகவும் தெளிவை யடைந்திருக்கும். இராத்திரியில் தூங்குவதற்கு முன் இரண்டுமூன்றுமணிநேரம் கஷ்டப்பட்டு வாசித்தாலும் வாராதபாடம் காலையிலெழுந்து வாசித்தால் அரைமணி நேரத்திற்கெல்லாம் மனதில் நன்றாய்ப் படிந்துவிடுவதை ஒவ்வொரு வித்தியார்த்திகளும் அனுபவசித்தமாகக் காணலாம், ஆகையால், மனம் அக்காலத்தில் தெளிவடைந் திருக்கிறதென்பதற்கு எவ்வளவும் ஐயமில்லை. வேறயார் படிப்பில் நாட்டமுடைய வித்தியார்த்திகளான பாலியர்களுக்கு அதிகாலையிலெழுந்திருப்பது எப்படி மகா உசிதமோ, அதுபோலவே நடுவயதுள்ளவர்களும், வயோதிகர்களும் அதிகாலையிலெழுந்திருக்கும் வழக்கத்தை அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவருவார்களானால் அது அவர்களுக்குப் பெருத்த நன்மையைப் பயக்கும். அது அவர்களுடைய தேகாரோக்கியத்

ணை அபிவிருத்தி செய்யத்தக்கதேயன்றி ஆயுளையும் விருத்திசெய்யக்கூடியது. காலை ஐந்துமணிக்குமேற்பட்டு உறங்குகிற ஒவ்வொருவனையும பிணியாளனென்றே சொல்லவேண்டும். தேவதாராதனை, ஈசுரபக்தி முதலியவற்றிற்கு மனம் மிகவும் தெளிவடைந்து நின்மலமாயிருக்கத்தக்க உஷத்காலமே மகாஉசிதம். இவ்விஷயத்தை அனேகயுகங்களுக்குமுன்னரே நமது பூர்வீக இந்துக்கள் நன்றாயறிந்திருக்கின்றனர். திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருவெம்பாவை முதலிய பிரபந்தங்களை ஈசுர சந்நிதானத்தில் ஓதுவதென்னும் உஷத்கால தேவதாராதனை ஏற்பாடே இதற்குச் சாக்ஷியாகத்தக்கது. பிரதமத்தில் அதிகாலையில் படுக்கையைவிட் டெழுந்திருப்பதைவிட கஷ்டமானவை வேறொன்றுமிரா. அயர்ந்து தூங்கிக்கொண் டிருப்பவனை நாம் எழுப்பும்போது அவனுக்குப் பெருத்தகோபமுண்டாவது இயல்பேயானாலும், இரண்டொருநாட்களுக்கு உஷத்காலத்தி லெழுந்திருக்கப் பழகிக்கொண்டால் பிறகு அதனா லுண்டாகும் சுகத்தை அனுபவத்தாலன்றி பிறருக்கு வாயினாற்சொல்லவொண்ணாததாயிருக்கும்.

முக்கியமாய் நமது இந்துதேசத்தைப்போன்ற உஷ்ணப் பிரதேசங்களில் அதிகாலையில் எழுந்திருந்து நாற்புறமுமுள்ள விருக்ஷவர்க்கங்களின் பசுமையையும், புள்ளினங்களின் இனிய ஓசைகளையும், குளம், ஏரி, நதி, சமுத்திரம் முதலிய இடங்களில் பிரதிபலிக்கும் அருணோதயப் பொலிவையும் காண்பதனாலுண்டாகும் சுகமேசுகம்.

அந்தணர்கள் ஆதியில் இவ் விந்தியாதேசத்திலே வேதாகம புராணாதி இதிகாசங்களை ஓதி மனனஞ்செய்ய வேண் டியிருந்தபடியால் அதற்காக அவர்களுக்கு ஞாபகசக்தி அதிகரிக்கவேண்டிய அவசியமிருந்தது. அதையடையும்பொருட்டு அவர்கள் செய்த காரியம் யாது? காலையிலெழுந்திருந்து கங்காஸ்நானஞ் செய்யவேண்டியதாயிற்று. இதுவே அவர்களுடைய ஞாபகசக்தியை அபிவிருத்தியாக்கத் தக்கதோர் பெருங்கருவியா யிருந்தது. அவ்வளவுகாலையில் ஸ்நானஞ்செய்தபோது குளிர்மிகுந்தபடியால் உடனே சுகந்தச்ணைத்தரத்தக்க சிறு காஷ்டங்களாகிய சமித்தைகளைக்கொண்டு ஓமஞ்செய்து ஈஸ்வரத்தியானஞ் செய்துவந்ததோடுகூடக் குளிர்காய்ந்தும் வந்தார்கள். இத்தியாதி ஒழுக்கங்களினாற்றான் ஏனைய சாதியாரைவிட அந்தணர்களுக்கு ஆதியில் புத்திகூர்மையும், ஞாபகசக்தியும், விவேகவிளக்கமும் மிகுந்திருந்தன.

பித்தசம்பந்தமான தேகிகட்கு அதிகாலையில் எழுந்திருக்கும்போது பிரதமத்தில் பித்தநீர் அதிகரித்து ஓர் விதமயக்கமும் தலைவலியும் உண்டாகக்கூடும். அதனால் அவர்கள் மனத்தளர்வடையாமல் அடுத்தடுத்து ஏழெட்டுநாள்வரையில் அதிகாலையில் எழுந்துகொண்டே வருவார்களாகில் வெகுசீக்கிரத்தில் அவ் வியாதி சொல்லாமலே தலைகாட்டா தோடிவிடுமென்று சில பிரபல வைத்தியசாஸ்திரிகள் வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கின்றார்கள். ஏழு எட்டு வயதினுக்குட்பட்ட அதிபாலியர்கள் நெடுநேரம்வரையில் நித்திரைசெய்யவேண்டிய அவசியமிருப்பதாலும், அவர்கள் தாமே நித்திரைதெளிந் தெழுந்திருக்கிறவரையில் அவர்களை இடையில் எழுப்புவது யுக்தமல்ல வானபடியினாலும், அவர்களை மாலையில் வெகுசீக்கிரமா யுறங்கச்செய்து அதிகாலையில் தாமாகவே யெழுந்திருக்கும்படிச் செய்வது அதிக உசிதமென்று சில பெரியோர்கள் கூறுகின்றார்கள். ஆகையால்,

உலகிலுள்ள சரித்திரங்களைப் பார்க்குமிடத்து அதிக மனோதைரியமும், தேகாரோக்கியமும், விவேகவிளக்கமும் பெற்றுச் சுத்தவீரர்களாகவும், சிறந்த வித்வசிரோமணிகளாகவும், மிக்க மதியூகிகளாகவும் இருந்தவர்களுக்குள்ளே அனேகர் தூக்கத்திற் கிடங்கொடாமல் அதிகாலையில் எழுந்திருக்கும் வழக்கத்தைவிடாது அனுஷ்டித்துவந்தார்களென்று அவரவர்களுடையவாழ்நாட் சரித்திரங்களால் தெளிவாய் விளங்குகின்றது. ஆகையால் தேகாரோக்கியம்பெற்றுத் தமக்கும் பிறருக்கும் பெரும்பயனை விளைவிக்கத்தக்க நற்காரியங்களில் பிரவர்த்திக்கத்தக்க மனமுள்ள சத்புருடர்கள் யாவரும் "வைகறைதுயிலெழு" என்று நமதம்மையார்கூறியுள்ள அமுதவாக்கைக் கடைப்பிடித் தொழுகுவார்களாக.

நல்வாழ்வு.

"நீடியஆயுளும் நல்வாழ்வும்பெற விரும்புவோர்க்கு ஓர்மருந்து?" என்று ஒருவன் தெருவில் கூவிக்கொண்டு போனான். இதைக்கேட்ட ஒரு கன்னிகையானவள், தன் தகப்பனாரிடம் ஓடி தெருவில் கூவிக்கொண்டுபோகும் ஔடதத்தை எப்படியாயினும் வாங்கித்தரவேண்டுமென்று வருந்திக்கேட்டனள். தகப்பன் அவன்கூவும் சப்தத்தைக்கேட்டு வியப்புற்று, அவனையழைத்து, நீடிய ஆயுளையும், நல்வாழ்வையுந் தரத்தக்க ஔடதம் உன்னிடத்திலுண்டோ? அதனைக் கொடுப்பாயானால் என் ஆஸ்தியெல்லாம் வேண்டுமானாலுங் கொடுப்பேன் என்றான். அம்மனிதன் புன்னகையோடு ஐயா! நீர் அந்த மருந்துக்காக காசும் பணமுங் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. நீ - நா - கா - என்னும் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதே அம்மருந்து என்றான். இம்மருந்து நமதாயுளை

நீடிக்கச்செய்து எப்போதும் பாக்கியசாலிகளா யிருக்கின்றதென்பதுமெய்யே! ஆயினும், இச்சத்தியம் இலகுவில் நமது மனத்தில் உதிக்காது. துக்கமும் துன்பமுமடைந்து, சண்டை சச்சரவுசெய்து, சங்கடப்பட்டு மனவருத்தமடைவோர்க்குச் சொற்பஆயுளும், சஞ்சலவாழ்வுமுண்டென்று சாஸ்திரிகள் சொல்வதைக் கேட்டிருப்பதோடு நமது அனுபோகத்திலுங் கண்டிருக்கின்றோம். இப்படி ஆயிசு குறைவதற்கு நாவைக் காவாதிருத்தலே காரணம். வீட்டுக்குள்ளிருந்து குடும்பகாரியங்களைக் கவனித்துவரும் மாதர்களுக்குள்ளே நேரிடும் வாக்குவாதங்களும், கேடுபாடுகளும், மனச்சஞ்சலமும், பொதுவாய் நாவையடக்காத ஒரே துர்க்குணத்தால்தான் உண்டாகிறதென்று எல்லோரும் எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம்.

"யாகாவாராயினுநாகாக்ககாவாக்காற்
சோகப்பர்சொல்லழுக்குப்பட்டு"

என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாருங் கூறி யிருக்கின்றாரல்லவா.

கப்பல்கள் மகாபெரியவைகளா யிருந்தாலும், பெருங்காற்றுகளால் அடிபட்டாலும், அவைகளை நடத்துகிறவன் தான் போகவேண்டுமென்று உத்தேசித்தயிடமெதுவோ அவ்விடத்திற்குநேராக மிகவுஞ்சிறிதான சுக்கானாலே திருப்பிவிடுகிறான். அப்படியே நாவானதும் சிறிய அவயவமாயிருந்தும் பெருமையானவைகளைப் பேசும். பாருங்கள், சிறிய நெருப்பு எவ்வளவுபெரிய காட்டைக் கொளுத்திவிடுகின்றது. நாவும் நெருப்புத்தான். அது அநீதிநிரைந்தவுலகம். நம்முடைய அவயவங்களில் நாவானது முழுச்சரீரத்தையும் கறைப்படுத்தி, ஆயுள் சக்கரத்தைக் கொளுந்திவிடுகின்றதாயும் இருக்கின்றது. சகலவிதமான மிருகங்கள், பறவைகள், ஊரும்பிராணிகள், நீர்வாழ்செந்துக்கள் ஆகிய இவைகளின்சுபாவம் மனுஷசுபாவத்தால் அடக்கப்படும். அடக்கப்பட்டதும் உண்டு. நாவையடக்க யாரால்கூடும்? அது அடங்காப்பொல்லாங்குகளைத் தரக்கூடியதும், சாவுக்கேதுவான விஷம் நிறைந்ததுமாயிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட அடங்காநாவை அடக்கி யாளுவோரே அதிசிரேஷ்டர். நீடித்துச் சுகித்திருக்க விரும்புவோர்; தவிர்க்கவேண்டிய சில குணங்களை இதனடியில் வரைகின்றேன்.

தீங்குபேசல்:— வேலையற்று வீட்டில் உட்கார்ந்திருக்கும் மாதர் அடிக்கடி இக்குற்றத்துக்குள் அகப்படுகிறார்கள். நாம் ஒன்றுஞ்செய்யாமல் எப்போதாவது இருக்க முடியவேமுடியாது. வேலைசெய்வோம், படிப்போம், யோசிப்போம், தூங்குவோம், அல்லது அலப்பிக்கொண்டிருப்போம். அலப்புவதாற்றான் தீங்குவிளைகின்றது. நாம் சிறுவயதிற் கற்றுள்ள

"பழிப்பனபகரேல்"
"சுளிக்கச்சொல்லேல்"
"வாதுமுற்கூறேல்"
"நீழோராயினுந்தாழவுரை"
"மிகைபடச்சொல்லேல்"
"புண்படவேவார்த்தைகளைச்சொல்லவேண்டாம்"

என்னும் நீதிவாக்கியங்களை மறந்து அவைகளுக்கு நேர்விரோதமாக நடக்கிறோம். நாம் பேசுந் தீங்கான சொற்கள் பிறர்காதில் விழவே, அவர்கள் நம்மோடு சண்டைக்குவர நாமுங் கொதித்தெழும்பி

"தீயினாற்சுட்டபுண்ணுள்ளாறுமாறாதே
நாவினாற்சுட்டவடு"

என்பதைக் கிஞ்சித்தேனும் கவனியாமல் கண்டபடி திட்டி இவ்விதமாய் சமாதானக் குறைச்சலுண்டுபண்ணிப், பகை, குரோதம், வைராக்கியங்கொண்டு சுகத்தைக் கெடுத்து நமது ஆயுளைக்குறைத்துவிடுகிறோம்.

"சொல்லுகசொல்லிற் பயனுடையசொல்லற்க
சொல்லிற்பயனிலாச்சொல்"

பொய்பேசல்:— இத்துர்க்குணம் நமது தேசத்தவர்க்குள் குடிகொண்டிருக்கிறதென்று அன்னியதேசத்தார் எடுத்துரைப்பதற்கு இடமிருக்கிறது.

"சத்தியம் ஜனவிரோதம்
அசத்தியம் ஜனரஞ்சிதம்"

என்றாற்போல நடக்கிறவர்கள் எத்தனை? அழும் தங்கள் பிள்ளைகளை அமர்த்தும்பொருட்டு அழுகிற பிள்ளைகளைப்பிடிக்க இதோ! கள்ளன் வருகிறானென்றும், அதோ! பூச்சியென்றும், அண்டைவீட்டிலே மிடா விழுங்கி வந்திருக்கிறானென்றும் அபத்தம்பேசிப் பிள்ளைகளைக்கெடுக்குந் தாய்மார்எத்தனை. உள்ளதை உள்ளதென்று சொல்வதற்குப்பதிலாக அயலாரோடு அபத்தம்பேசிப் பிறர்கீர்த்தியைக் கெடுக்கக் கட்டுக்கதைகள் கட்டி

"கண்டொன்றுசொல்லேல்"
"காணாதவார்த்தையைக்கட்டுரைக்கவேண்டாம்"

என்னும் அமிர்தவசனங்களை அசட்டைசெய்து தங்களுக்குத் துக்கத்தை வருவித்துக் கொள்ளுகிறவர்கள் எத்தனைபேர். உணவுக்கு உப்பு எவ்வளவு அவசியமோ எல்லா அக்கிரமங்களுக்கும் பொய் அவ்வளவு அவசியமாகக் காணப்படும். உதாரணமாக, திருடுகிறவர்கள்

தங்கள்தப்பிதத்தை மறைக்கப் பொய்யென்னுஞ் சொக்காய்க்குள் நுழைகிறார்கள். பொய்க்குக்காலில்லை. ஆதலால், அது நிலைபெருததுகண்டு, துணைக்கால் கொடுக்கப் பொய்யின்மேல் பொய்பேசி அவமானப்பட்டுத் தங்கள் சொற்பஜீவகாலத்தை நிர்ப்பாக்கியத்தில் கழிப்பார்கள். திருட்டு அயோக்கியமாம். கொலைகூடாததாம். பொய் எல்லோருக்குஞ் சகசமாம். தலைபோகிற காரியத்துக்குப் பொய் தாராளமாய்ப் பேசலாம்.

"பொய்பேசுகிறவாய்க்குப்போசனமில்லை"

"நெஞ்சாரப்பொய்தன்னைப்பேசவேண்டாம்"

"இறந்தாலும்பொய்தன்னைச்சொல்லவேண்டாம்"

என்று நாம் படித்த நீதிவாக்கியங்கள் எட்டிச் சுரைக்காயோ? எட்டிச்சுரைக்காயானல் அவைகளைப் படிக்கிற திற் பலமென்ன? களவு கொலையிலும்பதின்மடங்காய்ப் பொய்யை அருவருத்தாலன்றி நமக்குச் சமாதானமும் நீடிய ஆயுளும் கிடைக்கப்போகிறதேயில்லை.

கோட்சொல்லல்:— இது மெத்த அவலட்சணமானகுணம். மிகுதியான சண்டை சச்சரவுகள் கோட்சொல்லுகிறவர்களாலேயே உண்டாகிறது.

"கேட்செவிக்குறளைக்காற்றுடநெருப்பு"

என்றாற்போல, இவர்கள் ஒருவீட்டிலிருந்து மற்றொரு வீட்டிற்குப்போய் ஒருவர்காரியத்தை மற்றவர்களிடத்திற்சொல்லிப் பகைவரின் பகையை விர்த்திபாக்குவார்கள். இவர்கள் எழுந்தால் பாதிச்சண்டையொழியும். கோட்சொல்லிப் பிழைக்கலாமென்று இவர்களுந்த போதிலும், இவர்கள்வஞ்சகம் இரண்டுநாளில் பட்டப்பகல்போலாக வெட்கத்தில் முகம்நாணி துக்கத்தில் மூழ்கி சஞ்சலத்தில் காலங்கழிப்பார்கள். இவர்களுக்குச் சுகமேது, நல்வாழ்வு எங்கிருந்துவரும்,

"ஊரோடுங்குண்டுணியாய்த்திரியவேண்டாம்"

"புறஞ்சொல்லித்திரிவாரோடிணங்கவேண்டாம்"

இச்சகம்பேசேல்:— இச்சகம் பேசுகிறவர்களின் மத்தியில் வாசஞ்செய்வதிலும் கழுகுகளின் மத்தியில் வசிப்பது நலம். ஏனெனில், கழுகுகள் செத்தசரீரத்தைமாத்திரம் தின்னும், இச்சகம் பேசுகிறவர்களோ உயிரோடு சரீரத்தையும் புசித்துவிடுகிறார்கள். இவர்கள் வாயிலிருந்து மதுரமானமொழிகள்வந்தபோதினும் இருதயமோ திறக்கப்பட்ட பிரேதக்குழிக்குச் சமமாய் அருவப்பால் நிறைந்திருக்கும். நயவசனிப்பால் இவர்கள் ஜீவிப்பவர்களானபடியால் இவர்கள் இருதயத்திற்கும் உதட்டுக்குமுள்ள தூரத்தைப் பிறர் இலகுவில் கண்டு இவர்களைப் புறம்பேதள்ள எந்தவேலையுஞ்செய்யத் திராணியற்று நிர்ப்பாக்கியர்களாய் மரிப்பார்கள்.

ஜீவனைவிரும்பி நல்வாழ்வினைக்காண விரும்புவோரே? கடவுளுக்குப்பயந்து உங்களுடைய நாவைமேலே காட்டிய தீயவிஷயங்களிற் செல்லாதிருக்கும்படி கடிவாளத்தால் கட்டி அடக்குங்கள். அவ்வாறு அடக்குவீர்களாயின் கடவுளுக்கு மனதிரக்க முடையவராய் கருணைசெய்வார். சுபம்.

பொருடனைப்போற்றிவாழ்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

மற்றுமிவற்றைவிரிக்கிற் பெருகுமாதலின், பூவிலுள்ள தேனையருந்தும் வண்டுபோல, பிறர்மனம் வருந்தாவகை ஈட்டும் எவ்வகைப்பொருள்களும் தருமத்தின்பால தோயம், அத்தகையபொருள், மணி, பொன், வெள்ளி, நென்முதலியனவாகப் பரந்துள்ளன. இப்பொருள் பின்வரும் கல்விப்பொருளை ஒருவனடைதற்குரிய உபகரணங்கட்கும்; பசி நோய்முதலியவற்றாற் பீடிக்கப்படாது, மனக்கவலையற்றுக் கற்றற்கும், அவ்வாறு கற்ற கல்வியைப் பல்லாற்றானும் பயன்படுத்தற்குங் கருவியாயுள்ளது. பொருளற்றவர்

"தரித்திரமிக்கவனப் பிணியொடுக்கிச் சரீரத்தையுலர்தரவாட்டும், தரித்திரமளவாச்சோம்பலையெழுப்புஞ் சாற்றருமுலோபத்தைமிகுக்குந், தரித்திரந்தலைவன்றலைவியர்க்கிடையே தடிப்பருங்கலாம்பலவிளைக்கும், தரித்திரமவமானம்பொய்பேராசை தருமிதிற்கொடியதொன்றிலையே"

எனவும்,

"தரித்திரங்களிப்பாங்கடலுக் கோர்வடவைசாற்றுமெண்ணங்கள் வாழிடமாந், தரித்திரநன்மைசாலொழுங்கென்னுந் தழைவனந்தனக் கழறழலாந், தரித்திரங் கொடியவெவற்றினுங்கொடிதத் தகையதையொழித்தனன்றாமே." என்றபடி,

பொறுத்தற்கரிய வறுமைத்துன்ப மொன்றேயோ அதுகாரணமாக

"தெறுநிறப்புளோர் வாழ்ந்திடுசெல்வர்பாற் செல்வரேன் மதியார்கண், மறுவுறுத்தவமானமு மியற்றுவர் மானமுள்ளவ ராயிற், குறுகுமவ் வவமானத்தா லுயி

ர்விடு கொள்கையிற் றலைநிற்பார், நறுமலர்க்குழ லாதலா
லவரிடை நண்ண னன்றென வெண்ணல்."

என்றபடி பொருளுடையாரிற் கடைநோக்கிச்செல் லுதற்றுன்பமும், அவரைக்காணற்றுன்பமும், காணி னும் அவர் உபகரியாது மறுக்கையினுண்டாந் துன்ப மும், மறுவிடத்தும் அவரீதற்பொருளையேற்றற் றுன்ப மும், அவ்வாறேற்றதைக் கைக்கொண்டு உணவாதி கட்கு வேண்டுமவற்றைக் கூட்டுதற்றுன்பமும் ஆகிய பலதுன்பங்களானும் நாடோறும் வருந்துவர்.

"கல்லானே யானாலுங் கைப்பொரு ளுண்டாயி
னெல்லாருஞ் சென்றங் கெதிர்கொள்வ—ரில்லானை
இல்லாளும் வேண்டாண் மற்றீன்றெடுத்ததாய் வேண்டாள்
செல்லாதவன் வாயிற் சொல்."

என்றபடி எல்லாநன்மையுமுடையதாயினும், பொ ருளில்லானை அவனது தாய்தந்தை மனைவிமைந்தர்முத லாயினரும் அவமதிப்பர். நன்மையொன்று மிலரே னும் பொருளொன்றுடையராயின் அவரது பகைவரும் நன்குமதிப்பர். வறியவரிடத்தே தாங்கொள்வ தில்லா மையேயன்றி கொடுப்பதுண்டாகையான் அதுநோக்கி உறவினரு மவரைக்கைவிடுவர்.

"முனிவருந் தேவருமுன்னுவ பொன்னான் முடி யும்." என்றபடி,

கல்வியும், தருமமும், இன்பமும், கீர்த்தியும், மா னுடர்க்குட் பெருமையும், உறவும், எண்ணியவெண்ணி யாங்கெய்தலும், பகையுறுத்துச் செயமுறலும் ஆகிய யாவும் பொருளுடையார்க்கே பொருந்தும். அஃதிலார் இவ்வுலகில் நடைப்பிணமாவர். ஆதலின் யாவரும் அதனை இடயறுமுயற்சியோடு வருந்தி யீட்டலேவேண் டும். இதுநிற்க:—

ஏனைய கல்விப்பொருளோவெனில் செல்வப்பொ ருள்போற் றாயத்தார், கள்வர், வலியர், அரசர் இவர் களாலே கொள்ளப்படாததும், அக்கினி, வெள்ளம் முதலியவற்றா லழியப்படாததும், பிறர்க்கு நல்குந்தோ றுங் குறைவின்றி வளர்வதும், எவ்விததுன்பங்களையும் பரிகரிக்கத்தக்கதுமாய் விளங்கும். கல்விப்பொருளு டையவர், இம்மையின்கண் சொற்சுவை பொருட்சுவை களை யனுபவித்தலானும், நற்கீர்த்தியும், நற்பொருளும், நன்மதிப்பும் உறுதற்கேதுவாயும், பின் மறுமைக்கண் முத்திப்பேறடைதற்குக்காரணமாயும் நிற்றலின், ஏனை ப்பொருளிற் சிறப்புடைத்தாம். உயர்குலத்தினராய் பெருஞ்செல்வம், பேரழகுமுதலிய பெருமிதமுடையவ ராயினும் கல்வியில்லாதவர் முருக்கம்பூவினை யொப்பர். எவ்வகைச்சிறப்பினையும் எய்தற்குரியதாய அரையர் கட்கும் அவர்நாட்டின்கணன்றி ஏனையவிடத்துச் சிறப் பின்மையானும், கற்றோற்கோ சென்றவிடமெல்லாஞ் சிற ப்புண்மையானும் அரசரினுங் கல்விப்பொரு ளுடை யாரே சிறப்புடையர். அக்கல்வியை "இளமையிற்கல்" என்றபடி அதிபாலியத்திலேயே கற்றல்வேண்டும். அவ் வாறு கற்குங்கால்,

"எத்துணைய வாயினுங் கல்வியிட மறிந்
துய்த்துணர் வில்லெனி னின்றாகும்-உய்த்துணர்ந்துஞ்
சொல்வன்மை யின்றெனி னென்னா மஃதுண்டேல்
பொன்மலர் நாற்ற முடைத்து."

என்ற மேதாவியர் வசனப்படி நல்லாசிரியனை யடுத்து, சந்தேகவிபரீதங்களறக் கற்றல்வேண்டும். சந் தேகமாவது இதுவோ, அதுவோவென ஒருபொருட் கண்ணே துணிவுபிறவாதுநிற்றல். விபரீதமாவது ஒன் றை மற்றொன்றாகத்துணிதல். வறுமை, நோய், முத லியவில்லாமையும், பொருள், இளமை முதலியவைக ளுண்மையும், கல்விப்பொருளை யடைதற்குச் சிறந்த கருவிகள். இதனினும் மிகச்சிறந்தகருவி நல்லாசிரிய னுள்ளத்திலருளுண்டாகும்படி நடத்தல். ஆதலின், கல் விப்பொருளை விரும்புவோர் ஆசிரியன் வழிபாட்டினின் றே கற்றல்வேண்டும். அங்ஙனங் கல்லாது தாமே கற் குங்கல்வி பயன்றராதொழியுமெனற் கையமின்று. மே ற்கண்டவாறு நல்லாசிரியன்பாற் கற்றானாயினும் பிறர்க் குச்சொல்லும் சொல்வன்மையெய்தப்பெறானாயின் அக் கல்வியால் யாதொருபலனுமின்றாம். அச்சொல்வன்மை நன்கமையப் பெறுவனாயின் பொன்னினாற்செய்த புட்பத் திற்கு மணமமைந்தாலெனச் சிறப்புறுவன். கல்விப் பொருளுடையவர் தாங்கற்றறிந்தவாறு நல்வழியினொழு கலும், நன்மாணாக்கர்க்குக் கல்விபயிற்றலும், உறுதிப் பொரு ளினைத்தெனவுலகோர்க் கெடுத்துக்காட்டலுமா கிய விம்மூன்றினையும் கடமையாகக் கோடல்வேண்டும். சரீரசுகத்துக்கேதுவாகிய அன்னபானாதிகள்போல ஆன் மசுகத்துக் கேதுவாகிய ஞானவித்தைக்குங் கருவியாக நிற்பதும் கல்வியேயாம். இதனை

"பொருளல்ல வற்றைப் பொருளாகக் கொள்ளு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு."

என்ற திருக்குறளானு நன்குணர்க.

இக்கருத்தை மேற்கொண்டே நமதன்னையார் பொ ருளெனவெடுத்தது, மேற்கூறிய கல்விப்பொருள், செல் வப்பொருளென்னு மிரண்டனுள், செல்வத்தாற் கல்வி

யும், கல்வியால்ஞானமும், ஞானத்தான் மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியும் ஒருவனடைந்து, அவ்வாறுதானடைந்த வுண்மைப்பொருளினிலையினின்று சுகானந்தவாழ்வைப் பெறவேண்டுமென்னுங் கருத்தை யறிவுறுத்தற்கே "பொருடனைப்போற்றிவாழ்" என்றார். இதைநன்குணர்ந்த நம்மவர் உலகவின்பத்திற்குக் காரணமாகிய அநித்தியப்பொருள்களை யறவேயொழித்து நித்தியப்பொருளாகிய சச்சிதாநந்த நிலையறிந்து வாழ்வார்களாக.

தந்தைக்கும் மகனுக்கும்நடந்த சம்பாஷணை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

எழுவைப்போன்று அச்சந்தரு முருவமுடைய இயமனிடத்திர்த்துச் செல்லப்பட்டவுயிர் சிவந்தகண்ணினையும், மைக்குழம்பினையொத்த காந்தியினையுங்கொண்டிருந்து, மிருத்தியு, காலன், அந்தகன், இவர்கள் நடுவே கோரைப்பல்லோடுகூடிய பிளப்பான வாயையும் சுழல்விழியோடு கொடியபார்வையையும் பெற்று, பலவகைப்பட்ட விகாரமுடைய நோய்த்தெய்வங்களோடுங்கூடித் தண்டிப்பதிலேயே விருப்பமும் பாசந்தாங்கியகையும், பெருத்ததோள்களும், நடுக்கஞ்செய்யத்தக்க பெருத்தவடிவமுமுடைய அந்த இயமனைப்பார்க்கிறான். பின்னர் அவ்வியமனல் புண்ணியபாவங்கள் விசாரிக்கப்பட்டவுடனே விதித்தகதியைப் பெறுகின்றது. கூட சாக்ஷியானவனும, பொய் பேசினவனும் இரௌரவநரகத்தை யடைகிறான். அந்நரகத்தின் வடிவங் கூறுகின்றேன் கேளும்:—

அது இரண்டாயிரம்யோசனை விசாலமும், முழங்காலளவினையுடைய ஆழமுமுடையது. அது கடத்தற்கரிதானது. அதனுள் நிரம்பிய நெருப்புராசியையுடையன. செம்புமயமான நிலங் கொளுத்தப்பட்டு மிகுந்த அழலாயுள்ளது. யமபடாள் பாவிகளை அதனுட்புகுவிப்பார். அவன் அவ் வெப்பத்தினையாற்றாது ஓடியோடிக் கால்வெந்து பரிதவிப்பன். அவனை யவ்வொருபகலும் எடுத்து சிறிதுபொழுது வெறுநிலத்து விடுத்து ஆற்றுவர். இங்ஙனம் அந்த ஆயிரங்காதமும் நடந்தால் பின்னர் அவன் அந்நரகத்தினின்றும் விடுபடுவான். அதன்பின்னர் மற்றபாவங்களொழியுநிமித்தம் அவ்வாறு வேறொருநரகத்தை யடைகிறான். இவ்வாறு எல்லாநரகத்தினின்றும் விடுபட்ட பாவியானவன், புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகிப் பல்விருகமாகிப் பறவையாய் பாம்பாகிக் கல்லாய் இவ்வாறு பலவகைப்பட்ட துன்பயோனிகளிற் பிறந்து, முடிவில் மானிடயோனியை யடைந்தாலும், மிகக்குள்ளன் கொடியன் அவயவங்கள் குன்றினவனுமாவன். சண்டாளன்முதலிய பலபிறப்பும் பிறப்பன். பின் மிக்கிருந்த புண்ணிய பாவச்சேடங்களோடு கூடி உயரத்தொடங்குகையில் முறையே சூத்திரன், வைசியன், க்ஷத்திரியன், வேதியன், தேவன்முதலாகிய உயிர்நிலை பெறுவன். ஒருவேளை பாவமே யதிகமாயின் முன்போலவே நரகங்களிலே விழ்வான்.

புண்ணியசீலர்கள் எவ்வாறான வுயிர்நிலையெய்துவராயின் கேட்பீராக, விரைவில் விமானமேறி சந்தனம் பூசி புஷ்பந்தரித்து இயமனாற்காட்டப்பட்ட புண்ணியகதிக்குச் செல்கின்றனர். ஆடல்பாடலில் வல்லவரும், பொன்னணிபுனைந்த பூங்கொம்பொத்தவருமாகிய சூரரமகளிர் பணிகேட்ப முன்னுள்ள இளமைத்தேகத்தினை யடைந்து போகத்தை யனுபவிக்கத்தக்க தேவர்கள் பொன்னுலகையேனும் தான்விரும்பியவைகளில் ஏதேனுமொன்றை யடைவர். அவர் மனத்தில் திரிமூர்த்திகளுலகையேனும் மற்றையவுலகங்களதையேனும் விரும்புவராயின் தக்ஷணமே பெறுவர். ஆனல், தாம்செய்த புண்ணியத்திற்குத்தக்க வுலகமெதுவோ அதுதான் கிடைக்கும். அதற்குத்தக்க சுகத்தைத்தா னனுபவிப்பர். நல்ல அலங்காரத்தோடுங்கூடிய விமானமேறியுத் திரிவர். இவ்வாறிருக்குங்காலத்தில் தாஞ்செய்த புண்ணியமுடிந்துவிடுமாயின் அவர்கள் பூமியிலே அரசர் மனையிலேனும், நல்லோர்மனையிலேனும், நோய்த்துன்பமற்றவர் மனைகளிலேனும் பிறந்து நல்லொழுக்கங்களை யோம்பி, சிறந்த வின்பப்பயனைத் துய்த்துப் புண்ணியத்தினையீட்டிப் பின்னும் சிறந்தமேலான கதியினையே யடைவர். இவ்வாறு சிறப்போடிருக்குங்காலத்தில் சிறிதுபாவ மதிகரிக்கின் மேற்கூறியபடி கீழ்நிலைமைக்கே போவர். இவ்வாறு உயிர்களினது இன்பதுன்பங்களிப்பேர்ப்பட்டதென்று சொல்லப்பட்டது. இதற்குமேல் அவ்வுயிர்கள் எவ்வாறு கருவையடையுமோ அதனையுஞ்சொல்வோம்.

ஐய! கேளும்! உயிரானது நரகத்திருந்தாயினும், சுவர்க்கத்திருந்தாயினும் வெளிப்பட்டவுடனே புருடதேகம்பெற்று சுக்கிலவடிவாய்ப்பெண்ணுடம்பை யடைந்து இரஜசுவிற்கலந்து உந்தியின்கீழக கருப்பையுள் அந்தப் பெண்ணுண் வித்திரண்டுங்கலந்து வித்திலிருந்து முளைவெளிப்படுவதுபோல் அந்த மாமிசபிண்டத்தினின்றும் தலை மார்பு கைவயிறு கால் முதலிய அவயவங்கள் தோன்றி மட்டைக்குள் தேங்காய் எவ்வாறு பெரிகிக்கொண்டுவருமோ அவ்வாறு கருப்பையினுள்

ளே மேல்முகமுடையதாய் இருமுழந்தாளினுள்ளே இரண்டுகைகளையும் வைத்துக்கொண்டு வளர்கின்றது. அம்மிருதுவாகிய பிண்டம் ஜடராக்கினியின் சூட்டினால் வன்மைப்பட்டுக்கொண்டே வருகின்றது. புண்ணிய ஆன்மாவாயிருக்குமாயின் சுகநிலைமையும், பாபான்மா வாயிருக்குமாயின் துன்பநிலையிலுமிருக்கும். ஆப்பியாயனியென்னும் நாடி அக்குழவியினது உந்தியிற்கட்டுண்டு அப்பெண்ணின் வயிற்றிலுள்ள அன்னப்பெருங்குடலின் புழையுள்சேர்க்கப்பட்டு அவள்புசித்தவுணவு நீர் அந்நாடிவழியாக அச்சிசுவின் உடலிற்புகுந்து வளரச்செய்யும்.

கருவினுள்ளிருக்குஞ் சிசுவிற்கு முன்னைப்பிறப்பின் செய்கைமுற்றும் ஞாபகத்திற்குவரும். அதனால் வைராக்யத்தை யடைந்து கருப்பப்பீடைக ளனைத்தையும் அனுபவித்து இம்முறை இக்கருப்பைவிட் டகன்றால் மறுபடி இங்ஙனமாகப்புரிவேன். இனி இங்குவராவழி தேடுவேன். என்று பலபிறவித்துயரையும் நினைந்து நினைந்து துயரப்பட்டுக்கொண் டங்கிருக்கும்.

இங்ஙனமிருக்கையில் ஒன்பது அல்லது பத்தாவது திங்களில் பெருங்குடலோடு பற்றுண்டுகிடக்கும் நாடி முனையற்று விடுபட்டவுடனே மேல்நோக்கியிருந்த சிசு கீழ்முகமாகத் திரும்பி பிரசூதவாயுவினா லறையுண்டு வயிற்றினைவிட்டு வெளிப்படுங்காலத்து பொறுக்கக்கூடாத வருத்தத்தினால் அழுது துயரமுற்று மிகுந்த இளைப்பையடைந்து வெளிப்படும்.

இங்ஙனம்பிறந்த சிசுவுக்கு வெளிக்காற்றுப்பட்டவுடனே களைதெளிந்து அறிவுதிக்கின்றது. உடனே மோகினியென்னும் பெயரினையுடைய விஷ்ணு மாயையால் மூடப்படுகின்றது. அம்மாயை மூடலும் முன்னிருந்த அப்பிறப்பின் ஞானமுதலியவெல்லாம் மறந்துபோய்விடுகின்றது. பின்னர்வளர்ந்து முறையே கௌமாரம் யௌவனம் வார்த்திபம் ஆகிய இப்பருவங்களையடைந்து முடிவில் மரணமடைகின்றது. இவ்வாறே குலாலனது திகிரியைப்போலச்சுழன்று சுழன்று பிறந்தும் இறந்தும் நல்வினை தீவினைகளில் இன்பதுன்பப்பட்டும் கிடக்கும். இவ்வாறு பிறந்திறத்தலினால் இவ்வான்மாவினுக்கு ஏக்கமேபெரிதாக துயரடைந்து கிடக்கின்றனவாகலின். இவ்வினையுயிர்கட்கு எங்கும் கவலையொழியவில்லை. தாய்வயிற்றுறுந் துன்பமோபெரிது, அப்பால் யோனியில் நெருக்குண்டு வெளிப்படுந் துன்பமோ அதினினும் கொடிது. சீச்சீ இப்பிறவிகெட்டது. அப்பால், இளமையும், முதுமையும் தன்வயமற்றுப் பிறர்வசப்படாது. ஓகோ! அறப்பெரிது. அதுகிடக்க, இனிக் காமம், குரோதம், பொறாமை முதலிய துர்க்குணங்களாலீர்த்துத் தின்னப்பட்ட யவ்வனபருவமோ தாங்கலாற்றாத கட்டமானது. முதுமைப் பருவமோ துன்பமயமேயாய்விட்டது. இவை யிப்படியாக, மரணமென்பதோ அப்பப்பா? எவற்றினும் மேலாய துன்பப்பெருங்கடல். இதுபற்றியன்றோ "யானேதும் பிறப்பஞ்சே னிறப்பதனுக் கென்கடவேன்" என்றார் மணிவாசகப்பெருமானும். இறந்துவிட்டாலோ இயமன்றூதுவர்வந்து ஈர்த்தீர்த்து அலைக்குமிடத்து அல்லலென்பது ஒருவழியா? மீட்டுமீட்டுங் கருக்குழியிலே வீழ்வதும், பிறப்பதும், சாவதும், நரகம்புகுவதுமாக சக்கரத்திட்டுச் சுழற்றினாற்போல மூலப்பகுதிபாசத்தாற் பிணிப்புண்டு, உயிர்கள் அலமருதலையடையும். இங்ஙனமான பலகோடி துன்பத்தால் ஆகுலப்பட்டுள்ள விச்சமுசாரத்துச் சுகமென்ப தெட்டுணையுமில்லை. ஐயனே! முத்திப்பொருட்டு முயலுகின்ற நான் இந்த மும்மறைக்கருமகாண்டத்தை யெங்ஙனம் பற்றுகேன். எங்ஙனம் பற்றக்கடவேன் என்றான்.

இவ்வாறுகூறிய மைந்தனைநோக்கி தந்தையானவர் ஏமைந்த! வித்தையைத் தானஞ்செய்த பெருத்த புண்ணியவலிமையால் இச் சமுசாரமென்னும் பெருங்கானகச்சரிதம் நன்றுகூறினாய். ஆயின் அதனிடத்து இரௌரவ நரகத்தியல்புகூறியதுபோல மற்றநரகவியல் கூறப்பட்டதில்லையன்றோ? பேரறிவாள! அவையெல்லாவற்றினையும் விரித்தெனக்குக் கூறுக என்றார். மைந்தன் கூறுவானாயினான்:—

தந்தையே! இரௌரவம் முன்கூறினேனன்றோ? இனி மகாஇரௌரவ நரகத்தைக் கூறுவல்கேட்டிடுதி? அந்நரகமெல்லாம் ஐம்பத்துநாலாயிரம் யோசனையாம். அதனடியில் பூமி செம்பாலாயதாம். அதன்கீழ் நெருப்புண்டு. அதனால் அது சிவக்கக்காய்ந்து மின்னலைப்போல மின்னிக்கொண்டு பார்க்கவும் பரிசிக்கவும் மிகுந்த பயமுள்ளதாயிருக்கும். அதனிடத்துப் பாவியானவன் கால்படாமற்கட்டி யீர்க்கப்பட்டுக், கையாலும் காலாலும், புரண்டு நடக்கின்றான். காகம், கழுகு, கொக்கு, கோட்டான், பருந்து, தேள், குருட்டீய்க்கண் முதலியவற்றால் பிடுங்கித் தின்னப்பட்டு, அவ்வழியில் இழுத்துச் செலுத்தப்படுவன். இவ்வாறு வறுக்கப்படும் அப்பாவியானவன் அப்பா! அம்மா! எனப் பயத்தோடிரைந்துகொண்டு சாந்தமற்றவனாய்ப் பதினாயிரம் வருடங்கிடந்து மிகுதுட்டனாகிய அவன் வெளிப்படுவான்.

அப்பால் அசிபத்திரவன நரகமென்னும் மற்றொரு வகை நரகத்தினைக்கேளும். அது ஆயிரம்யோசனை அளவினையும் எரிநெருப்போடு நிலத்தினையுடையது. அத

னுள் கொடியசூரியகிரணம் பிரளயகாலத்துத் தீப்போல
எப்பொழுதும் பாவிகளைக் கொளுத்திக்கொண்டிருக்
கிறது. அதனடுவே நுண்ணியதளிர்களையுடைய குளிர்
ந்த் சோலையொன்றுளதாகக் காணப்படும். அவைகளி
னிலை பழம் முதலியன வாள்முதலியப்படைக்கலம்போலு
டையது. இன்னமும் பெரும்புலியின்நகத்தையும், பெரு
த்தகோரைப்பற்களையும், சாம்பல்வர்ணத்தை யுடைய
பதினாயிரம்நாய்கள்பயங்கரமானசப்தத்தோடுகுலைத்துக்
கொண்டேயிருக்கும். அதனுள்ளிருந்துவேதனைப்படும்
உயிர்கள் அதிகதாகமும், நிலத்தின்சூட்டால்வெதுப்பப்
பட்ட தேகத்தையுமுடையதாய் ஐயோ! அப்பா! அம்
மா! என்று மிகுந்ததுயரத்தோடும் அழுதுகொண்டே
போய் எதிரேதோன்றுகின்ற குளிர்ந்த நிழலையுடைய
அவ்வனத்தைநோக்கிச் செல்வர். அவ்விடத்திலோ
அடிக்குங்காற்றினல் அம்மரத்தினிலைகள் மேல்விழுந்து
வாளினலறுப்பதுபோல் தேகத்தை அறுக்கும். அவ்
வுபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் நிலத்தின்மேல்வீழ்
ந்துபுரளுவர். அப்போது அங்குள்ளநாய்கள் மேல்வீழ்
ந்து கடிக்கும். அதனுலும் மிகுந்த துயரப்படுவார்கள்.
இவ்வாறு அங்குள்ள வுயிர்கள் கொடியவேதனையோடு
பரிதவித்துக்கொண்டிருக்கும்.

இதுவல்லாமலும் அதனிலுங்கொடிய அச்சத்
தைத் தரும்படியான தப்தகும்பநரகமென்றொரு நரக
முண்டு. அதைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றேன் கேளும்
என்று தகப்பனைநோக்கி மைந்தன் சொல்லுகின்றான்.
ஐய! அந்த நரகத்துள்ளே உடைபட்ட நெருப்புக்
கடங்கள் நிரம்பியிருக்கும். அக்குடங்களுள் எண்ணெய்
யிற்கலந்த அரப்பொடி நிரப்புண்டு காய்ந்துகொண்டே
யிருக்கும். யமபடாள் பாவஞ்செய்தோனைப் பற்றிவந்து
தலைகீழாக அக்குடத்துக்குள் அடைத்து வேக அவிப்
பார்கள். அப்போது உடம்பிலுள்ள மாமிசம் புண்ணீர்
முதலிய தாதுக்கள் வெளிப்பட்டு மண்டைவெடித்துக்
கண்கரைந்து எலும்புமுறிந்துபோம். அங்குள்ள இரு
ப்புமுகக் கழுகுகள் அறைந்தெடுத்துக்கொண்டுபோய்
மென்று மறுபடியும் அதனுள்ளேகொண்டுவந்து வீழ்
த்தும். சலசலவென்று கொதித்துக்கொண்டிருக்கும்
எண்ணெயில் உடம்பின்கண்ணுள்ள தாதுக்களெல்லாம்
உலோகங்கள் உருகினாற்போலும் உருகும். காலதூது
வர் காண்டி துடுப்பு முதலியகொண்டு துழாவிக் குத்
திடுவர். இங்ஙனம் கொதிக்கும் எண்ணெயிற் சுழிக
ளுண்டாம். அச்சுழியில் பாவியர் சுழலமிட்டுலைவர்.
இவ்வளவு கொடுமைநேர்ந்ததே யாயினும், அப்பாவி
கட்கு உயிரும் நீங்காது. உடம்பில் மறதியுமுண்டா
காது. அந்த யாதனுதேகம் அடிக்கடி தோன்றிக்
கொண்டேயிருக்கும். அதனேடு அப்பெருந்துன்பத்
தினை அனுபவித்துக்கொண்டே கிடக்கவேண்டும்.
கேட்டீரோ தந்தையே! கொடியபாவிகள் இந்நரகங்
களைப்போல அனேகநரகங்களை மாறிமாறி அநுபவித்
துக்கொண்டே கிடப்பார்கள். இதற்குத்திருஷ்டாந்திர
மாக ஓர்கதை சொல்லுகின்றேன் கேளும் என்று சொல்
லத்தொடங்கினான்.

ஐய! யான் இப்பிறப்பிற்குமுன் கழிந்த ஏழாவது
பிறப்பில்வைசியகுலத்திற்றோன்றி பசுநீர்வேட்கையால்
தடாகத்திற்குச் செல்லுகையில் போகவொட்டாமற் றடு
த்தேன், அதனல் அப்பிறவிநீங்கியபின் அப்பாவம்
என்னையடைந்து கொடியநரகத்திற்சேர்ந்தேன். அந்நர
கத்தில் அழற்சிகை அஞ்சத்தக்கதாக விருந்தது. இரு
ப்புமுகத்தினையுடையபறவைகள் சதைகளைப்பிடுங்கின.
அவ்விடத்தில் பாவிகள் யந்திரங்களா லழுத்தப்பட்டு
உடம்பிலுள்ள இரத்தம் கொப்பளித்துவரச் சேறு
பட்டிருக்கும். இவ்விததுன்பங்களில் கிடக்கும் பாவி
களினுடைய அழுகுரலானது மேகமுழக்கம்போல்
மனங்கவற்படுத்த, அதில் வீழ்ந்துகிடந்த வெனக்கு
நிரம்ப நூறுவருடங்கழிந்தன. இங்ஙனம் இப்பெரும்
பாவதுக்கத்துடனும், தாகம், எரிச்சல், வெப்பம் இவற்
றுடனும் வருந்திநிற்கும் என்மேல் இன்பமாகக் களிப்
பைச்செய்யும் இளங்காற்று வீசிற்று; அது பனிநிரைக்
குடத்தினின்றும் வெளிப்பட்டதாகவு மிருந்தது. அக்
குளிர்காற்றுப் பரிசித்ததனலே அங்குள்ளாரனைவருக்
கும் சிறிதுதுன்பங் கழிந்ததுபோலாயிற்று. முன்னான்
சுவர்க்கத்தி லிருந்தகாலத்து எவ்வாறின்பமுண்டாயிற்
றோ அவ்வாறே யின்று நரகத்திலுமுண்டாயிற்று. அப்
போது யாமனைவரும் மிக்கவியப்படைந்து விழிதிறந்து
வானோக்கிநிற்கையில் ஒருதெய்வபுருடனைக் கண்டோம்.

அங்ஙனம் எங்களைநெருங்கி அந்தபுருடரிற் சிறந்
தோன்வருகையில், அவனுக்குமுன் தண்டமொன்று
கையிலேந்தி இயமன்றாதுவரி லொருவன் இங்குவா!
இங்குவா! என்று அவனை யழைத்துவந்தான். அங்கு
அப்புண்ணியவடிவினன் கொடுந்துன்பத்தாழ்ந்துகிடக்
கும் பல்லாயிரநரகரையுநோக்கி இரக்கமனத்தினையுடை
யனாய் அத்தூதுவனைநோக்கி வினவலாயினான்.

ஓய்! காலபட! இக்கொடுநரகினைப் பார்க்கும்படி
வரநேர்ந்ததே! யான் என்னபாவஞ் செய்தேன்! கூறுதி.
யான் விதேகநாட்டின்கண்ணே சனகராசன்மரபிற் பிற
ந்து, கலைவல்லோனென்று புகழினையடைந்து, நீதி
யோடு மன்பதையுரந்து, பலவேள்விகளையுஞ்செய்து,
தருமத்தோடுலகை யோம்பினேனே! பயந்து போரினை
யொழிக்கவில்லையே! என்பால்வந்தவிருந்து முகஞ்சுளி
த்துப் போந்ததில்லையே! பிதிரர், தேவர், ஏவலர் இவர்

களிடத்து யான்செலுத்தத்தக்க கடன்களில் எட்டுணையும் தவறுரோர்ந்ததில்லையே! அயலவன் மனைவிமேலாயினும், பொருளிடத்தாயினும் இச்சைகொண்டதில்லையே! பருவகாலங்களிற் பிதிரரும், திதிகாலங்களிற் றேவரும், நீர்நிரைந்த தொட்டியினருகே பசுக்கூட்டங்கள் வந்தாற்போலும் வருகின்றாரன்றோ? அவர்கள் அவ்வில்லறத்தானாற் பயன்பெறாது வந்து பின்சென்றால் அவனது இட்டகருமம், பூர்த்தகருமம் என்னும் இருவகைக்கருமமும் ஒருங்குகெட் டழிகின்றன. பிதிரர் பெருமூச்செறிந்தால் அவ்வில்லறத்தோனது எழுபிறப்பின் புணணியபயன்கெடுகின்றது. அங்ஙனம் தேவர் பெருமூச்செறிந்தால் மூன்றுசென்மப் புண்ணியபயன் கெடுகின்றது. ஆதலால், தேவர்கருமத்தினும், பிதிரர் கருமத்தினும் யான் சோர்வின்றி முயற்சியோடும் தவறாது முந்தினேன். அப்படிப்பட்ட யான் பெருங்கொடுமையுள்ள இந்நரகினுக்கு எவ்வாறுவந்தேன் என்றான்.

கேளுந்தந்தையே! இங்ஙனம்யாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது அவ்வரசனால் வினவப்பட்ட கொடிய காலதூதுவன் அவ்வமயத்திற்குத் தக்கவாறு கூறலாயினான்.

கேளும் அரசரேறே! நீர்கூறியது உண[illegible]. அங்கேது ஐயமில்லை. மற்றென்னவெனில், நும்மாற் சிறிதே தீவினைசெய்யப்பட்டுள்ளது. அதனை நுமக்கு ஞாபகஞ்செய்கின்றேன். முன்னம் விதற்பர்கோமான் மகளாகிய பீவரியென்னும் பெயரினையுடைய நும் மனைவி இருதுவாயிருக்கையில் அவளது இருதுகாலம் பயனற்றதாய்விட்டது. அழகுள்ள கேகயராசன் மகளிடத்து விழைவினனாய் நின்றுவிட்டாய். அங்ஙனம் அந்த இருதுபருவ தருமத்தினைக்கடந்த காரணத்தால் இக்கொடிய நரகத்தினுக்குவர்தீர். ஓமத்தீ யோம்பற் கடுத்தகாலம் வாய்த்தபோது அக்கினிதேவன் நன்கு திருத்தப்பட்டநெய் தன்பால் விழுதலை எவ்வாறு எதிர்பார்ப்பானோ அவ்வாறே மாதவிடாய்க்காலம் வந்தபோது, பிரஜாபதிஎன்னுந் தெய்வம் சுக்கிலம்விழுகையை யெதிர்பார்க்கும். அறப்பொருட்டாக வாகத்தக்க அந்த நியமத்தினை எவன்கடந்து ஏனையகாமநுகர்ச்சியால் அவாவுடையனாகின்றானோ அவன் பிதிரருக்குக் கடனுடையனாய்ப் பாவத்தினையடைந்து நரகமுறுவன். நீர்செய்தபாவமும் இவ்வளவிற்றே. வேறொன்றுமிராது. ஆதலால், உம்முடைய பெரும்புண்ணியப்பயனை அனுபவித்தற்குமுன் இச்சிறிய பாவப்பயனை நுகர்வதற்கு வாரும் வேந்தே! என்றான்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அரசனானவன் இயமபடனைநோக்கி வினவுகின்றான்:—

ஓய் காலதூதுவ! நீ என்னை எவ்விடம் அழைத்தாலும் வருகின்றேன். ஆயினும் யான் வினவும் சில வினாக்கட்கு விடை பகரல்வேண்டும். வயிரத்தையொத்த வலிய மூக்கினையுடைய இக்காகங்கள் இங்குள்ளவர்களின் கண்களைக் குத்தித்தின்னுகின்றன, மறுபடியும் அக்கண்கள் உண்டாகின்றன. இவர்கள் நாக்களானவை வாளாலீர்க்குந்தோறும் வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றன. இன்னும் இங்குள்ள இப்பாவிகட்குப் பலவிதமான உபாதிகளைச் செய்யப்படுகின்றனரே? இவர்களுக்கென்னபாவத்தா லித்துன்பமுண்டாயிற்று கூறுக! என்றனன். காலதூதுவன் சொல்லத்தொடங்கினான்:—

அரசே! நீரென்னை வினவிய பாவப்பயனை யுள்ளவாறு உமக்குப் பகருவேன் கேளுதி! புருடன் என்பது உடம்பின்கண்ணே தனதென்னும் அபிமான பாசத்தாற் கட்டப்பட்டு, யானே உடம்பு, எனது உடம்பு என்றுகூறி, நனவு, கனவு, உறக்கம் என்னும் அவத்தைப்பட்டுவருகின்ற ஆன்மாவெனப் பொருள்படுகின்றது. பரமான்மாவென்னுங் கடவுள் எங்கும்நிறைந்தவனாகவே உடம்பின்கண் நிரம்பியிருக்கின்றான். ஆதலின், அப்புருடனென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளுமாவன் அப்புருடன் புண்ணியத்தினையும், பாவத்தினையும் ஒன்றன்பின் னொன்றாக முறையே அனுபவிக்கின்றான். அப்படிப்பட்ட புண்ணியமாவது, பாவமாவது நுகர்ந்தளவில் சமித்தொழியும். மானுடன்செய்த இருவினைகளையும் அனுபவியாதொழியாது. பாவஞ்செய்தவன் வறியனாய்ப் பஞ்சத்தினின்றும் பஞ்சமும், கவலையினின்றுங் கவலையும், அச்சத்தினின்றும் அச்சமும், மரணத்தினின்றும் மரணமும் அடைவன். உயிர்கள் கருமத்தினால் பலவகைப்பட்ட நிலைமையைப்பெறுகின்றன. விழாவினின்றும் விழாவும், சுவர்க்கத்தினின்றும் சுவர்க்கமும், தெய்வபக்தியுடையாரும் ஐம்புலனைத் தன்வயஞ்செய்தவரும், பொன்முதலிய தானஞ்செய்தவர்களும், நல்வினையையே அடைவார்கள்.

பாவிகளாற்கொலையுண்டவர்களோ? மிருகபயத்தால் வருந் துன்பத்தினையும், பாம்புமுதலியவற்றால்வரும் பயத்தினையும் பெறுவர். பாவத்தினைத் தாமேசெய்தவர்களுக்கு வேறு என்னவுரைப்பது. புண்ணியசிலரோவெனில், இல்லாமைமேற்கொண்ட காட்டினிடத்தும், நல்லசாந்தம்பூச்சு, நறுமலர்மாலை, இனியவாடை, அறுசுவையுண்டி, அழகியபணி, இன்பப்பாயல் முதலியவற்றினை யுடையராய் யாண்டும் புகழச்செல்வர். மானுடரின் அறமும், மறமும், இன்பதுன்பமென்னும் மூனைகளை யுடையனவாம்.

ஓ! வேந்தே! வித்தானது முளையாவதற்கு நீரினை யெவ்வாறு எதிர்பார்க்குமோ! அவ்வாறே அறமும் பாவமும் இடத்தினையுங் காலத்தினையும் எதிர்நோக்கும். அடியெடுத்து வைத்தலினால் நேர்ந்தபாவமும் முட்டைக்குந் துன்பத்தினைத்தரும். இவ்வாறே கெட்டவெண்ணமுதலியன தலைவலிமுதலியவற்றினைத் தரும். அசுத்தமானவுண்டி வருபிறப்பினையும், சீத, வெப்ப, தாபத்தினையுந்தரும். மற்றதீவினைப்பயன்களையும் இவ்வாறே யுணர்ந்துகொள்ளுக. மானுடனானவன் எவ்விதத்திலேனும் பாவத்தையாயினும், புண்ணியத்தையாயினும், செய்வனேயொழியச் செய்யாதிரான். தேவத்தன்மையிலாயினும், மானுடத்தன்மையிலாயினும், ஏனையதிரியக்குத் தன்மையிலாயினும் புண்ணியபாவங்களை அவரவரனுபவிப்பார். பாவகருமத்தாலுண்டாகிற ஆற்றக்கூடாத துன்பங்களைப்பற்றி வினவினீரன்றோ! அவற்றையுங் கூறுகின்றேன் கேளும்.

ஏ! காவல! மானுடர் கெடுதலான எண்ணத்தோடு அன்னியன் மனைவியைப்பார்த்தாலும், கெட்டமனத்துடன் அவாவோடு பிறர்பொருளைக் காணினும், அவர்கள்கண்களை வயிரம்போன்ற மூக்கினையுடைய பறவைகள் பறிக்கின்றன. அவைகள் மீட்டும்வளர்கின்றன. இங்ஙனம் அப்பாவியர் எத்தனைநிமிடம் பார்த்திருந்தார்களோ அந்த நிமிடமொன்றற்கு ஆயிரமாயிரம் வருடமாக் இத்துன்பத்தினை யனுபவித்திருப்பர். எவன்பகைவனேயாயினும் நல்லறிவைக்கெடுக்கும்பொருட்டு எண்ணுவானோ, கெடுதியாகிய நூல்களைப் போதிப்பானோ, நூல்களின் உண்மைக்கருத்தினை மாறுபடுத்திக் கூறுவானோ, நன்மைதராத சொற்களைச் சொல்லுவானோ அப்படிப்பட்ட பாவத்தினையுடைய விவர்கள்தான் மலையுச்சியினின்றும் பலகாலும் கீழேவீழ்த்தப்படுவார்கள். தேவரையும், வேதியரையும், ஆசிரியனையும் நிந்தைகூறினவனுடைய நாவானது அடிக்கடி அறுக்கப்படுகின்றது. அன்னியர்மனத்தை நோகச்செய்தவர்களும், பிறர்க்குண்டாகும் நன்மையை மாற்றினவர்களும், நல்லோர்களுக்குத் துன்பவேதுக்களைச் செய்தவர்களும், உயிர்போமளவும் பிறருக்கு இடுக்கண்கள் செய்தவர்களுமாகிய இப்பாவியர் பனிக்கட்டியின்மேல் வீழ்த்தப்பட்டு பெருங்குளிரினால் மிகவருத்தப்படுவர்.

கொடிதாகிய எவ்வகைப்பட்ட மாமிசங்களையுமுண்டவர்கள் அச்சந்தரத்தக்க கோநாயினால் முதுகைப்பிளந்து தின்னப்படுவர். தனக்கு நன்மைசெய்தோனை மறந்து செய்ந்நன்றிகொன்ற அதமன் குருடுசெவிடுமுதலிய அங்கவீனனாய்ப் பசிதாகங்களினால் வருந்தி, காய்ந்த பானைகளிலிட்டு உதிரம்வடித்தெடுக்கக் குட்டயாதனை அனுபவித்துப்பின் பனிக்கட்டியின்மேற் கிடந்து குளிர்நோயடைந்து, இயந்திரங்களில் நசுக்குண்டு அசிபத்திரநரகமடைந்து, வாளாலறுப்புண்டு பின்காலசூத்திரநரகத்திற் றள்ளுண்டு சதைக்கப்பட்டுப் பலவேதனைப்பட்டும் தண்டனைமுடியாது. முடிவில் என்னவாக முடிவானோ யானறியேன்.

“என்னன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லைச்
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.”

என்பது வேதவாக்கியமல்லவா! எந்த வேதியர்கள் பிதிரர் சிரார்த்ததினத்தில் பெண்புணர்ச்சி செய்வார்களோ? அவர்கள் மலமும் உதிரமுஞ்சேர்ந்த நுரைகளை எல்லாவுறுப்புகளாலுங் குடிப்பார்கள். பொன்னைக்களவு செய்தவனும், பிரமகத்திசெய்தவனும், கள்குடித்தவனும், குருபன்னியைச்சேர்ந்தவனும் ஆகிய விப்பாவியர் கீழும்மேலுமாக எரிகின்ற நெருப்பில் ஆயிரம்வருடங்களாகச் சுடப்பட்டுப் பின்பு குட்டமுதலிய பெருநோயுடையவராகப் பிறந்து பிரமகற்பாந்தம்வரையில் இவ்வாறே அலைந்தலைந்துழல்வர். நரகத்துள்ளிருக்கும் உயிர்கள் இதனைவிட்டொழிந்துபோன எவ்வெப்பாவசேடங்களாலே யெவ்வெந்தக் கொடும்பிறப்பினை யெடுப்பாரோ அதனைக் கூறுகின்றேன் கேளும்.

இருபிறப்பாளன் பதிதனால் தனத்தைப் பெற்றுக்கொண்டால் கழுதையாகவும், உபாத்தியாயன் மனைவியை மனத்தாலிச்சித்தாலும், தாய்தந்தையரை யிழுத்தலைத்தாலும், நாகணவாய்ப் புள்ளாகவும், ஒருவனுடைய சோற்றையுண்டு அவனுக்குப் பகைசெய்தவன் குரங்காகவும், நம்பிக்கையாகவைத்தபொருளை வவ்வினவன் கழுதையாகவும், நம்பகத்துரோகஞ் செய்தவன் நாயாகவும், தானியதவசங்களைத் திருடினவன் கீரிப்பிள்ளையாகவும் எலியாகவும் பிறப்பார்கள். அயலான் மனைவியைத்தொட்டவன் பயங்கரமான கோநாய், நாய், நரி, கொக்கு, பருந்து, கோட்டான், பாம்பு இவைகளாகப்பிறப்பான். தமயன்மனைவி, குருவின்மனைவி, அரசன்மனைவி, இவர்களை யிச்சித்தவர்கள், ஆண்குயிலாகவும், செத்தப்பன்றியாகவும் பிறப்பார்கள். நிராயுதனாயுள்ளவனைக் கொன்றவன் கழுதையாவான். இன்னும் அனேகமான கொடியதீங்கான செய்கைகளைச்செய்த கொடியபாவிகள் புற்களாகவும், பூடுகளாகவும், புழுக்களாகவும், பலமரங்களாகவும், பலபறவைகளாகவும், பாம்புகளாகவும், கற்களாகவும்பிறந்து அவர்களனுபவிக்குந் துன்பத்திற்குக் கணக்கில்லையாகையால் அவைகளை விரித்துச்சொல்லின் பெருகுமெனவஞ்சி விடுத்தனன்.

எத்தகையவுயிர்களிடத்தும் இரக்கம், நல்லசொற்கள், மறுமைக்கினியதொழில், சத்தியம், உயிர்க்கினியமொழி, வேதத்தில்நம்பிக்கை, குரவர், தெய்வம், சித்தராதி பெரியாரைப்பூசித்தல், நல்லோருறவு, நல்வினையிற்சிந்தை, யாவரிடத்துநட்பு, அறிவு, தெளிவு, தருமவெண்ணம், ஆகிய விவையெல்லாம் சுவர்க்கத்திற் புகுவோர்க் கறிகுறிகளாம். ஓய்! அரசே! இதுகாறும் புண்ணியபாவியர்க்குண்டாகும் கதிகளைக்கூறினேன். நீரும் பார்த்துக்கொண்டுவந்தீர். இனி மற்றோரிடத்திற்குப் போவோம்வாரும் என்றழைத்த இயமதூதுவனை முன்னடத்தி விதேகராசன் போகமுயலுகையில், அந்நகரத்தில் பெருந்துன்பத்தை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சீவர்கள் அரசனைநோக்கிக் கூறுவாராயினர். ஓய் மகாராசனே! எம்மீதருளுடையராய் இன்னும் முகூர்த்தகாலம் இங்குத்தாங்கியிரும். உமதுடம்பிற் றாக்கி வருங்காற்று எங்கண்மேற்படுதலால் மனக்களிப்பினையும், அறுவகை ரோயையுந் தருகின்றது எனக்கூறினர். இம்மொழியைக் கேட்டவேந்தன் காலதூதனைநோக்கி வினவுகின்றான். நானிங்கிருந்தால் இவர்களுக்குச் சுகமுண்டாவதற்குக் காரணம்யாது! அவ்வளவு பெரும் புண்ணியம் உலகிலென்ன செய்திருக்கின்றேன் சாற்றுதி! என, இயமபடனுரைக்கலாயினான்.

ஐயா! பிதிரர், தேவர், விருந்தினர், ஏவலர், காக்கத்தக்க ஏனையசுற்றத்தார், பெரியோர் ஆகிய விவரை உண்டிமுதலியவற்றால் உமதுதேகமுபசரித்தது. உமது மனம் அத்தருமத்தினிடத்திலேயே தங்கியிருந்தது. ஆதலின், புண்ணியமுடைய உமதுடம்பின் சம்பந்தமுடைய காற்று இப்பாவியர்மீது படுந்தோறும் அவர்கட்குச் சுகத்தைச்செய்கின்றது. அப்பொழுது அவர்கட்குத் துன்பமுண்டாகாது. மேலும் நீர் அஸ்வமேதமுதலிய பெரியவேள்விகளனைத்தினையுஞ்செய்து முடித்தவராதலின் உம்மைக்காண்டலினால் இயமன்றூதுவரும், நரகயந்திரங்களும், ஆயுதங்களும், தீயும், காகமும், மற்றெல்லாக்கருவிகளும் வலிகுறைந்து மெலியவாயிற்று என்றான். அதனைக்கேட்ட வரசன் என்னால் இவ்வுயிர்கள் சுகமடையும்பக்ஷத்தில் ஓ நல்லோனே! யானிவ்விடம்விட்டுப் பெயரேன்? இங்குத்தானே பெரும்பாரையைப்போலசைவற்றுக் கிடப்பேன் என்றான்.

அப்போது காலதூதுவன் வேந்தனைநோக்கி ஓமகாராசனே! போகலாம்வாரும் பீடையாற்சுற்றப்பட்ட இவரையொழித்துநீர்வருந்தித்தேடிய புண்ணியபோகத்தினை நுகரும்என்றான்.

அரசன், சுவர்க்கத்தேனும், பிரமலோகத்தேனும் துன்பமுறுவோர் துன்பத்தினையொழிக்க முயலாது தானொருவனேசென்று சுகமடைய வெண்ணுவோனுக்குச் சுகம் என்றுமுண்டாவதில்லையென்பது என்றுணிபு, ஆதலின், இங்கிப்பெருந்துயருழக்கு மிப்பிராணிகள் நானிருப்பதினாற் றுன்பமுறாதிருத்தலால் இவர்களைக்காவாது விடுவது சீச்சீ மிக்கவிழிந்தது. இனி இவர்களுயிர்க்கு உறுதிதேடுவதே எனக்கு சுவர்க்கசுகமுண்டாவதற்காயினு மேலானதென்று தோன்றுகின்றது. ஆதலால் நீவிரைவிற்சென்றுவிடு என்றான்.

அதுகேட்ட காலதூதுவன் ஓய் வேந்தே! அறக்கடவுள், தேவர்கோமான் இவ்விருவரும் நின்னையழைத்துச்செல்ல வந்திருக்கின்றனர். நீர் மறுக்காதுபோம் என்றான். என்றலும்

அறக்கடவுள் ஐயா! அரசே! நீர் நன்கறம் புரிந்தவராதலின் உம்மைச் சுவர்க்கம் புகுவிப்பேன்? இவ் விமானமீதேறும்? என்றான்.

அரசன் அறக்கடவுளே! இந்நரகத்துத் துன்புறப்பட்ட பலவாயிரம பாவியர்கள் எம்மைக்காக்கவேண்டுமென்று இரங்கழுகின்றனர். ஆதலின் யான் வருதற்கிசையேன் என்றான்.

அதன்பின் இந்திரன் ஓய்! இறைவனே! இப்பாவஞ்செய்தவுயிர்களின் வினைப்படி நரகமடைகின்றனர். நீர்செய்த நலவினையின்படி சுவர்க்கமடையவால் வேண்டும் என்றான்.

அப்பாலரசன் ஓய் தருமதேவதையே! தேவர்கோவே! எனக்கு எவ்வளவு சுகமுண்டாகுமென்பது உங்கட்குத் தெரிந்திருந்தா லதைச்சொல்லவேண்டுமென்ற அரசனைநோக்கித் தருமராஜன் கூறுவானாயினான்.

கோவே! மழையில் நீர்த்துளிகளைப்போலும், கங்கைக்கரையில் மணற்குவியலைப்போலும், ஆகாயத்தில் உடுத்திரள்களைப்போலும் நீர்செய்த புண்ணியத்திற்களவில்லை. இந்நரகிற்றுன்புறும் பாவியரிடத்துண்டான தயவினால் முன்னுண்டாயிருந்த புண்ணியம் ஆயிரம்பங் கதிகமாயிற்று. ஆதலால் சுகத்தை யனுபவிக்கும் பொருட்டுத் தேவருலகை யடைக என்றான்.

அப்போதரசன் அதனைக்கேட்டு ஓய் தேவர்கோவே! யான் இதுவரையினும் ஏதேனுஞ் சிறிது புண்ணியஞ் செய்திருப்பேனாயின் அதனால் இந்நரகத்துத் துன்புறும் பாவியரெல்லாம் துன்பத்தினின்றும் விடுபடுவார்களாக என்றான்.

அதற்கிந்திரன் அரசனைநோக்கி ஓய்! வேந்தே! இவ்வாறு இப்பாவியர்கட்காக நீர் தேடிக்கொண்ட பெ

ரும்புண்ணியத்தாலன்றோ? பாவத்தையொழித்து நரகத்தினின்றும் விடுபட்டுச் சுகமுற்றிருக்கின்றார்கள் பாரும் என்றான்.

கேட்டீரோ! தந்தையே! பின்பவ்வரசன்மேற் பூமழைபொழிந்தது. உடனே இந்திரன் அவ்வரசனை விமானமீதேற்றிச் சுவர்க்கம்புகுவித்தனன். அப்போது யானும், மற்றையரும் அந்நரகத்துள்ளே வேதனைப்படுத்தியிருந்த பாவத்தினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டவராய் மேலே யாம் அடையத்தக்க மற்றொருபிறவியையடைந்தோம். கேளும் அந்தணருள் உத்தமனே! எவ்வெப்பாவத்தால் எவ்வெப் பிறப்பினை யடைதல்வேண்டுமோ அவைகளெல்லாம் நேரேயனுபவித்த வென்னாலே கண்டவாறே யுமக்குக் கூறப்பட்டன. எனக்குச் செல் பிறவியுணர்ச்சி யுண்டாயிருப்பது வீணல்ல. தொழுதகு சிறப்புற்ற தந்தையே! இனியுமக்கு யான் கூறத்தக்க தென்னுள்ளதென்றான்.

அங்ஙனம் மகன்கூறியனவெல்லாம் முற்றுங் கேட்ட பிதாவானவன் மைந்தனைநோக்கி மைந்த! இதுகாறும் சமுசாரத்தி னிலைமையினையும், நாழிகை யளக்குங் கன்னல்வட்டிலைப்போல இடையறாது சுழன்றுகொண்டிருக்கும் இவ்வுடம்பினிலைமையுங் கூறினை; இவையாவுமறிந்தேன். ஆயின், இனியான் செயற்பாலதெதுவோ அதனைக் கூறல்வேண்டும் என, மகன்கூறுவானாயினன்:—

பிதாவே! ஐயமுறாது என்சொல்லினை நீரம்புவதுண்மையாயின் இவ்வில்லற வொழுக்கத்தினைவிட்டு, வானப்பிரஸ்தன் நிலைமை பெறுதல்வேண்டும். அங்ஙனம் பெற்றபின், அதனைவிதிப்படி யனுட்டித்து, வேள்விமுதலியவற்றினை முறையேவிடுத்து, நுங்கருத்தினைத் தன்னிலைநிற்கப்புரிந்து, சுகதுக்கமுதலிய துவந்துவங்களைவிடுத்து, எனதென்றெழும் புறப்பற்றையும், யானென்றெழு மகப்பற்றையு மொழித்துத் தனியேயிருந்து, மனத்தினையும், பொறிகளையும் தன்வசப்படுத்தி,

"நெடுநீர் மறவி மடிதுயிலி னான்கும்
கெடுநீரார் காமக் கலன்."

என்பது ஒத்தாதலின் இந்நான்கு பெருந்தடைகளையுமொழித்து, விழிப்புள்ளவராய்ப்பிச்சையேற்றுண்ணும் துறவியராதிர். அத்துறவற வொழுக்கத்தினின்றும் போகமே பொருளெனக்கொண்டவராய், வெளிப்பரிசமுதலிய விடயசம்பந்தங்களை விட்டொழிந்தவர் பின்னர் யோகநிலையைப்பெறுவீர். அவ்வியோக மெத்தன்மைத்தெனின், நோய்கட்கு மருந்தையொத்தது. முத்திக்கு வித்தாயுள்ளது. தனக்கொப்பொன்றில்லாதது. அது உமக்குண்டாயின் நீர்செய்யும் யோகப்பழக்கம் மீட்டும் உமக்குப் பூதங்களோடுகூடுங் கூட்டுறவினை ஒழிக்கின்றது என்றான்.

அப்போது பிதாவானவர் குமாரா! எந்தயோகம் முத்திக்குக்காரணமாகுமோ? எதனால் யான் பூதங்களினின்றும் பிரிந்து, இனி என்றுமித்தகைய துன்பத்தினைப் பொருந்தேனோ? எதனால் சமுசாரக்கட்டினைத்து மற்றுவிடுமோ? எதனால் இரண்டுபடுந் திறமுண்டாவதில்லையோ? அப்படிப்பட்ட போகத்தினைக் கூறுதி! சமுசாரமென்னுங் கோடைவெயிலினால் உலர்ந்து பசையற்ற உடம்பினையும் மனத்தினையுமுடைய வென்னைப் பிரமஞானமென்னுங் குளிர்ந்த சொல்லமிர்தத்தினால் நனைத்திடுதி? அவித்தை, அஞ்ஞானமென்னுங் கொடிய விடப்பாம்பினால் கடியுண்டு விடந்தலைக்கேறிச் சாகக்கிடைக்குமென்னை உன்மொழி என்னுமருந்தால் பிழைப்பித்து, மனைவி, மக்கள், மாடம், பொருண் முதலிய எனதென்னும் மமகாரவிலங்குபூண்டுகிடக்கு மென்னை விரும்பத்தக்க வுண்மைப்பொருளுண்டு நல்லறிவை விளக்குதலினால் விடுவித்தி? என்றார்.

அதுகேட்ட சிறுவன் ஐயரே! கேளும். முன்னம் ஞானியான தத்தாத்ரேயர் நன்றாகக்காணப்பட்ட ஞானனுபவத்தால் அளர்க்கன் என்பவருக்கு யோகத்தினை எவ்வாறு கூறினரோ அதனைவிரித்துமக்குக் கூறுவல் என்றான்.

அங்ஙனங்கூறிய மைந்தன்முகநோக்கி மைந்த! அந்தத் தத்தாத்திரேயர் யார்மகன், அளக்கன்என்பவன் யார்! அச்சான்றோன் எவ்வாறு யோகநிலைமையை வினவினன். அதனைவிளங்கக் கூறுதிஎனத் தநயன் கூறுவானாயினன்.

ஐயரே! பிரதிஷ்டானமென்னும் நகரத்தில் கௌசிகனென்னும் பெயரினையுடைய ஓர்வேதியனிருந்தான். அவன் சென்றபிறவிகடோறுஞ்செய்த தீவினைப்பயனால் குட்டநோயால் மிகநோதலை யடைந்துகொண்டிருந்தான். அவன்மனைவி கொடுநோயால் வருந்துங் கணவனைத் தெய்வமாகவே நினைத்துக் கால்கழுவல், உடம்பினைத்தைவரல், எண்ணெய்பூசல், ஆடையுடுத்தல், உண்பூட்டுதல், கபம், உதிரம், சீழ் மூத்திரப்புரீடம் முதலியவற்றின் பெருக்கினைப் பல்காலுங்கழுவல், அந்தரங்கமான வுபசாரமனைத்தினையும் புரிதல், அன்போரையாடல், மிகவடங்கி யொழுகல்முதலியவைகளில் மிக்கபொறுமையுடையளாய், சிறிது மனங்கூசாது சிரத்தையோடு பூசித்துவந்தனள். அந்நோயாளியோ அறக்

கொடிய வெகுளியனாய் நிட்டூரவார்த்தைகளால் வைது, அச்சமுறுத்துவன். அக்கற்புடையாளோ, கொழுநன் அங்ஙனமாயினும் தான் வணங்கித்தொழுது மிகச்சிறந்தோனாகக்கொண்டு பணிபுரிந்திருந்தனள்.

பின்பந்த அந்தணன் உலாவித்திரியானாயினும் மனையாளைநோக்கி ஒருநாள் அடீ! பெண்ணே! இப்பட்டணத்து ராஜவீதியிலுள்ள கணிகைமாதொருத்தியை இன்றுகாலையிற் கண்டேன். இப்போது மாலையும் வந்தது. கண்டதுமுதல் அவண்மீதுண்டான அவாவினால் காமநோயதிகரித்து என்மனத்தினை விட்டொழிந்ததில்லை. அவள் என்னெஞ்சையொழித்தகலாள். அவள் வடிவமுற்றும் எத்துணைமேன்மையானது? அவளைன்னை யணையாதொழியின் என்னுவியழியும். பின்னர் உடம்பொன்றினையே நோக்குவை. மானுடர்க்குக் காமமென்பது மிகவினிமையன்றோ? அம்மாதோ பலராலும் இச்சிக்கப்படுகின்றவள். அவள்பால் யான் செல்வது முடிவுறாததேயாயினும் எண்ணமாத்திரமேனை விட்டகலாது துன்புறுத்துகின்றது என்றான்.

அங்ஙனங் காமத்தால்வருந்திய தலைவன் சொல்லைக்கேட்ட அக்கற்பினளாகிய நற்குலமாது தனதாடையை நன்றாகஉடுத்திக்கொண்டு, அவ்விலைமாதினுக்குப் பரியமாகக் கொடுக்கத்தக்க பணத்தினை யெடுத்துக்கொண்டு, ஓர் கூடையில் மெல்லியவஸ்திரங்களை உறுத்தாதபடிக் கனதியாகப்போட்டுத் தன்கணவனையெடுத்தக்கூடையில் மிருதுவாகவைத்து தன்றலைமீதெடுத்துக்கொண்டு இராசவீதி மார்க்கமாகச் செல்லும்போது அவ்விரவு மழைக்காலத்து கிருஷ்ணபக்ஷத்திருள்போலக் கறுத்து வழிதோன்றாத மின்னலால் வழிகண்டு மெல்லெலென நடக்கலாயினள். அப்போதவ்வழியில் மாண்டவியர் என்னுந் தொழுகுலச்செல்வர் களவுசெய்திலராயினுந் தம்வினையின் வலியால் களவுகுற்றத்தால் கழுவேற்றப்பட் டிருந்தனர். அக்கற்புடையாளது தலைமீதிருந்த கூடையானது கழுமரத்திலிருக்கும் முனிவனதுகாலிற்பட்டது. பட்டவுடனே அவன் தேகம் அசைவுற்று மிகுந்த வருத்தத்தை யுண்டாக்கினமையால் அதிகசீற்றங்கொண்டு கூறலாயினன்.

அனியாயமாக இவ்வாபத்துட்சிக்கி வருந்திக்கிடக்குமெனக்குமிக்கநோயுண்டாம்படிக் காரணமின்றியாராலசைக்கப்பட்டேனோ அப்படிப்பட்ட பாவியாகிய அதமன் சூரியனைநோக்குதலும் நாசத்தினையடையக்கடவன். என்று சபித்தனன்.

அப்போதந் நோயாளனைச் சுமந்துகொண்டுபோகுங் கற்பினள் முனிவனிட்ட கொடுஞ்சாபத்திற்சஞ்சி. அங்ஙனமாயின் சூரியனுதயமாகாதொழிக? வென்று தானுஞ் சபித்தனள். இவ்வாறுசபித்தலும் சூரியன் குணகடல் குளித்தெழுதலை யொழித்தனன். ஞாயிறெழாதொழியவும் உலகமுற்று மிருள்சூழ்ந்து என்று மிரவாகவேயிருந்தது. அவ்விருளில் பலபகற்போதிறந்தன. அதனால் அமரரும், அச்சமுற்றனர். வேதமோதலொழிந்தது. மந்திரங்களோதலாய கருமங்கள் ஒன்றுமின்றாயது. அந்தோ! உலகமெல்லாம் எவ்வாறு நாசமுறாநிற்கும். இரவு பகலென்னும் வேற்றுமை யில்லையாயின் பக்கமெங்குளது? மாசமேது? இருது எவ்வாறாம்? தக்ஷிணாயன உத்தராயனமெங்கே? யாண்டென்பது யாண்டுக்கிடந்தது. இவைகளில்லாதொழியின் காலவுணர்ச்சிக்கு மூலமுண்டோ? இக்கற்பினளுரையாற் சூரியன் புறப்படுதலில்லையாயிற்று. அக்சதிரவனெழுதலொழியின் மன்பதை ஸ்நான தானங்களைச் செய்யார். நிக்கருமமும், வேள்வியும் நிகழா? வேள்வியில்லாவழி எமக்குத் திருத்தியுண்டாமோ? மாந்தர்கள் தக்கவாறு வேள்வியி லுரியபாகத்தைக் கொடுக்கின்றவாற்றாற் களிப்புற்றுப் பைங்கூழ்விளைய மழைபெய்வித்து மக்களைப் புரத்தல்செய்வேம். விளைவுண்டாயினவாற்றான் மானிடரெம்மைப் பூசிப்பார். அங்ஙனம் பூசித்தார் எண்ணத்தினையும் யாம் முற்றுவிப்பேம். யாம் நீர்பெய்விப்பேம். மாக்களெமக் கவிமழைபெய்விக்கின்றனர்.

எந்தமனிதன் எம்மைநோக்கி நித்த, நைமித்திக, பிறகருமங்களைத் தொடங்கி எமக்குரிய அவிர்ப்பாகங்களைக் கொடாது தானேநுகர்வனோ? அவனையழித்தற்பொருட்டேயாம் நீர், இரவி, நெருப்பு, காற்று, நிலம் இவற்றைக்கெடுத்துவிடுகின்றேம். இங்ஙனமாக அவைகளனைத்திற்குங் காரணனான பகலோனில்லாமையால் மழையின்றி மேற்கூறியவனைத்துங் கட்டோடே சாய்ந்தது. அந்தோ! இனிப் பகற்போதெவ்வாறுண்டாம். வேள்விபுரிதலொழிந்ததேபோலும். என்றிவ்வாறு சுரர்கள் ஒருவரோடொருவருரையாடி ஏக்கமுற்றுச் சிந்தித்துக் கிடந்தனர். இங்ஙனமிவ்வா றேங்கிக் கிடக்குமவர்களைநோக்கிப் பிரமன் கூறுவானாயினன்.

ஓய் தேவர்களே! ஒளி ஒளியானே யடங்குதல் வேண்டும். தவம் தவத்தானே யொடுங்குகின்றது. ஆதலால், என்னுரையைக் கேட்பீர்களாக. இம்மாதின் கற்பின் பெருமையால் இனிவேறு பரிதிகாணப் படுதலில்லை. அதனா லுங்கட்கும், மானுடர்க்கும் நேருந்துன்பமொழியாது. ஆயின், அத்திரிமுனியின் பத்தினியும்

பெருங்கற்பினளாய அனுசூயையிடம் நீவிரனைவருஞ் சென்று அவரை வழிபட்டு ஞாயிறெழுச்சியின்பொருட்டுப் பிரார்த்தியுங்களென் றேவினன். ஏவலும், தேவர் சென்று அவ்வம்மையைத் துதித்தனர்.

கேளுந்தந்தையே! பின்பவ்வாறே தேவராற் பூசிக்கப்பெற்ற அவ்வநசூயையானவர் சுரரைநோக்கி நீவிரெதனைவிரும்பி வேண்டாநிற்கின்றீரென்றனர். தேவர் பண்டையவாறே தினகரன்றோன்றி பகலிரவென்னும் வேறுபாடுண்டாகவேண்டியே யென்றனர். அவ்வம்மையுற்றுநோக்கிக் கற்புடையாளது பெருமை கெடுவதல்லவாதலின், நீவிரனைவரும் அவ்வம்மையாரை நன்குபசரிமின். பழயவாறே இரவும்பகலு முண்டாதல்வேண்டும், அக்கற்புடையாள்கணவனு முயிர்பெற் றிருத்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் பகலையாக்குகின்றேன் என்று கூறி அனுசூயை அக்கற்பினள்மனைக்குச் சென்றனள்.

இங்ஙனம் அம்மங்கலத் திருமனைக்குட்புக்கு அவராலுபசரிக்கப்பெற்று, க்ஷேமங்களையுசாவி, ஏ! செல்வத்திருமகளே! நீயும், உன்கணவனும், உன்னறமும் நன்றுவாழ்கின்றனிரோ? ஏ! சௌபாக்கியவதி! உன் கணவன்முகத்தினைக் காண்டன்மாத்திரையால் களிப்படைகின்றனையன்றோ? தேவரனைவரினும் நின்கொழுநன் சிறந்தோனாக நீ போம்புகின்றனையன்றோ? யான் ஏன் வினவுவதென்னையேல், மாதர்க்குக் கற்பொன்றினாலே எல்லாமேன்மையு முண்டாதல்வேண்டும். என் தலைவரை நான் பூசித்தலானே பெரும்பயனை யடைந்திருக்கின்றேன். மாதர்தங்களுக்குரிய தருமத்தினை நன்குணர்ந் தொழுகல்வேண்டும் என, அஃதெவ்வாறன்னையேயென வக்கற்பினள் வினாதலும், அனுசூயை கூறலாயினர்.

கற்புடையாளே! மனிதனுக்கு ஐவகைக் கடனுள்ளன. அவை தேவர்கடன், பிதிரர்கடன், மானுடர் கடன் முதலியனவாம், இல்லறத்தான் அக்கடனை எப்பொழுதுந் தீர்த்துவருதல் வேண்டும், தருமத்தினுக்கு மாறாது பொருளினைத்தேடி, தக்கவழியிற் செலவுசெய்து சத்தியந்தவறாது இருத்தல்வேண்டும். இவ்வாறொழுகு மாண்மகன் தன்சாதிக்குத்தக்க புண்ணியவுலகினையேபெறுவன். பின்னர் பெருமுயற்சியால் பிரமலோக முதலியவற்றினைப் பெறுவன். இவ்வண்ணம் அரிதுமுயன்று ஆண்மகன் தேடிய வெல்லாத் தருமத்தினும் அரைப்பங்கு பயனை அவ் வாண்மகனுக்கு வாழ்க்கைத்துணையாய் நின்று பூசித்துவரும் மனைவி கொள்ளைகொள்கின்றனள். மாதர்க்கு வேறுவேள்வி, பிதிர்கடன், விரதம் நோன்பு இவையாவுமில்லை. இவ்வகையமாதர்கொழுநனையோம்புதல்செய்யவேண்டுமென்னுஞ் சத்தியவெண்ணம் ஒன்றினாலேதானே தாமிச்சித்த வுலகினைப் பெறுகின்றனர். ஆதலால், ஓ! பெருங்கற்பின் மாதே! கணவனை வழிபடுதலைப்பற்றி நினக்கு ஞாபகஞ் செய்தனன். உனக்கு மேலானகதி உன் கொழுநன்றான். அவனிடத்தே நின்னெஞ்சு எப்பொழுதுஞ் சென்றிருத்தல்வேண்டும். நாயகன் புரியும் எவ்வகைப்பட்ட நற்கருமத்திலும் சரியொத்த பாகத்தினை கற்புடைய மனைவி பெறுகின்றனள் என்றார். அதுகேட்ட கௌசிகன் மனைவி அன்போடு அன்னையே! நீர் நன்றுகூறினிர் என்றுமிகுந்த அடக்கலொடுக்கத்துடன் கூறுவளாயினள்.

இயற்கை மங்கலச் சருவூலமாகிய என்னம்மே! எனக்குச் சிறிதேயுண்டாயிருந்த பதிபத்தியை வளர்க்கின்றனையே! யான் புண்ணியமுடையவளாயினேன். அருளப்பாட்டையும் பெற்றவளாயினேன். தேவராலும் நன்றருள் செய்யப்பெற்றேன். தேவரீர் கூறியசெய்தியானுமறிவேன். உண்மையே! மாதர்க்குக் கணவனோடொத்த நற்கதி சத்தியமாகவே வேறொன்றுமில்லை. ஆதலால் மாதர்க்குக் கணவனேயன்றோ பெருந்தெய்வம். தொழத்தகும் அநசூயைத் தாயே! நீரும் அத்திறத்துப் பெருங் கற்புடையவரன்றோ? யாவருந்தொழத்தகும் நீர் என் சிறுகுடிலுக்கு யாது கருமத்தா லெழுந்தருளியதோ அதனைப் பகறல்வேண்டும் என வினவினள். அப்போது அனுசூயையானவள் கூறுவாளாயினள்.

ஏ! கற்பினுக்கரசியே! இவ்விந்திரன் தேவர்களோடு என்பாலணுகிக் குறையிரந்தனன். இராப்பகலும் நற்கருமங்களும இழந்தோராய் வருந்தி முன்போலப் பகலிரவுண்டாகப் பெறுதல்வேண்டி நின்னை யிரக்கின்றனர். அவர்பொருட்டாக யானும் நின்மனைக்கு வந்தேன். யான் கூறுமொழிகளைச் சற்று நெஞ்சிருத்திக் கேட்பாயாக. தவமுடையாளே! பகலையில்லாதொழியின் எத்தொழில்தான் நடக்கும். சூரியனைக் காணாவிடின் மழைபெய்யுமா? மழையில்லையாயின் பைங்கூழ் விளைவுண்டாமா? அது விளையாதொழியின் உலகம் பிழைக்குமா? உன்சொல்லால் உலகமே பாழ்படுகின்றது. உலகமனைத்திற்கு முண்டாயிருக்கும் பேரிடரையொழிக்கவேண்டுமென்னுங் கருணை யுனக்குண்டாகுமாயின் கற்புடையாளே! முன்போலச் சூரியோதயமாம்படி அனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும் என்றார்.

அங்ஙனம் அந்தப்பார்ப்பினியும், பெரும்புகழ்க் கற்பின் அநசூயையாரே! மாண்டவியமுனிவர் பெருஞ் சினம்பூத்தவராய்க் கதிரவனுதயமா[illegible] இறந்தொழி

வாயென்று என் தலைவரைச் சபித்தனரே! யானென் செயக்கடவேன் என்றாள்.

அதற்கனுசூயை ஓ! கற்புடையாய்! யான் சொல்லுஞ் சொல் உனக்கினிமையாயிருப்பின், யானென் மொழியால் உன் கணவன் முன்போல நல்லயாக்கையுடையனாய்ப் பிழைத்திருக்கச் செய்கின்றேன். யான் கற்புடையமாதரிடத்துப் பெரும்புகழையும், மகிமையையும் சிறப்புச்செயற்பொருட்டே எப்பொழுதும் முயல்வது; ஆதனால் இங்ஙனம் யானுன்னை யிரக்கின்றேனென்றாள்.

பின்னரக் கௌசிகன்மனைவி அனுசூயையார் மொழியைக்கேட்டு அவ்வாறேயாகுகவென்றாள். அப்பால் பெருந்தவமுடையளாதலின் அவ்வனுசூயையார் பத்திரவும் ஓரிரவாகிய அவ்விரவில் அருக்கியநீரைக் கையிலேந்திச் சிந்தித்து மார்த்தாண்டனை வரக்கடவாயெனக் கூறினள். உடனே அப்பரிதியும் அன்றலர்ந்த ஆயிரத்திதழ்த் தாமரைமலர்போலும் செம்மண்டலமுடையனாய் உதயகிரியிற்றோன்றினன். பின் பக்கணத்திற்றானே அக்கற்புடையாளது கணவன் ஆவிவிட்டவனாய் நிலத்தில்வீழ்ந்தனன். உடனே அக்கற்புடையாள் தாங்கிக்கொண்டனள்.

அப்போது அனுசூயையார் அம்மாதினைநோக்கி ஓ! சௌபாக்கியவதி! நீவருந்துதலொழிக? என்னாற்றலைப்பார்? யான் நெடுங்காலமாக என்கணவரைத் தொழுது சிறுதவமுடையவளாயிருக்கின்றேன். என் மனமானது எனது நாயகரோடு எல்லாநற்கருமங்களினும் ஒத்த வேறொருபுருடன் உள்ளானாகக் காணாமலிருப்பது எவ்வாறு சத்தியமாயிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட சத்தியத்தால் இவ்வேதியனும் நோயொழிந்து மீட்டும் இளமைபெற்று உயிர்பெற்றெழுந்து மனைவியோடு நூறாண்டு பிழைத்திருக்கக் கடவன்! என்கணவனுக்கொப்பான வேறுதெய்வத்தினைநான் பாராதது எவ்வாறுசத்தியமோ! அச்சத்தியத்தினால் இவ்வேதியன் மீட்டும் பிழைத்து நோயற்றவனாய் வாழ்க!! நான் எப்பொழுதும் என்கொழுநனை மனமொழி மெய்களால் வழுவின்றி முயற்சிப்பது எவ்வாறு சத்தியமோ? அச்சத்தியத்தால் இவ்விருபிறப்பாளன் பிழைக்கக்கடவன் என்று பிரமாணத்தோடு முக்காலுங் கூறினர்.

கேட்டீரோ! தந்தையே! பின்னரக்கௌசிகன் பிழைத்தெழுந்து, நோயொழிந்து, இளமைபெற்றவனாய்த் தன்தேகவொளியால் மனைமுழுவதும் பிரகாசிக்கச் செய்தவனாய் அமரர்களைப்போலும் மூப்பற்றவனாயிருந்தனன். அப்போது பூமழைபொழிந்தது. தேவதுந்துபி முழங்கிற்று. தேவர்களனைவரும் பெருமகிழ்வெய்தி அவ்வனுசூயைத் தாயைநோக்கி ஓ! மங்கலப்பெருக்குடையீர்! உனக்கென்னைவேண்டுவதோ அதனைக் கேளும், வானவர்கட்காகத்தக்கபெருங்கருமத்தினை முடித்திராதலால் அவர்கள் வரந்தரநிற்கின்றனர் என.

அனுசூயையாரும் யான் வேண்டும்வரத்தினுக்கு யான் தக்கவளேயென்பது உங்கட்குத்தோன்றுமாயின் பிரமன்விஷ்ணு மகேச்சுரன் இம்மூவரும் என்மகவாகப் பிறக்கக்கடவர். என்கணவரோடு யான் துன்பமொழிவின்பொருட்டு யோகத்தினைப் பெறுக என்றார்.

அப்போது முத்தேவரும் அவ்வாறே யாகுகவென்று அனுக்கிரகித்துப் பழையபடித்தத் தமிடஞ்சென்றனர் என்று மகன்கூறிய மொழியைக்கேட்டுத் தந்தையானவர் மகனைத்தழுவி சந்தோஷமுற்றிருந்தனர்.

ஆய்ந்தோய்ந்துபாராதவன் தான்சாகக்கடவன்.

ஓர்பெரியகிராமத்திலே ஒரு ஏழைக்குடியானவன் ஐயமேற்றுக் கஷ்டஜீவனஞ் செய்துகொண்டு பிரமாணந்தமுற்றிருந்தான். அவனுக்கோர் மைந்தனுதித்து வளர்ந்துவருகையில் தந்தைக்கு இறுதிநாள் சமீபித்திருத்தலைக்கண்டு தகப்பனிடஞ்சென்று ஓ! தந்தையே! நான் சீவிப்பதற்கும், என்னுடைய கலியாணமுதலாகிய சடங்குகட்கும் பொருளீட்டி வையாமற் போய்விடுகின்றீரே! யான் எவ்வாறு ஜீவிப்பது என்று துக்கித்தான். தந்தையானவன் மகனைநோக்கி அப்பா! யானென் செய்வேன் நாம் ஜீவிப்பதற்கே மிகுந்த கஷ்டத்திலிருக்கின்றதே யானெவ்விதத்தில் பொருள் சம்பாதித்துவைப்பது! ஆகிலும் பெரிதல்ல நீபோய் ஓரேடும், எழுத்தாணியுங்கொண்டுவாவென்றான். மகன் அக்கணமேசென்று ஏடும் எழுத்தாணியுங் கொண்டுவந்து தகப்பன்கையிற் கொடுத்தான். அதை அவன்வாங்கி "ஆய்ந்தோய்ந்துபாராதவன் தான்சாகக்கடவன்" என்று அவ்வேட்டில் எழுதி மகன்கையிற்கொடுத்து இதை பெரியபட்டணங்களிற் கொண்டுபோய் விற்பாயானால். எந்த அரசராவது சக்கிரவர்த்திகளாவது வாங்கிக்கொண்டு நீ சொன்னபொருள் கொடுப்பார்கள். அதனால் நீ சீவித்திருவென்றுசொல்லி உயிர் விடுத்தனர்.

உடனே மகன் தந்தையை அடக்கஞ்செய்துவிட்டு செய்யவேண்டிய ஈமக்கடன் முதலிய கிரியைகள் முற்

றுஞ் செய்துமுடித்துத் தகப்பன் எழுதிக்கொடுத்த சீட்டையெடுத்துக்கொண்டு பெரியபெரிய பட்டணங்கள் தோறும் போய் விலைகூறி வரும்போது ஒரு பட்டணத்தையாளுஞ் சக்கிரவர்த்தி அவனையழைத்து அச்சீட்டைவாங்கி வாசித்துப்பார்த்து இவ்வாக்கியத்தில் ஏதோ ஒரு மகத்தான விஷயம் அடங்கப்பெற்றுள்ளது என்று யோசித்து, அச்சீட்டை வாங்கிக்கொண்டு அவன் சுமக்கும்படியான பொருளைக்கொடுத்துப் போகச்சொல்லி அனுப்பிவிட்டு இச் சீட்டைக் கொண்டுபோய் தன்னுடைய மந்திரவாளின் உரையில் போட்டு வைத்துக்கொண்டான். இவ்வாறிருக்கும் போது, அரசனுடைய பள்ளியறையை அலங்கரிக்கும் வேலைக்காரன் நெடுநாளாக தான் அலங்காரிக்கும் மஞ்சத்தின்மீது சயனித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனாக விருந்தாலும் அரசனுடைய பயத்தால் அவ்வாறு செய்யாமலே தள்ளிக்கொண்டுவந்தான். இவ்வாறெழுகுநாளில் ஒருநாள் அறையை அலங்கரித்துவிட்டு உற்றுநோக்கும்போது இதுகாறுஞ் செய்யும் அலங்காரத்தைக் காட்டிலும் அன்றையதினம் அதிக சிங்காரமாகவிருந்தது. வேலைக்காரனுக்கோ அதைவிட்டுப் போக மனமில்லாமல் இன்றையதினம் இப்பஞ்சணையின்மீது சயனித்து அதனாலுண்டாகுஞ் சுகத்தை யறியவேண்டுமென்று துணிந்து மஞ்சத்தின்மீதேறிச் சயனித்தவுடனே அவனுக்குண்டான ஆனந்தம் இவ்வளவெனச்சொல்லிமுடியாததாயிருந்தது. அவன்சயனித்தபடி அவ்வறையை நோக்கும்போது அங்கோரிடத்தில் அரசன் போர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட பீதாம்பரம் ஒன்று வைத்திருந்தது. அவ்வேலைக்காரன் அதையெடுத்து நெடுகமுக்காடிட்டு தன்தேசம்தெரியாமல் போர்த்துக் கொண்டவுடனே, தன்னுடைய ஏழ்மைத்தனத்துக்குத் தகுந்ததுபோலே சீலைப்பாயும் மணைக்கட்டைத் தலையணையுமோ, அதுவுமில்லாமல் கல்லைத்தூக்கித் தலையின்கீழ் போட்டுக்கொண்டோ படுத்துக்கொள்ளுகிறவன் அரசனுடைய அம்சதூளிகா மஞ்சத்தின்மீது படுத்தால் அவனுக்கென்னமாயிருக்கும். தன்னைமறந்து நித்திரைபோய்விட்டான். அரசனோ அன்றையதினம் கொலுமண்டபத்திலிருந்து வருவதற்குக் காலதாமதப்பட்டது. அரசன் மனைவி நெடுநேரம்பார்த்தும் தனது நாயகன் வராமையால் பள்ளியறையைநோக்கி வந்து பார்க்கும்போது மஞ்சத்தின்மீதில் சயனித்திருப்பவனைக் கண்டு அரசனென்று கருதி அரசசபையில் ஏதோ மனவருத்தப்பட்டு யாருடனுஞ் சொல்லாமல் வந்து சயனித்துக் கொண்டிருப்பாரென்று யோசித்து மறுபடியும் மடைப்பள்ளிக்குப் போய் பழவர்க்கங்களும், பலகாரவகைகளும், பருகுந்தினுசுகளும் பெரியதோர் தாம்பாளத்திலெடுத்துக்கொண்டுவந்து பள்ளியறையில் வைத்துவிட்டு மஞ்சத்திலேறி அரசன்பக்கத்தில் ஒருபுறமாகத் தானுஞ் சயனித்துக்கொண்டு நித்திரை போய்விட்டனள்.

அரசன் சபாமண்டபங் கலைந்தவுடனே மந்திரியை அனுப்பிவிட்டுத் தான் தனதரண்மனைக்குவந்து பள்ளியறையில் போய்ப்பார்க்கும்போது தன்மனைவி அன்னிய புருஷனோடு சயனித்திருப்பதைக்கண்டு மிகுந்த கோபங்கொண்டு இருவரையும் வெட்டிவிட வேண்டுமென்று உரைக்குள்ளிருந்த மந்திரவாளைக் கோபத்தோடுபிடுங்கினான். பிடுங்கும்போது அதனுள்ளிருந்து என்னமோ ஒன்று காலின்பேரில்வீழ்ந்தது. அது என்னவென்று எடுத்துப் பார்த்தான். அது சீட்டாகவும் அதில் "ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதவன் தான்சாகக்கடவன்" என்றுமெழுதியிருக்கக்கண்டு உருவிய வாளை உரைக்குள்ளேயே போட்டுக்கொண்டு மந்திரி வீட்டுக்குப்போய் அவனையழைத்துக்கொண்டு வந்து தன்மனைவி கெட்டநடையையுடையவளாயிருக்கின்றாள் பார்த்தாயாவென்று காண்பித்தான். மந்திரி நரபதியை நோக்கி ஓ அரசே! உமது சந்தேகம் நீங்கும்படியான தந்திரம் யானொன்று செய்கின்றேன் பாருமென்று அரசனை ஒருபுறமாக நிறுத்திவிட்டுத் தான் மறைவாக நின்றுகொண்டு மெல்லெனக் கையைத் தட்டினான். அரசன் மனைவி மிகுந்த சாக்கிரதையுடையவளாதலால் அதிக விரைவுடன் எழுந்து மந்திரியை நோக்கித் தேகம்வியர்க்கக் கோபங்கொண்டு மெல்லியகுரலுடன் அரசனும்யானும் சயனித்துக் கொண்டிருக்கும் அரைக்குள் வருவது உத்தமபுருஷாளுக்கு நீதியல்லவே என்று அந்தப்புரத்திற்குப்போக எத்தனித்தாள்.

மந்திரி அவள்பின்னேசென்று அம்மணீ! மகாராஜா கொலுமண்டபத்திலிருந்து எப்போது வந்தனர் சொல்லவேண்டுந் தாயேஎன்றனன். இராணி ஏ! மந்திரீ! கோமான்வந்ததை யான்பார்க்கவில்லை. பள்ளியறையில் வந்து பார்க்கும்போது சயனித்துக்கொண்டிருந்தனர். சபாமண்டபத்தில் யாதுகாரணத்தாலோ மனவருத்தமடைந்திருக்கலாம், அதனால் வந்து ஒருவருடனும் பேசாது சயனித்துக் கொண்டாரென்று நினைத்து யானும் பக்கத்தில் சயனித்துக்கொண்டேன். நீ அறிவுடையவனாயிருந்தும் சயனகிருகத்திற்கு வர்ததுமல்லாமல் பின்றொடர்ந்து இவைகளையெல்லாங் கேட்பது தக்கதல்ல. எவ்வளவு தகாதகாரியம் நடந்தபோதிலும் ஏவலாளர்களால் எழுப்பவேண்டுமேயல்லது தனித்து தைரியத்தோடுவந்து என்னை இவ்வாறெழுப்புவது தகுதியல்லவே என்று போய் தன்அரைக்குட்புகுந்து கொண்டனள்.

மந்திரி பள்ளியறைக்குவந்து மஞ்சத்தின்மீது நித்திரை செய்பவனைத் தட்டி யெழுப்பினன். அவன் சுத்த யடையனாகையால் உடனே எழுந்திராது அந்தண்டையும் இந்தண்டையும் புரண்டு புரண்டு திமிர்விட்டு வாயில்வந்ததைப் பினத்திக்கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்து கண்ணைத்துடைத்து மந்திரியைநோக்கிக் கைகால் நடுங்கப்பயந்து மஞ்சத்தினின்றும் கீழேவிழுந்து எழுந்து நின்றான். மந்திரி அவனைப்பார்த்து அப்பா! பயப்படவேண்டாம் உன்பக்கத்தில் படுத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் யார்! என்றுகேட்டான். அதற்கு வேலைக்காரன் சுவாமீ! என்பக்கத்தில் யாருமேபடுக்கவில்லை, படுத்தவன் யானொருவனே! என்றான். மந்திரி அடே! நீ மகாராஜா சயனிக்கப்பட்டமஞ்சத்தின்மீது படுக்கத்தகுமா? என்றான், வேலைக்காரன் சுவாமீ! யான் கொண்டிருந்த நெடுநாளைய ஆசையால் படுத்துக்கொண்டேன் என்றான். மந்திரி இவ்வார்த்தையைக்கேட்டு அவனைக் காவலில்வைத்து, அரசனிடத்திற்போய் அரசே! உமக்குள்ளிருந்தசந்தேகம் நீங்கிற்றோ? என்றனன். இவ்வளவு திருஷ்டாந்திர மாகக்கேட்டும் அரசனது சந்தேகம் நீங்காமல் ராணியாகிய தனது மனைவியிடஞ்சென்று கோபத்தோடு அவளை நோக்கிப் பெண்ணே! நீநமது வேலைக்காரனோடு மஞ்சத்தின்மீது படுத்துக்கொண்டிருந்தமையால் எண்ணெய்க் கொப்பரையில் மூழ்கிவாராது உன்னைச் சேர்க்கமாட்டேன். அப்படிச்செய்யா தொழிவையாயின் உன் தாயகஞ்சேரக்கடவாய் என்றனன். அதற்கவ் வுத்தமியானவள் அன்னியபுருடனாற் பரிசித்த இத்தேகம் இருந்தென்னபிரயோசனத்தை யடையப்போகிறது, கொதிக்கும் எண்ணெய்க் கொப்பரையில் மூழ்குவதே உத்தமமென்று யோசித்து எண்ணெய்க் கொப்பரை தயார்செய்யும்படி உத்திரவுசெய்தனள். இதனைக் கண்ட மகாராஜா சாந்தமுடையவனாய்ப் பெண்ணே! கடவுளருளால்சிலநாளைக்குமுந்திகிடைத்த இத்துண்டுச்சீட்டினால் உன்னுடைய உண்மையையறிந்து கொண்டேன். நீ இங்ஙனஞ் செய்யவேண்டாமென்று தடைசெய்தனன்.

அதற்கம்மன்னன்மனைவி அரசே! அன்னிய புருடனால் ஸ்பரிசிக்கப்பட்ட அசுத்தமானஇவ்வுடல்உம்மால் தொடத்தக்கதன்று. நீர்தொடவேண்டாம். எட்டிநில்லும்என்று வணங்கி எண்ணெயில் விழப்போகுஞ்சமயத்தில் பாங்கிகளால்தடுத்து பெண்ணே! தெய்வகடாக்ஷத்தால்கிடைத்த இச்சீட்டை இங்கு கொதித்துக்கொண்டிருக்கும் எண்ணெயிற் போட்டுப் பரீக்ஷைசெய்கிறேன். என்று போடப்போகுஞ்சமயத்தில் மந்திரிவந்து ஓ! அரசே! இச்சீட்டை சிலநாளைக்குமுந்தி ஒருசிறுவன் கொண்டுவந்து தங்களிடம் விற்றானல்லவா? ஆகையால் இதை என்னுடைய மனைவி பதிவிரதையென்பது உண்மையாயிருக்குமாயின் இச்சீட்டு எண்ணெயினின்றும் வேகாமல் மிதக்கவேண்டுமென்று இதனுள்போடும் என்று சொல்லினான். அரசன் இதுவே தக்கதென்று தன்னுடைய இஷ்டதேவதையைத் தியானித்துக்கொண்டு கொதித்துக்கொண்டிருக்கும் எண்ணெய்க் கொப்பரையில் இச்சீட்டை விட்டெறிந்தனன். எறிந்த அச்சீட்டானது வேகாமல் மிதந்துகொண்டிருந்தது. இவ்வாறிருப்பதைக்கண்ட ராணியானவள். இச்சீட்டினுடைய உண்மைமாத்திரம் வெளிப்பட்டதேயன்றி நமது உண்மை வெளிப்படவில்லையேயென்று கண்டோர் யாவருங்கலங்கும்படித் திடீரென எண்ணெய்க்கொப்பரையிற் குதித்தனள். குதித்தவுடனே கொதிக்கும் எண்ணெயானது பனிநீரைப்போல் குளிர்ந்து, எரிந்து கொண்டிருக்கும் அனலும் தணிந்துபோய் விட்டது. அப்போது தேவதுந்துபி முழங்க ஆகாயத்தினின்றும் புஷ்பவருஷம் பொழிந்தன. அவ்வரசன் தனதுமனையாட்டியைக்கட்டியணைத்து எனதரசியே! உன்னைப்போன்ற உத்தமியை இதுகாறும் இவ்வுலகில் யான்கண்டதில்லை! உன்னையொத்த உத்தமஸ்திரீகள் உலகிலிருப்பதினாலே யல்லவா சூரியசந்திரர்கள் கதிமாறாமலும், காலந்தவறாமல் மழைபெய்துகொண்டும், ஆகாயம் அந்தரத்தில் நின்றுகொண்டும் இருக்கின்றன எனப்புகழ்ந்து, மந்திரியை நோக்கி அறிவிற்சிறந்த அமைச்சே! நீ என்சந்தேகம் நீங்கும்படிச் சமயோசிதமானயுக்தி செய்தபடியாலன்றோ எனதுமனைவியை யானடையப்பெற்றேன். நீ இவ்வளவு செய்யாதிருப்பையேல் என்வாளுக் கிரையாக்கிவிட்டிருப்பேன் என்று மந்திரியைக்கனப்படுத்திச் சீட்டுவிற்ற சிறுவனை வரவழைத்து அவனுக்குத் தனதிராச்சியத்திற் பாதிகொடுத்துச் சுகமாக அரசாண்டுவந்தான். ஆகையால் நாம் ஒவ்வொருவரும் மிகுந்த பொறுமையுடன் எந்தக்காரியமும் நடத்திவருவோமாயின் கடவுள் கிருபையுண்டாய் அரசனைப்போலவும், அவன் மனைவியைப்போலவும் சுகமாகவாழ்வோம்.

அறிவுடைமை.

சோர்வுவாராதபடிக்கும், பகைவராற் றுன்பம்வராதபடிக்கும், காக்கின்றதற்கு அறிவே காரணமாதலால், அவனிடத்து எப்போதும் சிந்தைவைத்து நடக்கவேண்டும்.

மனம்போனவழியிற் புத்தியைப் போகவிடாமல் நன்மார்க்கத்திற் செலுத்துவது அறிவேயாதலால், அதை சிந்தித்திருக்கவேண்டும்.

மாறிமாறிவரும் (ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம்) எனும் முக்குணங்களின் தன்மையால் நல்லபொருளைத் தீயோரிடத்திலும் தீயபொருளை நல்லோரிடத்திலும் கேட்கினும், அவைகளின் தன்மைகளைப் பகுத்தறிந்து, உண்மை இஃதென்று கண்டறிவதே அறிவாம்.

அறிவில்லாத மனிதர் வறுமையிற் றுன்பப்படுவதற்குப் பலத்ருஷ்டாந்தம் வேண்டுவதில்லை; ஏனெனில், அறிவுடையவன் பலஹீனனாக விருந்தாலும் இக்கட்டு வந்தவிடத்துத் தப்பித்துக்கொள்வான்; அறிவிலான் பலசாலியாக விருந்தாலும் ஒருவனால் உயிரிழக்கும்படி நேரிட்டகாலத்தில் தப்பித்துக்கொள்வது கடினமென்று முன்னேருரைத்த பிரமாணத்தால் தெரிந்துக்கொள்ளலாகும்.

பின்வரும் நன்மை தீமைகள் இவ்விதமாக வருமென்று புத்திகூர்மையால் முன்னறிந்து நடப்பவர்களே அறிவுடையாரென்றும், அப்படிக்கறிந்து நடவாதவர்களறிவிலாரென்றும் பெரியோர் சொல்லியிருப்பதை நாமும் அநுபவமாக வறியவில்லையோ?

இதற்கொரு கதையுண்டு; எப்படியெனில், ஓர் தடாகத்தில் மூன்று மீன்களுண்டு; அவைகளிலொன்று வருங்காரியமறிந்து தக்கபடி முயலுமறிவுடையது; மற்றொன்று ஒருகாரியம் நேர்ந்தபின் தகுதியான யுக்தி செய்து பலனடையத்தக்க அறிவுளது; மூன்றாவது வருவது வராமற்போகாதென்று கருதி முயலாமலிருக்கும் புல்லறிவுளது. இம்மூன்று மத்ஸ்யங்களும் நெடுங்காலமாய் அத்தடாகத்தில் வாசஞ்செய்து வருகையிலொருநாள் ஓர்செம்படவன் மீன்பிடிக்கவந்தான். அவன் வந்த அரவங்கண்டு வருங்காரியமறிந்து முயல்கின்ற மீன்தடாகத்தின் பாதாளத்தில் மூழ்கி மண்ணைக் கடித்துக்கொண் டோரிடத்தில் அடங்கியிருந்தது. ஸமயோசித புத்தியுள்ள இரண்டாவது மீன் அப்படிக்குச் செய்யாம லிருந்தபடியால், செம்படவன் எறிந்த வலைக்கு ளகப்பட்டு வருந்தித் தப்பிப்போக வென்ன வழியென் றாலோசித்து ப்ராணனை யிழந்ததுபோல் அசையாமல் அவன் போட்டவிடத்திற் கிடந்து ஸமயம்பார்த்துத் துள்ளித்தொப்பென்று தண்ணீரிற்குதித்தோடிப்போய் க்ஷேமமடைந்தது. வந்ததுவராமற் போகாதென்கிற நினைப்புள்ளமீன் வலையிலகப்பட்டது மன்றிச் செம்படவனாற் கரையிற் போடப்பட்டவுடனே துள்ளித்துள்ளி விழுந்தபடியால் இது தண்ணீரில் வீழ்ந்தோடிப் போகுமென்று நினைத்துச் செம்படவன் அந்தக் காலால்மிதித்துக் கொன்றுபோட்டான். ஆதலால் வருங்காரியமறிந்து நடப்பவனே உத்தமபுத்திமானென்றும், ஸமயோசித புத்தியுள்ளவனே மத்யமனென்றும், வந்தது வரட்டுமென்றிருப்பவனே அதமனென்றுஞ் சொல்லவேண்டும்.

பழிபாவங்களுக் கஞ்சாதிருப்பது மூடருடைய தன்மை. அஞ்சி நடப்பது அறிவுடையவர்களுடைய செய்கையாம். ஆதலால் அறிவு எல்லாவற்றிற்கும் சிறந்ததென நம்பவேண்டும்.

எல்லாச்செல்வங்களுக்கும் அறிவே காரணமாதலால் அறிவுளோர்க்கொன்று மில்லாவிடினு மெல்லாமுண்டென்றும், அறிவிலார்க்கு எல்லாமுளவாயினுமொன்றுமில்லையென்றும் பலநூலினுஞ் சொல்லியிருக்கின்றது.

ஆதலால் அறிவைநோக்கி யுலகத்தோடொத்து வாழவேண்டும்.

நட்பு.

அன்பை விருத்திசெய்கின்ற நட்பாளரை யெக்காலத்துங் கைவிடாது நேசித்திருப்பதே ஸ்நேஹத்திற் கழகு.

அன்புடன் ஸ்நேஹிப்பவர்களை யெப்பொழுதுங் கைவிடாமல் அவர்கள் விருத்தியாகும்படிக்குத் தன்னாற்கூடிய வுதவிசெய்து புகழடைவதே பெருமையாம்.

நெடுங்காலமாய்ப்பழகிவருந் தொடர்ச்சியையுடைய நல்லோர்களை நன்குமதித்துக் காக்கவேண்டும்.

சுற்றத்தார் மகிழ்ச்சியடையும்படி யவர்களைத் தழுவிவாழ்தலால் அவர்கள் செய்யுமுரிமைகொண்டு பெருமையடையலாகும்.

இனிய செய்கையுடைய நல்லவிவேகிகளின் நட்பைக்கொண்டு அவர்களோடு கூடிவாழ்வதைவிடத் தர்மம் வேறொன்றில்லை.

நட்பின்முறைமையில் "நீரும்பாலும்போல" வென ஒருவமையுண்டு; எப்படியெனில், பாலானது காய்ச்சப்படும்போது தண்ணீரானது தான் ப்ரவேசித்து அக் காய்ச்சல் வருத்தத்தை மேற்கொண்டு மித்திரனைக் காக்கவிரும்பிச் சுண்டிப்போகின்றது; அதுகண்டு பாலானதுபொங்கி நெருப்பில் வீழ்ந்தெரிந்து போகமுயலகின்றது; அதைக்கண்டு பொறுக்காமற் றண்ணீர் மறுபடி மேல்விழுந்து பாலை நெருப்பில்விழவொட்டாமல் காக்கின்றது. இதுவே "க்ஷீரோதக ந்யாயம்" எனப்படும். பால் காய்ச்சப்படும்போது தண்ணீர் கலக்கப்படுவதும், அது சுண்டினவுடனே பால் பொங்குவதும்

பின்பு தண்ணீர் கலக்கப்படுமாகில் பொங்காமலடங்கு வீதுந்தான்.

ஹீனரோடுகூடி துர்மார்க்கங்களை யநுஸரித்துப் பாபத்திற்கு ஹேதுவான காரியங்களைச்செய்கிறவன் நல்லகுடியிற் பிறந்தவனாக விருந்தாலும் அவிவேகியெனப்பெயர் பெறுவதுமல்லால் குலஹீனனென்றும் பெயர்பெறுவான்; ஆதலால் மேன்மக்களோடு நட்புச்செய்ய வேண்டும்.

செல்வம்வந்த காலத்திலுஞ் ஸ்நேஹத்தை மறவாம லதிகமான அன்பைச்செலுத்தித் தகுந்தவுதவி செய்கின்றவர்களை ஸ்நேஹர்க்குள் தலைமையானவர்களாக வெண்ணவேண்டும்.

சுற்றத்தாரை விட்டுநீங்கித் தாம் விரும்பியவைகளைத் தம்மனவின்படிச்செய்து நடக்கின்ற அறிவினர்களோ டுறவுசெய்யலாகாது, அதனால் தீங்குநேரிடுவது மன்றிக் கீர்த்திக்குங் கேடுவரும்.

நம்மிடத்தில் யதார்த்தமாக நம்பிக்கைவைத்திருக்கின்ற ஸ்நேகிதரிடத்துப் பொய்சொல்ல வொருபோதும் விருப்பங்கொள்ளலாகாது, அப்படி விரும்பினால் வஞ்சகனென்கிற பெயருண்டாவதோடு ஸ்நேஹபங்கமும் நேரிடும்.

உரிமையாகநினைத்துச் சொல்லப்படும் யதார்த்தத்தைப் பொய்மையாகவெண்ணி மெய்யான ஸ்நேஹரை விரோதிக்கின்றவன் புத்திசாலியல்ல வென்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை. ஏனெனில், அதனால் அவனடையவேண்டிய எல்லாப்பயன்களையு மிழந்துவிடுவா னென்பதனாலேதான்.

விவேகமில்லாதவனுடைய நட்பைக்காட்டினும் விவேகியினுடைய பகையினாற் பயனுண்டென்று பெரியோர் கூறியதற்குப் பொருளென்னவெனில், புத்திமான்களுடைய ஸ்நேஹத்தைவிரும்பித் தேடவேண்டுமென்பதுதான்.

மெய்யான நட்பாளருடைய வொருமை வியோக முதலான காரணங்களாற் கெடமாட்டாது. எப்படியெனில், சந்த்ரன் மேகத்தினாற் சூழப்பட்டு நெடுந்தூரத்திலிருந்தாலும் ஆம்பல்களை அலர்ப்பித்து வாஸிக்கும்படிச் செய்யவில்லையோ?

அதிகஸ்நேஹத்தினால் அவிவேகிகள் ஸ்நேஹருடைய பெருமையையுங் குணங்களையுமறியாமற் போகிறதுமல்லாமல் மூவர்களை யலக்ஷ்யஞ்செய்கிறார்கள், அஃதெப்படியெனில். சந்தன வ்ருக்ஷங்கள் அதிகமாயிருக்குங் காட்டிற் கருகிலிருக்கின்ற மூடர்கள் அதையெரிகரும்பாக வழங்குந் தன்மைபோலேதான்.

ஸம்பத்துண்டானால் ஸ்நேஹர்கள் அதிகமாய்க் கூடுவார்கள், ஆனால் அவர்கள் மெய்யான ஸ்நேஹிதரோ அல்லவோவென்று அறிவதற்கு தரித்ரம் உரைகல்லாயிருக்கும்.

ஆதலால் மேன்மைபொருந்தியவர்களுடைய நட்புக் கிடங்கொடாதிருப்பது வறுமையிலுங் கொடியதென் றுணரவேண்டும்.

கொலை.

வதைசெய்வதையே விளையாட்டாக வுடையவன் மறுமையில் நரகபாதையில் வருந்துவானெனப் பெரியோருரைத்திருப்பதுமன்றி யிம்மையிலு மிரக்கமில்லாத கொலைபாதகனென்று பெயர்பெறுவான்.

கொல்லுந்தொழிலில் இச்சைவைத் திருக்கின்ற கொடியபாபிகளைக்கண்டால் எல்லாவுயிரும் அஞ்சி நடுநடுக்குமென்பது முற்கூறப்பட்ட வாக்கியமேயாம்.

அரசன் சந்தோஷிக்கும்படி யுத்தகளத்தில் சத்துருக்களைக்கொண்டு வெற்றிபெறுதலைக் கொலைசெய்வதென் றெண்ணவொண்ணாது; ஏனெனில், ஸமர்க்களத்தில் அபஜயப்பட்டிறக்கின்றவர்களுக்கு வீரஸ்வர்க்க முண்டென்று பலக்ரந்தங்களிலுஞ் சொல்லியிருப்பதினாலேதான்.

ஒருப்ராணி வதைப்படும்போது பார்க்கின்ற மற்றொருவன் அதை மறுக்காமல் சும்மாவிருப்பானாகில் கொலைபாதகனிலுங்கொடியவனென்று இகழப்படுவான்.

குற்றமற்ற வுயிர்களை யிரக்கமில்லாமற் கொல்லுகின்ற பாபியானவன் காட்டில்சஞ்சரிக்குந் துஷ்டமிருகங்களுக்கு மதிககொடியவனாக வெண்ணப்படுவான்.

அரசனானவன் துஷ்டரைக் கண்டுகொண்டு அவரவர்களுக்குத் தகுதியான தண்டனைசெய்வதில் நேரிடும் கொலையானதுகொலைபாதகமென நினைக்கப்படாது; ஏனெனில், துஷ்டநிக்ரஹமும் ஸிஷ்டபரிபாலனமும் இராசர்களுக்குரிய தர்மங்களாகையினாலேதான்.

மாம்ஸபக்ஷணஞ்செய்கிற வ்யாஜத்தினாலாகிலும் ஜீவவதைசெய்ய மனந்துணியாதவர்களை யாவருங் கைகூப்பித் தொழவேண்டுமென முன்னோருரைத்தனர்.

பஸுபந்தனமுதலிய யாகஞ்செய்வதிலும் தேவதாப்ரார்த்தனை செய்வதிலும் ஜீவவதைசெய்வது கொலைபாதகமல்லவென்று ஸ்ருதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அவைகளைக்கூட இக்காலத்து வேதியரில் பல

ரும் நிஷேதித்திருக்கிறபடியால் அவர்கள் கொலைபாதகத்துக்கஞ்சின புண்யபுருஷரெனப் படுவார்கள்.

ஜீவவதைக் கிடங்கொடாமலிருப்பதே பரமதர்மமென வடநூலோரு முரைத்திருக்கின்றார்கள்.

ஆதலால் பஞ்சமஹாபாதகங்களி லொன்றாகிய கொலைபாதகத்தைக் கனவிலுங் கைக்கொள்ளலாகாது.

மனோகரன்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

சந்திரசேகரர்:— பெண்ணே! ஆளழகனாயிருப்பினும் அரைக்காசுக்கும் வழியின்றிய ஆண்டிப்பயலைச் சுகிப்பதிலும், அங்கஈனமுள்ள அரசனை மணந்து இராஜபத்தினியென் றவனியோர் புகழ்ந் துரைப்பக் கீர்த்திவாய்ந் திருப்பதே சிலாக்கியமன்றோ? அன்றியும், நம் சுலோசனருக்கென்ன அழகிற்குக் குறைச்சலா? மனையாளின்றிய மனவாட்டத்தால் இவ்விதக் கிழத்தனம்போல்இளைத்திருக்கின்றார். ஆகையால், இவருக்கு நமது அருந்தவப்புத்திரியாகிய சுந்தரியைத் திருமணஞ்செய்வதே நம் பெருமைக்கியன்ற கௌரவமாயிருக்கும். காதலி! நீ இதற்கு யாதும் தடங்கல் சொல்லவேண்டாம்.

என, மொழிந்தவையனைத்துங் கவனித்துணர்ந்த இரதியும் மணாளன்கருத்துக்கிசைந்து, நாயகா! "பேதமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்" என்னுந் தன்மையாய் யான் ஓர் விதமாய் யோசித்துப் புகன்றவை யனைத்துங் குற்றமாகக் கருதாது உமதிஷ்டம்போல் நடாத்துவீரென்றிசைப்ப. சந்திரசேகரன் மனக்களிப்பெய்தி அத்தருணமே தமது ஊழியராகிய சம்பாதி சம்பாவென்பவர்களையேவித் தமதுபந்துமித்திரர்களைவரவழைத்துக் கலியாணச்சடங்குகட் கிணங்கிய ஏற்பாடுகள்செய்து சுலோசனனுக்கறிவிக்க. அன்னோன்மகிழ்வெய்தி, "சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மாரி பொழிந்தாற்போல், மனோல்லாசமெய்தி வேதவேதியரை வரவழைத்து சுபமுகூர்த்தத்தில் பச்சைப்பந்தலியற்றி மணவரைப்பந்தல்கள் சோடித்து மனோல்லாசமாயிருக்கச் சுபமங்கிலிய ஸ்திரீகளால் சுந்தரிக்கும், சுலோசனனுக்கும் நலங்கிட்டு மங்களஸ்நானஞ்செய்வித்து ஆடை ஆபரணங்களாற் சிங்காரித்து பந்துஜனங்கள்முன்னிலையில் நாளையகாலையில் திருமணவைபவமென்று நிச்சயதார்த்தஞ்செய்து முடித்தனர். அப்பால், வந்தவிருந்தினருடன் பந்துமித்திரரனைவரும் விருந்தமுதுண்டு மனோல்லாசமாய் அவரவர் மஞ்சத்தில் சயனித்திருந்தனர்.

இங்ஙனம், இவர்களிலைஇவ்வித ஆர்ப்பாட்ட வேடிக்கையா யிருக்கையில், திருடர்களாகிய அஜாதன், ஜாதனென்பவர்க ளிருவரும் "கும்பலில் கோவிந்தம் போடுபவர்போல்" வந்தவிருந்தினருடன் சொந்த பந்துக்களைப்போல் அபிநயித்து அவர்களுடன் தாங்களும் அறுசுவை பதார்த்தத்துடன் திவ்யான்ன சுகபோஜனமுண்டு தாம்பூலந்தரித்து "விசுவாசபூனை வெண்ணெயைத்தின்றது" என்னும் பழமொழிபோல் ஓர் மூலையில் சயனிக்குந்தன்மையாய் விழித்திருந்து யாவரும் உறங்கியபிறகு மெல்லென எழுந்து "கோழிக்குஞ்சை பருந்து கவ்விக்கொண் டோடுவதுபோல், சுந்தரியை மஞ்சத்தோடு தூக்கிக்கொண்டு ஆரண்யமார்க்கமாய்ச் சென்று தமது வாசஸ்தானமாகிய மலைக்குகையில் விடுத்தனர். உடனே சயனித்திருந்த சுந்தரி விழித்துக்கொண்டு, ஆ! இஃதென்ன! விபரீதமென்று கலங்கிக் கண்ணீர்ததும்பக் கதறியழுது துயருறுவதைக் கண்ணுற்ற திருடர்கள் சுந்தரியின் மனதைத்தேற்றி மாதே! நீ யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். யாங்கள் உன்மீது விருப்புற்று இங்ஙனம் கொணர்ந்தோம் ஆயினும், நீ எங்களுடன் மனோல்லாசமாய் வாழ்ந்திருப்பாய் சரசநாயகியென்றிசைப்ப. சுந்தரி ஆலோசித்து இவர்கள் திருடராகையால் நம்மை வஞ்சகமாய் அபகரித்துக் கொண்டு வந்தனர். இன்னும் பத்துநாளைக்குள் நம் தந்தை முதலாயினோரும் நம்மைத்தேடிக் கண்டுபிடித்து அழைத்துக்கொண்டுபோவார். ஆயினும், இத்தருணம் நாம் இவர்களை ஏமாற்றி நமது கற்புநிலை தவறாமல் தப்பித்துக்கொள்வதே சிலாக்கியமெனக் கருதித் தந்திரமாய்ப் புகல்வாளாயினள்.

சுந்தரி:— ஐயா! ஜெயவீர பராக்ரமசாலிகளே! உம்மைப்போன்ற சாமார்த்தியம் தரணியைப்பரிபாலனஞ்செய்யும் அரசர்கட்குமிராது. அன்றியும், "கிணற்றுஜலத்தை வெள்ளங்கொண்டு போகுமா"? யானும்மையன்றி அந்நியருக்கு வாய்ப்பதருமையே, ஆயினும், நீங்கள் என்னைப் பத்துநாள்வரையினும் தீண்டலாகாது. அதன்பின் உமதிஷ்டம்போல் நடந்துக்கொள்வேன்.

ஜாதன்:— அண்ணா! இம்மாதரசி சொல்வதுண்மையே! "ஆக்கப்பொறுத்தவர் ஆறப்பொறுக்க வேண்டும்" என்பதுபோல், எப்போது நம்வசத்தில் அகப்பட்டனளோ? அத்தருணமே

நமக்குற்ற மனைவியாயினளென்று மதிப்ப தற்கு ஆக்ஷேபனையுளதோ? அன்றியும், அவளிஷ்டப்படியே இன்னும் பத்துநாள்வரையிலும் பொறுத்திருப்பதே சிலாக்கியமென யோசிக்கின்றேன்.

அஜாதன்:—தம்பி! யானும், அவ்வாறே சம்மதித்தேன். பெண்ணே! இனி நீ தைரியமாயிருப்பாய். உனக்குவேண்டிய கனிவர்க்கங்களும் இதோ தந்தேன் அருந்திக் களைதெளிவாய். எமது ஆசைக்கிசைந்த சரசநாயகி.

சுந்தரி:—ஆ! ஹா!! அதற்கென்ன தடையடா?

என, கனிவர்க்கங்களைப்புசித்து ஜலனீரருந்திக் களைதெளிந்து இனி எவ்வாறாகுமோ? என, மனமெலிந்து, நாம் இவர்களுக்குக் கெடுவிட்டிருக்கும் பத்து நாளைக்குள் நமதுதந்தை தமயன் பந்துமித்திர ரனைவரும் நம்மைத் தேடிக்கொண்டுவந்து இத்திருடர்களைச் சித்திரவதைசெய்து நம்மையும் அழைத்துக்கொண்டு போவாரென்னும் ஆசையால் ஒருவாறு மனத்தைரியமாயிருந்தனள்.

இங்ஙனம், சுந்தரியின் நிலை மனமகிழ்வதும் துயருறுவதுமாகிய ஆற்றொணு ஆபத்தாயிருக்கையில், அஜாதன், ஜாதனென்னும் திருடர்கள்நிலை மோகசாகரத்தில்மூழ்கிய ஆனந்தமெய்தித் தம்மைமறந்து மதோன்மத்தராய் சுந்தரியின் அழகானந்த சௌந்தரியத்தைக் கண்ணுற்று வர்ணித்துக்கொண் டிருந்தனர்.

அப்பால், அரண்மனையிற் சயனித்திருந்தோ ரனைவரும் அருணோதயத்திலெழுந்து ஸ்நானபான நேமநிஷ்டை யாவுமுடித்துக்கொண்டு மணவரைப்பந்தலில்வந்தமரவும், சுந்தரியுடன் சயனித்திருந்த தாதிகள் வியப்புற்று. அடடா! இஃதென்ன ஆச்சர்யம் சயனித்திருந்த கலியாணப்பெண்ணைக் கட்டிலுடனே கள்வர் கவர்ந்தேகினரோ? யென்று அங்குமிங்குமாயலைந்து நாற்புரமும் தேடிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்ற சகலரும் கவனித்துக் கலவரத்துடன் "கலியாணவாசலில் அலைகட லொலிப்பதுபோல்" குய்யோ! முறையோவெனக் கூச்சலிட்டு ஆச்சர்யமாய்ச் சம்பாஷிப்பதைக் கவனித்துணர்ந்த சந்திரசேகரனும், இரதியும் தமது அருந்தவப் புத்திரியைக் காண்கிலோமேயென்று ஆற்றொணுத் துயருற்று விசனப்படலாயினர்.

சந்திரசூடன்:—தந்தையே! இந்த ஆனந்தபுரியில்திருடருபத்திரவம் பெரிதென யான் ஆதியிற் சொன்னதைக் கவனித்துணராமல் சுலோசனன் வார்த்தையை நம்பி இங்ஙனம் வந்து என் அருமைத் தங்கையைஇழந்து விசனமெய்தலாச்சுதே?

இரதி:—நாயகா நம் புதல்வன் அறியாச்சிறுவனாகிலும், மதியிலுயர்ந்தவன் அவன் வார்த்தையையுந் தடுத்து யான் நவின்றதையும் கவனியாது "பேராசை பொருள்நஷ்டம்" என்பதுபோல், விருத்தாப்பிய னாகிலும் பொருளுடையோன் மருமகனாகில் தாணியோர் புகழ்ந் துரைக்கும் பெருமைவாய்ந் திருப்போமென்று "விட்டிற்பூச்சி விளக்கொளியை நாடுவதுபோல்" வீணாக இந்நகரில்வந்து நமது அருந்தவப் புத்திரியை இழந்தோமன்றோ! இனி யாதுசெய்குதும் பிராணநாதா.

சந்திரசேகரன்:—பெண்ணே! நீ என்மீது இத்தகைய வெஞ்சினமுறுவது நன்கல்ல. எந்தெந்த காலத்தில் எவ்வெவ்வித கஷ்டநிஷ்டூரம் வாய்க்குமோ! அவை யனைத்தும் யான் கவனித்துணர்ந்தேனோ? "வெல்லம்போற் பாஷிப்பவர் வார்த்தையைக்கேட்ட புல்லறிவாளன் கதைபோலாயிற்றே" அன்றியும் இந்நகரத்தரசன் வார்த்தையை நம்பிவந்தேனன்றி என் மனச்செயலாய் வந்தவனல்லவே. இதைக் குறித்து விசனப்படுவதினால் ஆய பயனென்?

என, காணமற்போன கலியாணப்பெண்ணின் தாய்தந்தை தமயன் முதலாயினோரும் மனம்வெறுத்து விசனப்படுவதைக்கண்ணுற்ற சுலோசனன் ஆற்றொணு மனக்கவலையுற்று இஃதென்னவிபரீதம்? நமது அரண்மனையில் இத்தனைவீரர்களும் காவலாயிருக்க யாவரோ? துஷ்டக்கள்வரித்தகைய அநியாயமோசமாய் நம்மை அவமானஞ்செய்தாற்போல் கலியாணப்பெண்ணைக் கட்டிலோடு தூக்கிக்கொண்டு சென்றனரேயென்று, "காலாக்கினி ருத்திரன்போற் சினந்து" அருகிலிருப்போர் திடுக்கிடும்படியா யுரைக்கலாயினன்.

சுலோசனன்:—ஆ! ஹா! இஃதென்ன! விபரீதம்? நண்பர்காள்! எனது அரண்மனையில் இவ்வளவு போர்ச்சேவகர் காவலாயிருந்தும், திருடனைப்பிடிக்கத் திறமையற்றவராயினர், ஆயினும் பெரிதல்ல. யானிந்தக்ஷணமேசென்று எனது காதலியைத் திருடிக்கொண்டுசென்ற திருடர்களைத் தேடிப்பிடித்துக் கண்ட துண்

டமாய்ச் சித்ரவதைசெய்து சுந்தரிக்கு யாதுந் துன்பமெய்தாமல் அழைத்துக்கொண்டுவருகிறேன்.

என, நவின்று, அருகிலிருந்த அமைச்சர்களை நோக்கி இத்தருணமே சேனைகளைச் சித்தப்படுத்துவீரென் றிசைப்ப. சேனுவீரர் யாவரும் யுத்தகோலத்துடன் ஈட்டி, பாலா, பரிசை, வல்லயம், வளைதடி, கத்தி, கட்டாரியென்னும் பற்பல ஆயுதங்களையுந்தாங்கி நால்வகைச் சேனைகளும் சூழ்ந்து அணியணியாய் பிரயாணமாகவும், சுலோசனன் தநுசைக் காத்திலேந்தி அம்பறாத்தூணியை முதுகிலணிந்து காற்றை நிகர்த்த வேகத்தன்மையையுடைய வெண்புரவியின்மீது ஆரோகணித்துச் சேனுவீரர் புடைசூழ சுந்தரியை வஞ்சகமாய்த் திருடிச்சென்ற கள்வரைத் தேடிக்கொண்டு கானகமார்க்கமாய்ச் செல்வதாயினன்.

இங்ஙனம், இவர்கள்நிலை இவ்வித ஆர்ப்பாட்டமாயிருக்க, கள்வரிடஞ்சிக்கிக் குகையிற் சிறையிருக்கும் சுந்தரி ஆற்றுெணு விசனமெய்தி ஐயையோ! விதிவசமே நாம் இங்ஙனம் வந்து எட்டுநா ளாய்விட்டதே! இன்னுமிருப்பது இரண்டுநாள்தானே இதுவரையினும் நம்மைத் தேடிக்கொண்டு எவர்களும் வரவில்லையே நம் கதி எவ்வாறுமோ? வென கண்ணீர்த்ததும்பக் கவலையுற்று விசனமாயிருந்தனள்.

ஜாதன்:— அண்ணு! நாம் கொண்டுவந்த சுந்தராலங்கிர்த சுகபோக சௌந்தர்ய காமரஞ்சனியைக் கலந்தணைந்து நமது காதலைத் தீர்த்துக்கொள்ள இன்னும் இரண்டுநாள்தான் இருக்கின்றது.

அஜாதன்:— தம்பீ! நீ புகல்வதைக் கவனித்தால் எனக்கு ஒருவாறு சந்தோஷமெய்திடினும் இந்தப்பெண்ணைத் தேடிக்கொண்டு யாவராயினும் வருவாராகில் நமது இருப்பிடத்தைக் கண்டுணர்ந்து அரசனுக்குத் தெரிவித்தால் "அக்கினியி லகப்பட்ட எறும்புக்கூட்டம் மடிவதுபோல்" நமது கள்ளவம்சமெல்லாம் காலனூ ரேகும்படிச் செய்வதற்குத் தடையுளதோ? வென என்மனம் வருத்துகின்றனவே.

ஜாதன்:— அண்ணு! "மிரண்டவன்கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்" என்பதுபோல் மனந்திகைத்து மாற்றானுக்குப் பயந்தால் நிதனுகுமேயன்றி தைரியமாயிருந்தால் யாதொருகெடுதியும் சம்பவிக்காது. ஆகையால் அன்னியர் யாவராயினும் இங்ஙனம் வருவாராகில் அவர்களை வந்தவழி திரும்பிப் போகாமல் கொன்று அந்தகனுலகுக் கனுப்பிவிடுவோமாகில் அரசனுக்கு யார்போய்ச் சொல்வார்? நீர் திருடர்வம்ஸத்திற் பிறந்தும் தீரமின்றியவராய்த் திப்ரமையடையலாயினீர்.

அஜாதன்:— தம்பீ! நீ! எப்போதும் துடுக்குத்தனமாய் யாதொன்றையும் கவனித்துணராமற் செய்கின்றாய். ஆதியில் யான் வேண்டாமென்று தடுத்தும் இத்தகைய அற்பகாரியத்திற் பிரவேசித்து ஆபத்தடையச் செய்தனையே!

எனச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே சுலோசனன் தனது சேனுசயின்யங்களை யழைத்துக்கொண்டு திருடர் வசிக்கும் குகையருகில் வந்து அஜாதன் ஜாதன் முதலான திருடர்களை மடக்கிக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்கையில் கள்வரின் சேனைகளெல்லாம் முனைந்து ஈட்டி, கத்தி, பாலா, பல்லயம் முதலாகிய ஆயுதங்களினுல் சுலோசனன் சேனைகளையெல்லாந் தும்ஸஞ்செய்து கால் மாடு தலைமாடாகச் செய்து அமர்பொருதுந் தருணம் அஜாதனும், ஜாதனும் சுலோசனனைத் தமது ஆயுதங்களினுல் சின்னுபின்னமாய் வெட்டியும், குத்தியும், சிதைத்தும், வதைத்துக்கொன்றுவிட்டு மனுேல்லாசமா யிருந்தனர். அப்பால், சண்டையில் தப்பிப் பிழைத்து வந்தவர்களிற் சிலர் அரண்மனையில் வந்து சகலரையும் நோக்கி நிகழ்ந்தவையனைத்தும் விபரமாய்த் தெரிவித்தனர்.

சந்திரசேகரர்:—எனது அருந்தவப் புத்திரி! நின்னை அன்புடன் பெற்று வளர்த்து ஆனந்தபுரியிற் கொணர்ந்து தாரைவார்த்தேனேயென்று மனவருத்தமெய்தி துயரப்படுகையில் அருகிலிருப்போர் யாவரும் ஆச்சரியமெய்தி விசனப்படலாயினர்.

மனுேகரன்:—ஐயா! நீவிர் இதனைக்குறித்து வியசனமெய்தவேண்டாம். யான் உமது அன்னம் புசித்து செஞ்சோற்றுக்கடன் தீர்ப்பதற்கு இதுவே தருணமாகையால், யான் ஆயுதபாணியாகச்சென்று உமது குமாரத்தியை அபகரித்துச்சென்ற திருடரைச் சின்னுபின்னஞ்செய்து சுந்தரியை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்.

என, யுத்தகோலத்துடன் தனுசைக் கரத்திலேந்தி அம்பறாத்தூணியை முதுகிலணிந்து காற்றை நிகர்த்த வேகத் தன்மையையுடைய வெண்புரவியின்மீது ஆரோகணித்து யுத்தசன்னத்தனாய்ப் புறப்படுகையில் சந்திரசூடனும் தனது நண்பனுக்குத் துணையாய்த் தானும் யுத்தகோலத்துடன் புறப்பட இருவரும் ஆரண்யமார்க்கமாய் வந்து திருடர்களை மடக்கிக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்கையில் "இராமலக்ஷ்மணுளை மூலபலசேனைகள் மடக்கிக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்வதைப்போல்" திருடர்கூட்டமெல்லாம் மூண்டு இவ்விருவரையும் மனந்திகைத்து திப்ரமையடையும்படி அஸ்திரங்களையேவி ஜாடுகையில், மனோகரன் "கோபாக்னி ருத்திரனைப் போற் சினந்து" வில்லைக்குணத்தொனிசெய்து "பாரதப்போரில் துரியோதனதி சேனைகளின்மீது அபிமன்னன்யுத்தஞ்செய்ததைப்போல்" கணைகளைவிடுத்து திருடரையெல்லாம்தும்சஞ்செய்து அஜாதனையும்ஜாதனையுங் கொன்றுவிட்டு சுந்தரியை அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனையில்வந்தமர்ந்துநிகழ்ந்தவையனைத்தும் விபரமாய்ப் புகன்றனன்.

சந்திரசேகரர்:—அப்பா! மனோகரா! நின்பேருதவிக்கு யாங்கள் பதிலுபகாரம் யாதுபுரிகுவோம்.

மனோகரன்:—ஐயா! எல்லாம் உமது கிருபையன்றி அடியேன் சமர்த்தல்ல.

சுந்தரி:—தந்தையே இம்மஹானுபாவரே எனக்கிசைந்த மணாளனன்றி மற்றவரை யான் விரும்பேன்.

மனோகரன்:— ஆ! ஹா! இஃதென்ன தர்மசங்கடம்; அன்னங்கொடுத்து ஆதரித்திரக்ஷித்த வள்ளலின் சுபுத்திரியை யான் மணம்புரிவது நீதியோ!

அசரீரி:—அப்பா! மனோகரா! நீ இந்நகரத்தரசனாகிய நரேந்திரனுடைய அருந்தவப்புத்திரன் நின் தாய்தந்தை இறந்தபிறகு உன்சிறியதந்தை இராஜ்ஜியத்தை அபகரிக்கக்கருதி உன்னை ஓர் தாதிமூலமாய் காட்டில் போட்டுவிட உத்தேசிக்க, நீதெய்வாதீனத்தால் சந்திரசேகரபிரபுவீட்டில் வளர்ந்து அவர் புத்திரிக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்தைத் தவிர்த்தாய். ஆகையால் நீ! யாதுந் தடைசொல்லாமல் சுந்தரியைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு உன் தந்தை இராஜ்யத்தை நீயே ஆளக்கடவை.

என, மொழிந்தவையுணர்ந்த மனோகரன் மனமகிழ்ந்து அவ்வாறே நன்கெனச்சம்மதிக்கச் சந்திரசேகரனும் இரதியும் சந்திரசூடனும் மனமகிழ்வெய்தி சகல தேசத்தரசரையும் பந்துமித்திரரையும் வரவழைத்து வேதியரால் நியமித்த ஓர் சுபலக்கினத்தில் மணவரை சோடித்து சுமங்கலியஸ்திரீகளால் மனோகரனுக்கும் சுந்தரிக்கும் நலங்கிட்டு மங்களஸ்நானஞ் செய்துவைத்து நவரத்தினகசிதமாய் விளங்கும் ஆடை ஆபரணங்களாற் சிங்காரித்து மணவரையிலழைத்துக்கொண்டுவந்தமர்த்தி வேதவிதிப்படிக் கலியாணச்சடங்குகளனைத்தும் நடாத்தி வேதவேதியர்களும் பந்துமித்திரர்களும் ஆசீர்வதித்து அக்ஷதைத்தூவ மனோகரன் தனது திருக்கரத்தினால் சுந்தரியின்கழுத்தில் மங்கிலியஞ்சூட்டி மகிழ்வெய்தினன்.

அப்பால், வந்தவிருந்தினர் யாவரும் விருந்தமுதுண்டு மனோல்லாசமெய்த மறுநாள் மனோகரனை சிம்மாசனத்தமர்த்தி செங்கோலைக் கரத்திற்றந்து சுந்தரியை அருகிலுட்காரவைத்து ஆனந்தபுரியைப் பரிபாலனஞ்செய்வீரென்று மகுடாபிஷேகஞ்செய்து யாவரும் வாழ்த்தி ஆனந்தமாய்ச் சிலநாளக்கணமிருந்து பிறகு யாவரும் அவரவரிருப்பிட மேகினர்.

இராமதாஸர்:—ஏ! சந்திரசேகரப்பிரபோ! நின்சுபுத்திரிக்கேற்ற மணாளன்மனோகரனே! அஃதெங்ஙனதெனில் நரேந்திரன் உமக்கினிய மைத்துனமுறையாதலால் அவ்வரசனிறந்தபின் இச்சிறுவன் நின்பால் வளர்ந்து நின்மனதிற்கிசைந்த மருகனாயினன்.

சந்திரசேகரர்:—சுவாமின்! யாதும் தமது திருவருளன்றி அடியேன் மனச்செயலன்று

என, அவர் மலரடியில்வீழ்ந்து பணிதலும் இராமதாஸர்இம்மூவரையும்ஆசீர்வதித்துவிட்டுத் தமதிருப்பிடமேகினர்.

அப்பால், மனோகரன் தனதுபத்தினியாகிய சுந்தரியுடன்மருவி சுகித்து மைந்தரைப்பெற்று மனோல்லாசமாயிருந்தனன்.

புலான்மறுத்தல்.

கொல்லாமையென்னும் வ்ரதமொன்றினாலேயே ஸகலதர்மங்களையும் எளிதிலடையலாமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால், புலாலுண்ண லென்னும் மாம்ஸ பக்ஷணமுங் கொலைபாதகத்தோடு சேர்ந்ததென்றும், அதையும் விலக்கவேண்டுமென்றும், முன்னோர்களுரைத்திருக்கிறார்கள்.

பயனில்லாத தன்சரீரத்தின் மாம்சத்தை வளர்ப்பதின் பொருட்டு மற்றொரு ஜந்துவைக்கொன்று அதன் மாம்ஸத்தை உண்ணவிரும்புகின்றவன் அறிவில்லாத கொடியோனென்று சொல்லப்படுவான்.

த்ரவியத்தினாலுண்டாகும் பயனை யிழப்பதற்கு அதனைக்காப்பாற்றாமையே காரணமாகவிருப்பதுபோல அருளாலுண்டாகும் பயனை யிழப்பதற்கு மாம்ஸபக்ஷணங் காரணமாக விருக்குமெனப் படுவதால் புலாலைப் புசிக்கின்றவர்களுக்கு அருளில்லையென்பது ப்ரகாசமாய் விளங்குகின்றது.

ஸுகதுக்கங்களை உணரத்தக்கதாகிய தனதுடல் போன்ற மற்றொன்றினுடலை ஸம்பாரங்களால் இனிய சுவையுண்டாகும்படி சமையற்செய்து அதையுண்டு மகிழ்ச்சியடைகின்ற கொடிய பாதகர்களுடைய ஹ்ருதயங்களில் அருளென்னுந்தயை அணுமாத்ரமும் விளங்காதென்பது ஸத்யமே.

கொல்லாமையே அருளென்றும், கொல்லுதலே அருளில்லாத பாபச்செய்கையென்றும், அக்கொல்லுதலால்வந்த ஊனைத்தின்னுதல் அறனல்லாததென்றும், சொல்லிய நீதியையுணர்ந்து நடப்பதே தர்மமாம்.

ஒருயிரையுங் கொல்லாதவனாயும், புலாலையுமுண்ணாதவனாயுமிருக்கின்ற மஹாபுருஷனை எல்லாவுயிருங் கைகூப்பித் தொழுது வணங்குமென்று கூறப்பட்டிருப்பதின் பொருளென்னவெனில், இவ்விதப்பொருளை யுணர்ந்தவன் மறுமையில் தேவர்களினு முயர்ந்தவனாவனென்பதுதான்.

தர்மங்களுக்குள்ளே சிறந்தது கொல்லாமையென்றும், அதனோடுகூடப் பொய்சொல்லாமையு முண்டாயிருக்குமாகில் அது எல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்ததர்மமென்றும், பெரியோருரைத்திருக்கின்றார்கள்.

மோக்ஷத்திற்குறுதியைத்தரும் தர்மமார்க்கமென்னவெனில், யாதோருயிரையுங் கொல்லாமையாம். இந்த வ்ரதமாகக் கொண்டவனது ஆயுளின்மீது யமனணுகுவதற் கஞ்சுவான்.

உலகமயக்கங்களை விட்டு ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தைப் பெற்ற பெரியோர்களைப்பார்க்கிலும் உயர்ந்தவன் யாரெனின், யாதோருயிரையுங் கொல்லாதிருப்பவனும் புலாலை யுண்ணாமலிருப்பவனுந்தான்.

இன்பத்தையுஞ் செல்வத்தையு மதிகப்படுத்திக் கொள்வதின்பொருட்டு யாகாதிவிஷயத்தில் உயிரை வதைசெய்யலாகுமென்று சாஸ்த்ரப்ரமாண முண்டாயிருந்தாலும், அது சான்றோருக்கு ஒவ்வாத செய்கையாதலால் அதைக் கனவிலும் நினைக்கலாகாது.

ஒருவன் தனது உணவிற்காக ஒருயிரை வதைசெய்வதினா லுண்டாகிய பாபத்தை யறியாமற்போனாலும், அவனை அப்பாபம் விடாமல் தொடர்ந்துகெடுக்கும், அன்றியும் அவனை நல்லோர்கள் அருளுள்ளவனென்று நினையார்கள். ஏனெனில், ஒருப்ராணியைக் கொண்டு வந்து அதற்குவேண்டிய ஆஹாரத்தைக்கொடுத்து வளர்ப்பதினால் அந்தப்ராணி தன்னை ரக்ஷிக்கின்றவனென்று அவனிடத்து விஸ்வாஸத்தைப் பாராட்டிக்கொண்டிருக்க அதனிடத்துச் சற்றுமிரக்கமில்லாமல் அதை வதைத் துண்பதினாலேதான்.

இப்பிறப்பில் நோயினாலேயும் தரித்ரத்தினாலேயும் வருத்தப்படுகின்றவர்களே முற்பிறப்பில் உயிர்களை வதைசெய்த கொடியோர்களென்று பலநூலோருஞ் சொல்லி யிருக்கிறார்கள்.

ஆதலால், புலாலென்னும் ஊனை உண்ணாமலுங் கொலைசெய்யாமலு மிருக்கவேண்டும்.

உபகாரம்.

தெய்வலோகத்தில் சகலஸுகமு முளதென்பதினால் அவ்விடத்தில் இரப்போருங் கொடுப்போருமில்லை; அதைப்பற்றி அவ்வுலகத்தில் உபகாரமென்பதுமில்லை. இவ்வுலகத்திலோவென்றால் இரப்போருங் கொடுப்போரு முண்டாயிருக்கின்றமையால் உபகாரஞ்செய்வதற் கிடமுண்டென்றும், உபகாரத்தைப்பார்க்கிலும் சிறந்தசெல்வம் வேறொன்றுமில்லையென்றும், சொல்லப்படுகையால் தெய்வலோகத்தைப்பார்க்கிலும் இவ்வுலகமே சிறந்ததென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

நல்லோர்கள் ப்ரதியுபகாரத்தை விரும்பாமலே உபகாரஞ்செய்வார்களென்பதற்கு நிதர்ஸனமென்னவெனில், உலகத்தாராலே ஒருதவியும்பெறாத மேகங்கள் கடல்நீரைத் தற்செயலாய்க் கொண்டுவந்துபெய்து உயிர்களை ரக்ஷிப்பதுவேயாம்.

உலகநடையை அனுசரித்துப் பலருக்கு முபகாரஞ்செய்பவன் இறந்தாலும் பூமியினிடத்து உயிருடன் வாழ்ந்திருப்பானென்றும், அவ்வித வுபகாரங்களைச் செய்யாதவன் எத்தனைகாலம் உயிருடனிருந்தாலும் செத்த பிணத்தோ டொப்பாவனென்றும் சொல்லியதற்குப் பொருளென்னவெனில், முன்னோர்களினது நீதிநூலின் பொருளையுணர்ந்து அவ்வழிபாட்டுக்கு மாறுபாடில்லாமல் உபகாரத்தைச்செய்துநடப்பவன் அறிவுடையவனென்றும், மனுஷ்யஜன்மமெடுத்தும் உயிர்க்குரிய அறிவும் அதற்குத்தக்கசெய்கையு மில்லாவிடின் அவன் அறிவிலானென்றும் அல்லது உயிரிலானென்றும் குறிப்பித்திருப்பதுவே யாம்.

உபகாரிகளிடத்துண்டாகிய செல்வம் பலருக்கு முபயோகமாகவிருக்குமென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்த மென்னவெனில், ஊருக்குள்ளிருக்கும் குளத்துநீர் பலருக்கும் உதவியாக விருப்பதுபோலவும், அவ்வூர்மத்தியிலிருக்கும் மாமரம் தனக்குள்ள இலை காய் கனி முதலியவற்றைப் பிறருக்குத் தருவதுபோலவுமாம்.

உதவிசெய்வதே நலமென்றுணர்ந்திருக்கும் புத்திமான் தனக்கு தரித்ரம் வந்தகாலத்திலும் அவ்வுதவிசெய்யும் நெறியைமறந்து தளரவிடமாட்டான்; ஆனால், உபகாரஞ்செய்வதற் கிடமில்லாத விஷயத்தில் தான் ஜனனமெடுத்தது நிஷ்பலமென்று வ்யஸனப்படுவான்.

உபகாரத்தின்பொருட்டுத் தன்னைப் பிறரிடத்து விற்பது கூடாதகார்யமானாலும், அது புகழையுண்டாக்குகின்றபடியால் அப்படி விலைப்படுவதினாலேயுங் குற்றமில்லையென்று பெரியோ ருரைத்திருக்கிறார்களென்பதற்கு ஹரிச்சந்த்ரனுடைய சரித்ரமே நிதர்சனமாயிருக்கின்றது.

கீர்த்திபெற்று வாழ்வதற்குக் கல்வியாண்மை முதலாகிய காரணங்கள் பலவுண்டாயிருந்தாலும் அவைகளைப்பார்க்கிலும் உபகாரத்தால் வருவதே சிறந்த புகழென்றும், அப்புகழ் நெடுங்காலம் நிலைபெற்றிருக்குமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

உலகத்தில் எப்பொழுதும் அழிவில்லாமல் புகழுடம்பினால் நிலைபெற்றிருப்பதற்கு உபகாரமே முக்யகாரணமா யிருக்கின்றதாதலால், மாநுஷஸ்வரூபத்தைப் பெற்ற யாவரும் உபகாரஞ்செய்வதில் மனத்தளர்ச்சி செய்யலாகாது.

உபகாரியாகிய குணவானானவன் இஹத்திலும் பரத்திலும்எக்காலத்திலும் வாஸஞ்செய்வானென்பதற்குப் பொருளென்னவெனில், அவன் தான்செய்த தர்மத்தின் பயனால் ஸ்வர்க்கானுபவம்பெற்று மகிழ்ந்திருக்குங்காலத்தில் அவனது கீர்த்தி பூலோகத்திலும் நிலைபெற்றிருக்கு மென்பதுதான்.

பூமியினிடத்தி லெடுக்கப்படும் ஜன்மங்களில் மநுஷ்யஜன்மம் சிறந்தது. அந்தஜன்மமெடுத்தபின் உபகாரியென்று பெயரெடுப்பது அதிலுஞ்சிறந்தது. அப்படிக்கில்லாத ஜன்மம் ம்ருகஜன்மத்திலுந் தாழ்வானது; ஏனெனில், ம்ருகமும் வளர்ப்பவர்களுக்கு உதவிசெய்வதினாலேதான்.

ஆதலால், ஒப்புரவறிந்து உபகாரத்தைச்செய்து புகழடையவேண்டும்.

ஈகை.

தமக்குள்ள செல்வத்திற்குத் தக்கபடி இரப்போருக்கில்லையென்று சொல்லாமல் கொடுப்பதையே ஆபரணமாகக் கொண்டவரிடத்து அச்செல்வம் பெருக்கமுற்றிருக்கும்.

ஒருவன் ஸன்மார்க்கத்தில்ப்ரயாசப்பட்டுச் சம்பாதித்த திரவியத்தி லெவ்வளவாகிலும் இரப்பவர்களின் குறிப்பறிந்து கொடுத்துத் தானும் சுகத்தை யனுபவித்திருப்பது அவனுக்கு சுகஜீவனமாம். அப்படியல்லாமல் திரவியத்தைத் தேடித் தானுமனுபவியாமல் எளியவருக்குக்கொடாமல் புதைத்துவைத்துக் காப்பாற்றுவதினால் அவனுக்குப் பயனில்லையாகிலும், 'பொன்காத்த பூதம்' என்றுலக மிகழும் பயன்மாத்திர முண்டாயிருக்கலாம்.

அதிதிமுதலியோர் தங்கள் வறுமையாலிரந்து கேட்கினும் உபகாரஞ்செய்யாதவனுடைய திரவியம் எவ்வளவு திரளாக விருந்தாலும் பயனில்லாமற்கெடும். உபகாரத்திற் செலவுசெய்தால் அது விருத்தியாகிறது மல்லாமல் கீர்த்தியை யுண்டாக்கும்.

கிடைத்தபொருளில் நாலிலொருபாகம் தர்மகைங்கர்யத்தில் செலவு செய்யவேண்டுமென்று முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கின்றமையால், தனக்குண்டாகிய குறைவை நினையாமல் பிறருக்குக்கொடுப்பதே சிறந்த கொடையாம்.

செல்வத்தையுடைய ஒருவனிடத்தில் ஒருதரித்திரன் வந்தடுத்துத் தனதில்லாமையைச்சொல்லி இரந்து கேட்பானாகில் அவனது துயரத்தை நீக்காமல் தன்னைப்போலொத்த பாக்யவான்களுக்குக் கொடுத்துத் தானுமுண்டு களித்திருப்பவனுடைய செல்வம் அரிய தவஞ்செய்து பெற்றதாக விருந்தாலும் இரப்போருக்குதவாமையால் நிலையில்லாம லழிந்துவிடும். ஆதலால் தாதருத்வ மென்னுங் கொடையே உத்தமகுணமாம்.

த்ரவ்யவின்மையால் ஒருவன் புல்லமுது படியைக்கொண்டு காலங்கழிப்பவனாக விருந்தாலும், தானுண்ணும்போது வந்த அதிதிக்குத் தானுண்ணும் சாதத்தில்

கிஞ்சித்து பாகித்துக் கொடுத்துண்ணவேண்டும். அப்படிக்கொடாம லுண்போனை பிற்காலத்தில், 'இட்டுண்டுணாப்பாவி' யென்று உலகம்பழிக்கும்.

தனக்குந் தன்சுற்றத்தாருக்கு முதவுமென்றெண்ணித் தனக்குள்ள த்ரவ்யத்தைப் பிறருக்கீயாமல் பூமியினிடத்துப் பத்ரப்படுத்திவைக்கும் புல்லறிவாளர்களின் விவேகத்தின் தன்மையைக்கண்டு பூமிதேவி நகைசெய்வாளென்று சொல்லவேண்டியதேயில்லை. ஏனெனில் பூமியினிடத்து வைத்தபொருளை அநுபவியாமல் இறந்தவர்களெத்தனைபெயர் என்று சொல்லக்கூடும்.

தானுண்டதும் ஒருவருக்குக் கொடுத்தது மாத்ரமே தன்பொருளென்றும், உபகாரத்திற்கொடுத்த அப்பொருள் மறுமைக்குத் துணையாமென்றும், அப்படி உபகாரஞ்செய்யாமல் காப்பாற்றிவைத்தபொருள் முடிவில் தனக்குதவாமற் போகுமென்றும் முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

நூற்றிலொருவன் ஸூரனென்றும், ஆயிரத்திலொருவன் பண்டிதனென்றும், லக்ஷத்திலொருவன் ஸபையில் ப்ரஸங்கிக்கத்தக்க வாக்குடையவனென்றும், தாதாவானவன் உண்டோ இல்லையோவென்றும் சொல்லியதில் பொருளென்னவெனில், தாத்ருத்வமே எல்லாவற்றிலும் சிறந்தகுணமென்பதாம்.

பேரிகையின் த்வனி யோஜனைதூரத்திலும், மேகத்தின் கர்ஜிப்பு பன்னிரண்டு யோஜனை தூரத்திலும், தாதாவானவனுடைய கீர்த்தி எவ்விடத்துங் கேட்குமென்று சொல்லியிருக்கின்றது.

தாத்ருத்வம், இன்சொலுரைத்தல், மனோதைர்யம், பகுத்தறியும் அறிவு, ஆகிய இக்குணங்கள் அவரவர்களுக்கு ஸ்வபாவமாக வுண்டாகவேண்டுமே யல்லாமல் ஒருவராலே கற்பிக்கப்பட்ட குணங்களல்லவென்[illegible] சிறப்பிக்கப்பட் டிருக்கின்றன.

இறந்துபோகவேண்டியநாள் இன்னந் தூரமாகவிருக்கிறதென்றும், ஆதலால் தர்மத்தைப் பின்னாலே செய்வோமென்று ஆலஸ்யமாகவிராமல் உடனே தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும்; ஏனெனில், நமது ஆயுளும் பொருளும் நாளைக்கிருப்பது நிஜமல்ல.

பலருக்கு முபகாரஞ் செய்பவர்களுடைய செல்வம் படுமுதலாய் முளைத்துக்காய்த்துப் பலனையளிக்கும் பனைமரத்தைப்போல விளங்கியிருக்கும். உபகாரஞ்செய்யாதவர்களுடைய செல்வம் எவ்வளவு மிகுதியாக விருந்தாலும் சுடுகாட்டுக்குள் வாழும் ஆண்பனையைப்போலிருக்குமே யல்லது வேறு ப்ரயோஜனத்தைக் கொடாது.

கீர்த்திபெறவேண்டுமென்றானாலும், மறுமைக்குத் துணையாக விருக்குமென்றானாலும், கேட்போர்களுடைய முகத்திற் கஞ்சியானாலும், நல்வழியில் ஸம்பாதித்தபொருளைக் கூடியமட்டிலும் உபகாரமாகச் செலவுசெய்கிறவர்கள் நல்லோர்களாலே கீர்த்திபெற்று வாழ்வார்கள்.

ஆதலால், யாவரும் உபகாரமுதலிய ஸத்கர்மங்களிற் செலுத்தப்படுந் தாத்ருத்வமென்னுஞ் சிறந்தகுணத்தைக் கைக்கொண்டு கீர்த்தியடையவேண்டும்.

இகபரசுகசாதனி சந்தாதாரர்களுக்குப்
பெருத்தலாபம்! பெருத்தலாபம்!!
இச்சமயத்தைக் கைவிடாதீர்கள்.

பஞ்சதசப்பிரகரணம்.

இது அதிகபிரயோசனத்தைத்தரத்தக்கவோர் வசனகிரந்தம். கேள்வி உத்திரங்களாகச் செந்தமிழில் எளிய நடையில் எழுதப்பட்டது. வேதாந்தவிஷயமெல்லாம் அதிகரிக்கமாட்டாத பேருக்கும், வேதாந்தமனைத்தும் படித்தாலும் அதன் அர்த்தம் தெளிந்தறியக்கூடாத சகலருக்கும் எளிதாக வேதாந்தத்தினுடைய உண்மைப் பொருளைக்கண்டனுபவித்து மோக்ஷமடையத்தக்கதாக வேதாந்த சம்மதப்படிக்கு உலோகோபகாரமாக வித்தியாரண்ணியசுவாமிகள் தாமடைந்த பிர்ம்மானுபவத்தைப் பஞ்சதசப் (பதினைந்து) பிரகரணங்களாலே வெளிப்படுத்தியருளினர். வேதாந்தநூல்களைப் படிக்கவிருப்பங்கொள்ளும் சுகுணர்களுக்கு ஏராளமான விஷயங்கள் அடங்கப்பெற்ற இந்நூலின்கணுள்ள முக்கிய விஷயங்களாவன; கூடஸ்ததீபம், தத்துவவிவேகம், துவிதவிவேகம், மகாவாக்கியவிவேகம், ஆத்மானந்தம், அத்துவிதானந்தம் என்பவைகளே. இப்புத்தகம் உயர்ந்த கிளேஸ்காகிதத்தில் அச்சிட்டு அழகான காலிகோபயிண்டு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் விலை 1-0-0.

கட்டளைக்கொத்து.

உலகத்தில் உண்மையான நித்தியசுகத்தை யடைய வேண்டின் மதாசாரத்தை யனுஷ்டிக்கவேண்டியது ஆவசியகம். மனிதனுக்கு மதத்தைப்போல் சுகங்கொடுக்கத் தகுந்தது வேறொன்றில்லை. தனதான்னியங்களாலும், பெண்டுபிள்ளைகளாலும்வருகிற சுகமானது அற்பமானதாயும் அல்லலுடைய சமுசாரத்தை விர்த்திசெய்கிறதாயு மிருக்கிறது. கடவுள்சொரூபத்தையும், ஆத்மாவின் இலக்ஷணத்தையும், உலகத்தின் தன்மையையும் அறிவித்து, பயத்தைநீக்கி, மரணத்தைத்தவிர்த்து நித்தியமான பேரின்பத்தை யடையச்செய்வது மதமானதால் அது மிகவும் சிரேஷ்டமாகும். ஆகையால் மதவிசாரணைசெய்து, விசாரித்தறிந்தவண்ணம் அனுஷ்டிக்க எல்லோரும் முயலவேண்டுமென்பது அத்தியாவசியக

மான விஷயம். மதவிசாரணை செய்வதெப்படி? முதலில் கிரந்தங்கள் மூலமாக மதக்கோட்பாடுகளை யறிந்து பிறகு நல்லாசனைத்தேடி உபதேசம்பெறவேண்டும். எந்தக்கிரந்தங்களைப்படிக்க வாரம்பிப்பது? இந்தக்கேள்விக்குக் கீழ்வருமாறு சமாதானஞ் சொல்லப்படுகிறது.

அஞ்ஞானத்தையே காரணமாகக்கொண்டிருக்கும் சமுசாரபந்தத்தையுடைய ஜனங்கள் கடைத்தேறும் வண்ணம் நித்தியமுக்தனுகிய பகவான் வேதத்தையுண்டாக்கியருளினர். அந்தவேதமானது பலசாகைகளாகப் பிரிந்து ஜனங்களின் மனோவிர்த்திக்குத்தகுந்த மாதிரியாக விருக்கின்றன. அவ்வேதத்தின் பலசாகைகளின் காரணமாக பலசமயங்கள் ஏற்பட்டு பலசாஸ்திரங்களில் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஜகஜீவபரங்களின் இலக்ஷணங்களைத்தெரிந்துகொள்ளுவதற்குக்கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் அந்தந்தசமயங்கட்கேற்றவாறு பரிபாஷா கலப்பினுல் சுலபத்திலறிதற் கேலாதபடி யிருக்கின்றமையினைக் கருதி, அந்தந்த சமயங்களில் வல்லவர்களாகிய பெரியோர்கள் தங்களுக்குரிய சாஸ்திரங்களுக்குச் சோபானமாக எளியவசனநடையில் 1-சிவப்பிரகாசக்கட்டளை, 2-திருவாலவாய்க்கட்டளை, 3-வேதாந்த தத்துவக்கட்டளை, 4-ஆராதார ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணி, 5-தத்துவதீபிகை, 6-ஞானக்கட்டளை, 7-தத்துவாமிர்தக்கட்டளை, 8-நாநாசீவவாதக்கட்டளை, 9-உபதேசஉண்மைக்கட்டளை, 10-வேதாந்ததசாவத்தைக்கட்டளை, 11-வேதாந்ததசகாரியக்கட்டளை, 12-உபதேசசித்தாந்தக்கட்டளை, 13-சித்தாந்தக்கட்டளை, 14-சித்தாந்ததத்துவலக்ஷணம் ஆகிய இவைகளைச் சிறுநூல்களாகவியற்றி உபகரித்திருக்கின்றனர். இந்நூல்கள் பெரும்பாலும் கட்டளை என்கிற பெயரினுலேயே வழங்கிவருகின்றன. இவைகளுள் சிலசுத்தாத்துவிதிகளுக்கும் கேவலாத்துவிதிகளுக்கும் உரியனவாம். இக்கட்டளைகள் சித்தாந்தத்தில் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டனவேயாயினும் தங்கள் தங்கள் சமயவுண்மையினை ஆராயப்புகுவோர் மற்றைச் சமயத்தினர் கொள்கையினையும் அறிந்துகொள்ளவேண்டுவது மிகாவசியமாகலின் இருவகைப்பட்ட இப்பதினான்கு கட்டளைகளையும் ஒன்றுசேர்த்து "கட்டளைக்கோத்து" என்னும் பெயரிட்டு, சுத்தவெண்மையான காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. மதவாராய்ச்சிசெய்ய வாரம்பிக்கும் ஆரியமதாபிமானிகள் இக்கட்டளைக்கொத்தை முதலில் படிக்கவேண்டும். ஆதலால், இது எல்லாருக்கும் மிக்க உபயோகமான புத்தகமெனக்கருதி இதன் விலையைக்குறைத்து 8-அணுவாகஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

ஆகிய இவ்விருபுத்தகங்களையும் "இகபரசுகசாதனி" சந்தாதாரர்கள் ஒவ்வொருவரும் முக்கியமாய் வாசிக்க வேண்டியதானபடியால் அவர்களுக்காகவே பாதிவிலையாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேண்டுவோர் 1904௵ மே௴ 31உக்குள் இகபரசுகசாதனி ஆபீசுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டியது. மேற்கண்ட தேதிக்குமேல் இவ்விலைக்குக்கிடைக்கமாட்டாது.

இப்படிக்கு,

☞ கொ-லோகநாதமுதலியார்.

"இகபரசுகசாதனி ஆபீஸ்" சென்னை.

161190

தபால் அறிக்கை.

தபால்தலை புத்தகங்கள்.

ஜனங்களுடைய சௌகரியத்துக்காக, அரை அணு ஒருஅணுத் தலைகள் அடங்கிய சிறு புத்தகங்கள் எல்லா எட் ஆபீசுகளிலும், டவுன் சப்ஆபீசுகளிலும், விலையாவதற்கு ஏதுவுள்ள இன்னும் இதர முக்கியமான இடங்களிலும், இப்போது கிரயத்துக்குக் கிடைக்கும். புத்தகத்திலுள்ள தபால்தலைகள் கோடைகாலத்திலும், மழைக்காலத்திலும், கெடாதிருக்கும்படித் தலைகள் அடங்கிய ஏடுகளின் மத்தியில் எண்ணெய்க் காகிதங்களைச் சேர்த்து தைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அரை அணு தலைகளையுடைய புஸ்தகங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு ஏடுகளும், ஒவ்வொரு ஏட்டிலும் ஆறுதலைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன. அதாவது அந்தப்புஸ்தகம் ஒன்றில் மொத்தத்தில் 24-தலைகள் இருக்கின்றன. ஒருஅணுத் தலைகளையுடைய புத்தகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டேடுகளும், ஒவ்வொரு ஏட்டிலும் ஆறுதலைகளும் ஆக மொத்தத்தில், ஒரு புத்தகத்தில், 12-தலைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன. ஒரு புத்தகத்தின் விலை அணு (12¼) பனிரண்டேகால். வேண்டியவர்கள் மேற்குறித்த விலைப்படி ஒவ்வொரு புஸ்தமாகவாகிலும், எட்டு புத்தகங்களடங்கிய பாக்கெட்களாகவாகிலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

(Sd) எ. யூ. பான்ஷா.

இந்தியா போஸ்டாபீஸ், டைரக்டர்ஜனரல்.

கல்கத்தா,
1904௵ ஏப்ரல்௴ 7உ }

அறிவிப்பு.

இகபரசுகசாதனிப் பத்திரிகாபிமானிகளுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளும் விஞ்ஞாபனம்:—

"இகபரசுகசாதனி" யென்னும் பத்திரிகையின் அபிமானிகளாகிய நேயர்களே! ஆதியிலேயே பத்திரிகை வாயிலாக இப்பத்திரிகையை ஒருவருஷம்வரையில் நடத்திக்கொண்டு வரப்படும் என்று தெரிவித்திருந்தவண்ணம் 1904௵ ஏப்ரல்மாதத்தோடு நிறுத்தப்பட்டது. சிலர் இதை விடாமல் நடத்திக்கொண்டு வரலாமேயென்று நினைக்கக்கூடும் இதை நிறுத்தியதற்கு முக்கிய காரணம் சந்தாதாரர்கள் அதிகமாகச் சேராமையாலும், இதனுல் ஆபீசில் வாலாயமாய் நடக்கவேண்டிய வேலைகளுக்கு இடை இடையே தடை நேருவதாலும் இதுகாறும் அதனுல்நேர்ந்த பலவித நஷ்டங்களைப்பற்றியுமே எனவறிக.

இங்ஙனம்,

கொ-லோகநாதமுதலியார்.